

АЛЕКС КОШ ПРОКЪЛНАТ

Част 3 от „Мистик“

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2024

chitanka.info

ГЛАВА 1

С момичето-призрак стояхме и се гледахме. Е, аз със сигурност я гледах, а тя какво точно правеше, не съм много сигурен, защото горката нямаше очи.

— Здравей. Сега сме като обвързани с договор — казах бавно аз. — Знаеш ли изобщо какво означава това?

Момичето поклати глава. Не като отрицание, а някак съкрушено. Да, точно така, тя беше разстроена от нещо, усещах го.

— Знаеш ли защо Доктора те пусна толкова лесно? — попитах аз и същевременно опитах да се вслушам в странното усещане на чуждите емоции. — Съвсем наскоро той уби куп хора и събори църква, само за да те хване.

В отговор получих само неопределено повдигане на рамене и вълна от смесени чувства, основно място в които заемаше страхът. Това явно беше някакъв специален ефект от договора, но дори и с разбиране на емоциите на призрака беше доста проблематично да се изгради диалог, още повече че аз никога не съм обичал игри на асоциации и на „да — не“.

— Свързана ли си по някакъв начин с това място? — попитах, спомняйки си останките, които намерихме тук. В земята все още се виждаха следи от нашите разкопки.

Момичето кимна.

— Тук ли те убиха?

Дори нямаше нужда да я гледам. За потвърждение беше достатъчно усещането за пареща болка в гърдите и негодувание.

— Някой от Орлови?

Болката и негодуванието се засилиха многократно.

— Ясно — кимнах аз.

Пак Орлови. Чудя се дали беше виновен същият Орлов младши, който вече си го получи, или при тях цялото семейство са убийци? И, между другото, тъй като не съм далеч от имението им, трябва да побързам да се махна отук. Ако охраната ме забележи и успее да

реагира, Орлов старши ще получи подарък — виновникът за смъртта на неговия син точно под носа му.

Погледнах към небето, опитвайки се да разбера поне приблизително колко е часът. Съдейки по слънцето, денят вече беше прехвърлил средата, което означаваше, че скоро ще започне да се стъмва. Изобщо не исках да оставам в гората за нощта, вече имах опит и не бях много доволен от него, което означаваше, че спешно трябва да отида на пътя и да потърся превоз. Но когато бях тук последно, вървахме по заобиколен път и не помнех откъде точно.

— Трябва да се върна в града. Ще ми покажеш ли къде точно е пътят? — обърнах се към призрака аз.

Момичето уверено посочи с ръка.

— Благодаря — кимнах аз. — Ще дойдеш ли с мен?

Миг и момичето се озова само на метър от мен. По дяволите, отдалече беше много по-лесно да се общува с нея, а сега, като видях какво е останало от лицето й... И защо призраците не могат да променят външния си вид по желание? Наистина ли е толкова трудно? Да проявят въображение, да си го представят и да го създадат от протоплазма или от каквото там са направени призраците, поне маска на лицето да си сложат.

Момичето сякаш усети недоволството ми и отвърна с вълна от тъга. Определено не исках да я обидя, затова побързах да я успокоя:

— Всичко е наред. Сега ще се махнем оттук, а след това ще решим какво да правим с договора и как мога да ти помогна.

Оставаше да решим един малък проблем — как да мъкна тялото със себе си? И дори да го мъкна, как да хвана кола с такъв багаж?! Във всеки случай нямах намерение да оставя бедния Деймис тук, така че трябваше да го метна на рамо и много бавно да тръгна в посоката, посочена от призрака.

— А ти можеш ли да виждаш съществата? — обърнах се към момичето в движение, опитвайки се да не се задъхам.

Тя кимна в отговор.

— Знае се, че в тази гора живеят някакви малки същества, нещо като елфи — продължих аз, като веднага започнах да се задъхам. — Те много обичат да се заяждат с мен... Би ли могла да ми помогнеш с тях?

Може и да започвах да ставам нагъл, но трябва да има някаква полза от договора с призрака. Нямах енергопроводяща хартия със себе си, тоест нямах върху какво да нарисувам защитна руна, и нямах много време, така че сега момичето беше единствената ми надежда.

Носенето на тялото на момчето в моето състояние се оказа дори по-трудно, отколкото си мислех. В същото време мозъкът ми сякаш превключи и не свързваше товара с момчето, което тичаше между етажите на строителната площадка със своята сестра-призрак и постоянно ме дразнеше. Това ясно разделение се случи още докато бях в плен на Ездача, когато в съседната стая лежаха много трупове, включително мъртвият Деймис, в противен случай умът ми щеше да се повреди от болка, скръб и вина. По дяволите, аз знаех от момичето-призрак, че в болницата е опасно, но спокойно си тръгнах, оставяйки Деймис там. И ето го резултата — горката майка загуби детето си...

Всяка стъпка ми се удаваше с голямо усилие и ако някое, дори и най-малкото същество, ме нападнеше сега, определено нямаше да мога да се предпазя. За щастие не срещнахме никого. Въпреки че на няколко пъти чувах някакво шумолене зад гърба си, но нямах сили да се обърна. Носещото се във въздуха редом с мен момиче периодично изчезваше от поглед и подозрителните звуци веднага изчезваха. Така и вървахме — аз бях нервен и се борех със слабостта, а тя мълчаливо се оправяше с някакви малки горски същества, след което радостно (тази емоция я чувствах особено ясно) ми показваше телцата им, нанизани на дългите ѝ остри нокти. Ако имах малко повече сили, щях да съм любопитен за външния им вид, но сега, честно казано, просто не ме интересуваше.

Имах чувството, че е минала цяла вечност, преди да стигна до пътя. След като си починах малко, аз скрих тялото на момчето наблизко и застанах отстрани на пътя в очакване да мине някоя кола в посока към града. Но бях забравил, че тук не минават много коли. А дори тези няколко, които се появиха в рамките на час, по някаква причина изобщо не горяха от желание да помогнат на стоящия на горския път тийнейджър, а профучаваха покрай него с голяма скорост.

— Мда, и телефон нямам, за да повикам такси — съкрушено казах аз, гледайки след отдалечаващата се кола, и се обърнах към призрака. — Слушай, а ти ще можеш ли да отидеш в града и да повикаш Джеймс тук?

Момичето поклати глава.

— Не можеш? Нямах достатъчно сила?

В отговор тя демонстративно се понесе по-далеч от мен, но след десетина метра нещо сякаш я дръпна за врата. Във въздуха за миг се появи бледото очертание на прозрачна верига, излизаща от моята ръка — от мястото, където преди това беше нарисувана руната за договора, и водеща към нашийника на момичето.

Ох, ама че работа! Това подозрително напомняше за връзката, която инквизиторът имаше с призрака на голия мъж, увит в бодлива тел. Само че там призракът постоянно изпитваше болка, а тук условията бяха по-щадящи, но все пак не много приятни за момичето. Да носи на врата си нашийник като някакво животно определено не й харесваше.

— Разбрах. Не можеш да се отдалечаваш от мен — кимнах разбиращо и със съчувствие.

Двадесет минути по-късно се появи друга кола. Този път беше розова, което изглеждаше доста необичайно, защото размерът и стилът ѝ напомняха на смес от хищна спортна кола и бронетранспортър. Ох, тази мода.

Виждайки колата, моето момиче-призрак излезе на средата на пътя и когато розовото чудо се приближи, тя изведнъж стана видима. Сега, наблюдавайки този процес точно пред себе си, веднага забелязах прехода от състояние, което е видимо само за мен, към „по-уплътнена“ версия. Сякаш във Фотошоп са усилили непрозрачността на слоя с изображението от петдесет на сто процента.

Раздаде се скърцане на спирачки и женски писък. При това крещеше не призрака, а шофьорът на розовата кола. По дяволите, надявах се никой там да не е пострадал.

Колата леко поднесе, мина през призрака и спря точно пред мен. Зад волана седеше жена на около тридесет, доста красива, но прекалено намръщена и, съжалявам, малко стара за мен. Улавяйки се с тази мисъл, аз се ужасих. Откога започнах да мисля като истински тийнейджър?! Тя е на нормална възраст, самият аз доскоро бях на същата.

Дамата бързо излезе от колата и започна да оглежда асфалта наоколо. След като се увери, че няма труп и следи от кръв, тя най-накрая насочи вниманието си към мен.

— Момче, не видя ли тук едно момиче?! — настойчиво попита тя. — Изскочи точно пред мен, вече мислех, че съм я убила. Но... нямаше удар. И тяло няма. Много е странно.

Въпреки че в началото жената изглеждаше уплашена, тя бързо се взе в ръце и сега ме погледна така, сякаш бях бутнал момичето под колелата ѝ. Може би заради бежовия панталон, тънките черти или кестенявата коса, събрана в конска опашка, но за момент изпитах изгарящо желание да се оправдая някак, като виновно дете.

— Всъщност моят призрак се появи пред колата, за да ви спре. Просто трябва спешно да стигна до града заедно с трупа на момчето, което лежи там в тревата — изстрелях на един дъх и се хванах за главата. По дяволите, тя дори не зададе директен въпрос, защо го изтърсих?!

Жената се намръщи и сложи ръце на кръста, сякаш възнамерява да ми се кара.

— Що за глупава шега?!

— Не е шега — уверих я аз. По дяволите, толкова прилича на учителка или дори на директор на училище, че аз неволно се изправих, сякаш очаквах да чуя „не се изгърбвай, Михайлов“. — Ако се страхувате да ни закарате до града, то само ми дайте за малко телефона си. Ще се обадя на моя учител да ме вземе.

— Учител? — повтори жената, ставайки още по-строга. — В какво училище ходят тийнейджърите, които обичат такива глупави шеги?

— Не в училище, а в Асоциацията на медиумите.

— Може би имаш някакво удостоверение? — скептично попита жената.

— Загубих го — честно отговорих аз.

— И аз така си помислих — дамата извади розов телефон. — Добре, дай ми номера на този твой учител, много ми е интересно да поговоря с него.

Вече започнах да съжалявам, че спрях точно тази кола, но пък исках възможно най-бързо да се махна оттук.

— А може ли да се обадите, докато пътуваме? — плахо попитах аз. Направо не ми се мислеше как може да завърши разговорът на тази дама с Джеймс или, не дай си Боже, с Миси. — Мястото тук е опасно.

За мен със сигурност, докато сме в непосредствена близост до имението на Орлови.

— Разбира се, няма да те оставя тук — увери ме жената, предизвиквайки вместо радост само настръхване от смътно предчувствие за неприятности. — Изобщо поглеждал ли си се в огледало? Изглеждаш така, сякаш не си ял от месец и не си виждал слънце цяла година. Качвай се в колата, по пътя ще се разберем.

— Но тялото...

— Стига с тези приказки — твърдо каза тя. — Ако решиш да лъжеш още, това няма да мине при мен. При всички случаи ще се свържа с родителите ти и ще им кажа всичко, но честността може да смекчи наказанието.

Едва се сдържах да не изругая. Сякаш може да се намери почестен човек от мен!

— Но аз наистина съм ученик на медиум!

— Още ли настояваш на това? — строго попита жената. — Имай предвид, че ако наистина учиш в Асоциацията на медиумите и се забавляваш, като насочваш призраци пред коли, ще имаш още по-сериозни проблеми! Това е подсъдимо!

После тя изненадващо здраво ме сграбчи за ръката.

— Име и фамилия. От кое семейство си? Къде наистина учиш?

Честно казано, не очаквах толкова агресия от дама в елегантен и явно много скъп костюм, така че малко се обърках. Затова пък момичето-призрак пламна от гняв и се появи между мен и жената в целия си „блясък“.

— А-а!! — изпищя тя и веднага ме пусна. — Що за твар е това?!

— Това не е твар, а призрак на невинно убито момиче — обидих се аз за момичето-призрак. — Тя не е виновна за това, което са й направили преди смъртта.

Въпреки че, като се замисля, след смъртта момичето не се държеше чак толкова невинно. Струва си да си спомня охранителите от имението на Орлови, чиито тела намерихме до колибата на дървото. Призракът ги беше убил, за да се подсили и да ме последва до града.

— Казвам се Роман Михайлов — със закъснение се представих аз. — И наистина съм член на Асоциацията на медиумите в качеството на ученик. А удостоверението загубих по време на разследване.

Жената бързо се взе в ръце, оправи костюма си и назидателно каза:

— Още по-недопустимо е за един истински медиум да използва душата на убито момиче като плашило. Кажй й, че няма да те нараня. И въобще, доколкото си спомням, уставът на Асоциацията на медиумите не позволява насъскването на призраци срещу живи хора.

Уау, Асоциацията имала устав? А аз не знаех, Джеймс изобщо не го спомена.

— Всичко е наред — уверих аз призрака. — Няма нужда да се намесваш.

Момичето-призрак отново стана невидимо, а собственичката на розовата кола започна да ме гледа малко по-различно. Без страх, но с още по-голямо подозрение.

— Но ти май пак лъжеш — каза тя намръщено. — Михайлов има само син и дъщеря, Вероника и Виктор. Аз ги познавам по лице.

— Аз съм им роднина... далечен, пристигнах отдалече — като се напегнах малко, успях да насоча малко енергия в областта на гърдите, за да се появи медальона с буква „М“. Притъмня ми пред очите, но все пак успях да се задържа на крака. — Мисля, че това ще докаже моята честност по-добре от всякакви документи.

— Да, изглежда медальонът е истински — изненадано призна жената. — Но ако призракът те слуша и си казал истината за семейството си, то и споменатото по-рано тяло на дете също съществува?

— Разбира се — отговорих веднага и изведнъж почувствах силно безпокойство, идващо от призрака.

Обръщайки се, видях в далечината две коли в зелена окраска, които бързаха към нас. Интуицията ми подсказваше, че прекалено дълго съм се забавил с намирането на превоз и Орлови най-накрая са ме забелязали, но надеждата умира последна. Ами ако не са те?

— Орлови се появиха — унищожи жалките ми надежди жената. — Имението им е наблизо, сигурно са решили да разберат какво става тук. Ще поговоря с тях.

— Вие сигурна ли сте, че това са Орлови? — попитах обречено.

— Разбира се, сякаш не бих познала охраната им. Орлов наскоро загуби любимото си синче, затова е и нервен, сигурно е на нокти.

Всичко знае, и за смъртта на сина на Орлов, и за семейство Михайлови. Кого изобщо спрях?

— Ще прозвучи странно, но не бива да се срещам с тях — казах бързо. — Те ще ме убият. Затова, ако не искате смъртта ми да лежи на вашата съвест, трябва да се махнем отгук възможно най-бързо.

Жената недоволно ме погледна.

— Пак твоите глупави шеги ли?

— Кълна се! Готов съм да ви обясня всичко по пътя, но сега трябва да тръгваме!

Дамата ме изненада, че не продължи да спори, а веднага се насочи към колата.

— Добре, дори ми е интересно какво ще ми кажеш. Освен това и така закъснявам, а и да се разправам с охраната на Орлов не влиза в плановете ми. Влизай и да тръгваме.

Бързо заобиколих розовата кола и отворих вратата, но за миг застинах в нерешителност, нали тялото на клетия Деймис все още лежеше в храстите.

— Да не промени решението си? — изненада се жената.

— Разбира се, че не — отговорих уверено, влизайки вътре. Добре, най-важното за мен е да стигна до града, там Джеймс и Миси ще ми помогнат да се върна и да взема тялото за церемонията по погребението.

Разбира се, тъй като колата не беше евтина, руните я защитаваха от същества и призраци отвън.

— Извинете, ще може ли призракът да дойде с нас? — попитах, като видях моята придружителка да се удря в затворената врата на колата, без да може да мине.

— Можеш да отвориш вратата и да я пуснеш вътре — разреши жената. — Много се надявам и двамата да оправдаете гласуваното ви доверие и да не тръгнете да правите някакви глупости.

— Разбира се, че не — уверих аз и отворих вратата.

Призракът не седна на седалката като материален човек, а просто увисна над задната седалка и се настани там, частично потъвайки в корпуса на колата.

Потеглихме точно в момента, в който два зелени джипа ни настигнаха. Успях да видя, че зад волана на единия седи вече познат на мен охранител, мисля, че името му беше Грегъри. Но въпреки че при

предната ни среща до къщата на дървото се разделихме доста мирно, сега нямах никакво желание да общувам с него.

— Изглежда наистина им трябваш — изненадано констатира жената. — Със сигурност не биха преследвали мен.

Колите бързо ни настигнаха и подкараха успоредно с нас, а Грегъри с жестове ни заповяда да спрем. Аз се свих максимално на седалката, надявайки се да не ме познаят, но шансовете за това не бяха много големи. Дамата само погледна пренебрежително към активно жестикулиращия пазач и натисна педала до пода.

— Само това остава, някакви си слуги да ми казват какво да правя — изсумтя тя.

Ние бързо започнахме да се откъсваме от преследвачите, за щастие джиповете дори визуално изглеждаха много по-тежки и по-бавни от розовата спортна кола. И почти веднага отзад се раздаде автоматичен огън. Един от охранителите се показва през люка и многозначително показва, че трябва да спрем, в противен случай следващите изстрели няма да бъдат във въздуха.

— Ама те съвсем ли са полудели? — възмути се жената. — Едно мое обаждане и първо ще загубят лиценза си, а после и живота. А може и обратното. Зависи в какво настроение ще е съпругът ми.

— А може би трябва да се обадите? — попитах плахо, а седящото на задната седалка момиче-призрак кимна одобрително. — Защо да протакаме? Те всеки момент ще започнат да стрелят по нас.

— Нека първо ни догонят — подсмихна се жената. — Но всъщност наистина трябва да се обадя. Определено не ми харесва това, което се случва в момента.

Изваждайки телефона с една ръка, жената погледна учудено екрана и констатира:

— Няма сигнал. Изглежда ни заглушават. Очевидно един от охранителите е електрокинетик.

— Вече им избягахме — аз за всеки случай погледнах в огледалото за обратно виждане, за да се уверя, че зелените джипове постепенно изостават.

— Не разбирам на какво разчитат — изсумтя жената. — Интересно, какво си направил на Орлови, че толкова искат да те хванат? Пак си се пошегувал, изпращайки призрака си?

Колкото и да е странно, всъщност тя беше права, аз наистина изпратих на Орлов младши призрака на момичето, което беше убил.

— Почти. Вие казахте, че Орлов наскоро е загубил сина си — опитах се да си затворя устата, но истината изригна: — Така че аз го убих, макар и не със собствените си ръце.

Е, това беше, сега тя определено ще ме изхвърли от колата точно под колелата на упорито преследващите ни джипове.

Но вместо да се ужаси или ядоса, жената изведнъж се усмихна. За първи път, откакто се срещнахме.

— Ако случаят е такъв, не само ще ти простя глупавата шега с призрака, но и ще съм ти длъжница. От колко време чакам някой да светне този дребен перверзник. Толкова много момичета пострадаха от него, но всеки път баща му го измъкваше — тя гневно удари по волана. — И дори бях принудена да си затворям очите за присъствието му в училище, защото Службата по сигурността на Орлови винаги чистеше след него.

— В случай че се интересувате, той беше разкъсан на парчета от призрака на момиче, което е убил.

— О, да, интересувам се — увери ме жената. — Непременно ще ми разкажеш тази история във всички подробности. Надявам се, че сега казваш истината? В противен случай много ще се разстроя.

— Само истината. Извинете, но откъде познавате Орлов младши?

— Веднага се вижда, че наистина си отдалеч — покровителствено се усмихна моята събеседничка. — Казвам се Алина Анатолиевна Кузнецова, аз съм директор на средно училище в Барса. Между другото, най-доброто училище в целия Златен. Твоите братовчед и братовчедка учеха при мен, както и Орлов младши, в ада да отиде дано.

Странна някак си директорка на училище, която се радва на смъртта на ученик. Въпреки че, ако от Орлов е пострадала не само Елла, но и други момичета, то можех да я разбера.

— Все още няма обхват — провери междуременно телефона Алина Анатолиевна. — Но хората на Орлов останаха далеч назад, способностите на електрокинезиците не действат на такова разстояние. Нищо не разбирам.

Изведнъж телефонът в ръцете на жената иззвъня.

— О, връзката се появи — зарадва се тя, но, поглеждайки екрана, изненадано се поправи: — Няма сателитен сигнал. Как тогава звъни? И номерът е непознат.

Аз изстинах.

— Нека да не вдигаме телефона. За всеки случай.

— А, не, интересно ми е кой е успял да позвъни на телефон без връзка — настоя Алина Анатолиевна и натисна бутона. — Ало. Кой е?

За няколко секунди тя се заслуша в звуците, идващи от високоговорителя, след това ме погледна озадачено и протегна телефона.

— Изглежда е за теб.

ГЛАВА 2

Първият ми импулс беше да взема телефона и да го хвърля през прозореца. Знаех много добре кой точно може да ми звъни въпреки липсата на мрежа, и нямах никакво желание да общувам с този абонат. Аз не съм луд. От друга страна, имаше шанс и да не е тя. А и през телефон Садако не би трябвало да може да ми навреди, най-много да ми каже колко още ми остава да живея. Нека си говори, няма проблем.

— Ало — казах, като държах слушалката възможно най-далеч от ухото си. Обикновено бих включил високоговорителя и бих изкарал телефона през прозореца извън колата, но не исках да споделям излишна информация с Алина Анатолиевна, ако не се обажда Садако, а Доктора или Хухлик. Не знаех на какво точно са способни.

— Три дни — изсъска някой от слушалката и в следващия момент нещо тъмно изскочи от високоговорителя, уви се около врата ми и започна да го стиска.

— Какво е това?! — възкликна жената, като веднага натисна спирачката и се опита да издърпа телефона от мен.

Колата поднесе и спря по средата на пътя, след което започна едно много странно състезание по дърпане на телефон, в което с всяко дръпване вратът ми биваше стяган все повече и повече. Осъзнавайки, че това определено не ми помага, Алина Анатолиевна се прехвърли на косата, стискаща врата ми, а това беше именно тя, но красивите женски ръце просто минаваха през нея.

Нямах достатъчно кислород. Аз също напразно се опитвах да хвана примката от коса, но пръстите ми докосваха само собствената ми шия. И когато вече пред очите ми започна да притъмнява, моят призрак влезе в действие. Тя замахна с ръка и с едно движение на острите си нокти отрязва излизащата от екрана коса, а Алина Анатолиевна, без да се чуди, веднага отвори прозореца и изхвърли телефона.

— Какво беше това?! — възкликна жената, гледайки ме с широко отворени от страх очи.

— Призрак — неуверено отговорих аз, докато тежко си поемах дъх. — Или същество. Честно казано, и самият аз не съм съвсем наясно. Но повече няма да се появи. Мисля, че това беше само предупреждение.

— Предупреждение?!

— Или напомняне — поправих се аз. Дявол знае какво е в главата на Садако, може би се е разстроила, че за няколко дни изчезнах в подземие, където нямаше средства за връзка и беше невъзможно да ме торМОЗИ с обаждания. Не се притеснявайте, лично вас нищо не ви заплашва.

Алина Анатолиевна се намръщи.

— Това, разбира се, е добре, но с какво ви заплашват вас?

— Със смърт, разбира се. Но не и в най-близко бъдеще — аз погледнах през прозореца и изкрещях: — Телефона!

От екрана на розовия телефон изпълзяха коси, които го превърнаха в някакво подобие на октопод, който несигурно пълзеше към нас. Щом видях това чудо, жената натисна газта и ние излетяхме, прилепени в облегалките на седалките. Обърнах се и видях как телефонът продължава да пълзи след нас, но очевидно не можеше да се мери със спортната кола.

— Какво беше това?! — с пресекилив глас повтори въпроса Алина Анатолиевна, когато скоростта надхвърли сто километра в час и телефонът остана далеч назад. — Никога не съм чувала за нещо подобно. Освен това телефонът е защитен от призраци с руни и никой не може да влезе в него.

— Мисля, че все пак това беше същество, обичайните руни не действат срещу тях — уморено казах аз. — Не съм запознат точно с класификацията, ще трябва да попитам учителя си, но най-вероятно то е от първи клас на опасност. Като цяло говорим за момиче, което живее в кладенец и се храни с жизнените сили на хората. По някаква причина тя иска да ме погълне, забавяйки това удоволствие с една седмица. И сега периодично ми напомня за себе си, за да не се отпускам. Но пък има полза от това, че позволихте на моя призрак да дойде с нас, изглежда доста добре се справя с нападения на същества.

Което, между другото, изобщо не очаквах. Един нормален призрак не би трябвало да може да отблъсне нападението на Садако с такава лекота, дори това да е само косата й. Очевидно момичето е

малко по-различно от обикновените призраци, ненапразно мистериозният Доктор се бори толкова усилено за нея.

Докато размишлявах, жената дойде на себе си след неочакваното нападение. Издишвайки бавно, тя се хвана за главата и изрече като мантра:

— На Златния на практика няма опасни същества, това отличава нашия остров от останалия свят — безопасността. Защитните руни са навсякъде, църквата постоянно организира обиколки, медиумите — тя ме погледна — също усилено прочистват градовете от всякакви заплахи. Дори на Сребърния не можеш просто така да излезеш вечер на улицата, без да се притесняваш да не попаднеш на някакво същество, а тук можеш! Това, което казваш, звучи като глупост!

Хм, кой знае. Нападения над имения, блуждаещи призраци и полтъргайсти, домашни духове, ходещи трупове, бахтаки и прочие същества, начело със Садако. И това без да се броят порталите от измерението на демоните. Как ли тогава стоят нещата на другите острови и в други обединения, ако всичко гореизброено се случва на най-безопасното място в света?

— Това не е глупост, а моят живот — изсумтях тъжно, разтривайки врата си.

— Мислиш, че тя е блокирала клетъчната мрежа? — след кратко мълчание попита Алина Анатолиевна.

— Е, ако Садако може да минава през екрани на телевизори и телефони, то блокирането на връзката определено няма да е проблем за нея. Но не знам защо ѝ е да го прави.

— До този момент си мислех, че хората на Орлов блокират комуникациите с дрон или много силен Специалист — замислено каза жената. — Сега вече не съм толкова сигурна в това. Във всеки случай е по-добре да побързаме. Ами ако изведнъж това същество някак успее да ни настигне.

— Доколкото разбирам, тя може по някакъв начин да се движи през екраните...

Двамата с жената едновременно погледнахме екрана на радиото в колата.

— О, не-е — неуверено казах аз. — Не може да работи така.

И сякаш чул думите ми, екранът примигна и показа нощна гора и каменен кладенец. Още секунда, и този път от екрана изскочиха два

кичура коса, единият от които се опита да влезе в устата на седящата зад волана жена, а вторият отново ме хвана за врата. Този път призракът не се поколеба и веднага направи принудителна прическа на Садако, освобождавайки Алина Анатолиевна и мен. Без да се замисли, жената веднага удари екрана с юмрук, разбивайки го на парчета.

— Добре, че не купих пълен комплект с екрани и в облегалките — нервно се изкикоти тя, неволно се закашля и измъкна косъм от устата си, който веднага се разтвори във въздуха.

— Съжалявам, че колата ви пострада заради мен — виновно казах аз. — Ако знаех до какво ще доведе това, нямаше да ви спра.

— Глупости! — възмути се жената. — Дори и твоят призрак да не беше изскочил пред мен, пак щях да спра и да ти помогна. Това ми е работата, да помагам в израстването на тийнейджърите. И, между другото, на мен определено не ми харесва това, което Евгений Михайлов те кара да правиш. То е животозастрашаващо и по-важното, не виждам да имаш специална подготовка за справяне с подобни неща.

Тук беше права, такава подготовка не усещах и самият аз.

Но разговорът далеч не свърши дотук. Алина Анатолиевна не ми позволи да се отпусна, а ме подложи на истински разпит. И тук за първи път усетих цялата сложност на общуването в ситуация, в която няма начин да се избегнат директните отговори. Докато бях пленен, Ездачът на практика не общуваше с мен, а виж жената в колата, от която можех да изляза само като изсоча, буквално ме изцеди. Кой съм аз, откъде съм дошъл в семейството на Михайлови, как съм станал ученик на медиум, защо съм в такова ужасно физическо състояние.

— Поне завършил ли си училище в твоите там княжества или си се обучавал само вкъщи? — леко ревниво попита тя, очевидно смятайки образованието за най-важната тема.

— Завърших, разбира се — уверено отговорих аз. — Средно.

Знаех със сигурност, че тукашната образователна система не е много по-различна от нашата, но все пак в нейния въпрос се усещаше някаква уловка.

— А имаш ли диплома?

Изненадващо, че Алина Анатолиевна се интересуваше най-много от този въпрос. За това какво е излязло от телефона ѝ жената нито веднъж не спомена.

— Може би някъде имам — отклоних се, доколкото можех, от въпроса аз. — Но явно не в този свят.

По дяволите! Отклоняването не ми се получи особено.

— Тоест, главата на семейство Михайлови намерил в княжествата далечен беден роднина, довел го на Златния и го изпратил да се обучава при медиум? — резюмира жената.

— Не ме намери, аз сам дойдох — поправих я аз. — И не съм беден. Може и да имам някои дългове, но...

— И колко имаш в сметката си?

— Аз нямам сметка.

— Но в Асоциацията на медиумите трябва да ти плащат някаква стипендия, нали?

Само вдигнах рамене в отговор.

— Всичко това изглежда някак подозрително — недоволно каза тя. — Може би трябва да поговоря с господин Михайлов за това, че да дава непълнолетен тийнейджър за ученик на медиум, който постоянно го подлага на опасности, по принцип не е добра идея, и особено в твоя случай. Все още е под въпрос как точно самият Михайлов е получил попечителството над теб. Къде са родителите ти?

— Вече не са на този свят.

— О, съболезнования — искрено ми съчувства тя. — И Михайлови те приеха с радост?

— Вероника — да — отговорих аз и на душата ми стана топло от спомена за сестра ми. Прииска ми се да ѝ позвъня и да ѝ кажа, че с мен всичко е наред, сигурно се тревожеше за мен повече от всички други. — Евгений Михайлов не е общувал лично с мен, а Виктор не ме понася. Но това е нормално, ние не сме семейство.

Затова пък Лора, Дони и дори Макс се отнасяха с мен почти както Вероника. С тях бих искал да се чуя веднага след Ника, да разбера как е Дони и дали лекарите са успели да намерят лекарство за сестра му. Мда, честно казано, тяхната съдба ме вълнуваше много повече, отколкото на така наречените „роднини“, начело с Евгений Михайлов.

— Тоест — бавно каза Алина Анатолиевна. — Главата на рода те е приел в семейството, но дори не се е срещнал лично с теб? И веднага те е изпратил за обучение при медиум?

— Спокойно, всичко е наред — вече започвах да се изнервям. — Аз сам поисках да стана медиум, моите способности са подходящи за това.

— А според мен теб просто те използват — взмути се жената. — Като знам как е загинала съпругата на Евгений, може да се предположи, че той се опитва с твоя помощ да открие какво я е завлякло в...

Тя изведнъж замълча, заслушвайки се за нещо.

— Къде е завлечена? — попитах аз. — Как е умряла?

— Тихо — изшътка ми Алина Анатолиевна. — Чуваш ли?

Тъй като прозорецът на колата беше отворен, чувах предимно шума на гумите, но сега към този звук се добави нещо друго. С по-голяма амплитуда и по-силно.

— Това е хеликоптер — уверено каза тя. — Ако имаме късмет, няма да преследва нас, но ако не...

Хищният черен силует на хеликоптера се появи неочаквано, буквално изскочи иззад дърветата, и без предупреждение изстреля ракети по-надолу по пътя. Раздаде се силен глух взрив и асфалтът пред нас се превърна в горящи развалини с огромна фуния в средата. Разбира се, Алина Анатолиевна веднага скочи върху спирачките и успяхме да спрем миг преди да влезем в разкрилия се пред нас ад. Хеликоптерът увисна точно над отворилия се кратер и изразително насочи ракетните установки към нас. Мислено отбелязах, че външно той не се различава много от нашите „Черни акули“ и други стоманени въздушни хищници, но като цяло сега изобщо не ме интересуваше външния му вид, дори и да изглеждаше като летящ куб или сфера.

— Орлов — със свит глас каза Алина Анатолиевна. — Неговият герб.

Зад нас като с магия отново се появиха двата изостанали джипа и препречиха пътя. Може би не бяха изостанали толкова, колкото ни се искаше, а просто се държаха назад, докато пристигне подкрепление?

— Мисля, че е по-добре да слеза от колата — казах бързо. — Надявам се, че тогава няма да ви закачат.

Да попадам в плен вече ставаше традиция. Наистина, на покойния Воротов и на Ездача бях нужен жив, докато Орлов, както ми се струва, просто иска да ме убие по особено извратен начин, така че

пленът няма да е много дълъг. Но какво може да се направи срещу хеликоптер и две коли, пълни с въоръжени мъже?

— Няма да посмеят да стрелят — ядоса се жената и ме хвана за ръката. — Стой на място. Нека дойдат, ще им разкажа всичко. Да заплашваш някой Князев с оръжие е гарантиран билет за затвора.

Или аз бях твърде уморен, или като цяло ритъмът на живот от последните дни ме направи по-безчувствен, но заплахата от затвор изобщо не ме плашеше. Дори прозвуча някак наивно. А пък баща, който е загубил сина си и жадува за отмъщение, с такава заплаха не може да бъде спрян.

От джиповете излязоха въоръжени мъже и ни обградиха.

— Излезте от колата!

За мое облекчение едрата фигура на Лана, познатата на Вероника, която работеше в охраната на Орлови, не беше сред нападателите. Не исках да видя добродушната атлетка сред злодеите. Много се надявах тя изобщо да не е замесена в нападенията над мен и Деймис.

— Може би все пак да изляза, а? — попитах неуверено аз. — Ами ако наистина започнат да стрелят?

— Тази кола с куршум дори не можеш да я одраскаш — успокои ме жената, въпреки че беше ясно, че тя самата е много нервна.

Шефът на личната охрана на Орлов пристъпи напред и почука с дулото на автомата по страничното стъкло от страната на шофьора. Тъй като колата беше бронирана, си мислех, че няма да чуем нищо, но жената натисна някакъв бутон и включи външния микрофон и говорителите.

— С какво право ни спряхте? — възмутено попита Алина Анатолиевна.

— Вие нямате нищо общо с това — отговори мъжът. — В колата ви има опасен престъпник. Просто отключете вратите, позволете ни да се погрижим за него и можете да си вървите.

— Имаш ли представа кого спря? — тихо попита жената. Отначало си помислих, че е изплашена, но когато погледнах в лицето ѝ, видях само едва сдържана ярост. — И какво ще стане с теб, когато мъжът ми разбере, че си ме заплашвал?

Съдейки по лицето на мъжа, и самият той не беше доволен от случващото се. Дори цветът на лицето му се промени, а очите му

нервно заиграха.

— Съжалявам, но имам заповед — неохотно повтори той.

Какъв ли е съпругът ѝ, щом само при споменаването му личната охрана на Орлов пребледнява?

— Момчето е под моя закрила — твърдо каза жената. — Ако някой го смята за престъпник, предлагам да се обади в полицията и въпросът да се реши по законен път, а не с помощта на насилие.

Честно казано, не знам на какво разчиташе. Че след нейните думи хеликоптерът ще обърне и ще отлети, а въоръжените до зъби хора ще се качат обратно в джиповете и ще ни ескортират до града, хвърляйки листенца от рози пред колата в качеството на извинение?

— Ако не изпълните исканията ни, ще бъдем принудени да използваме сила.

Алина Анатолиевна не намери какво да отговори и просто демонстративно изключи външния микрофон.

— Няма да посмеят — уверено каза тя, като стисна успокоително ръката ми. Въпреки че според мен в момента точно тя се нуждаеше от подкрепа. Чувствах се толкова уморен и опустошен, че не изпитвах абсолютно никакъв страх. В крайна сметка, за да се уплашиш както следва, също трябва сили, а такива изобщо не ми бяха останали.

През цялото това време момичето-призрак мълчаливо седеше на задната седалка и по никакъв начин не „излъчваше“ емоции, сякаш случващото се около нея изобщо не я засяга.

— Можеш ли да ни помогнеш по някакъв начин? — обърнах се към нея аз, но вместо емоции получих отрицателно поклащане на глава.

Жалко.

Хеликоптерът все още висеше във въздуха пред нас и съдейки по това, че хората с автомати започнаха да се отдръпват от колата, скоро планираше да открие огън. А това определено не можех да допусна да се случи.

— Няма нужда да се конфронтирате с Орлови, просто се свържете с Михайлови и им разкажете какво се е случило тук — помолих Алина Анатолиевна и бързо натиснах бутона за отключване на вратата. Трябваше бързо да изляза, преди жената да ме спре.

— Ти къде...

Отворих вратата, изскочих и веднага я затръшнах. Двама мъже се втурнаха към мен, хванаха ме под мишници и ме отдалечиха от колата.

— Не докосвайте момчето! — раздаде се яростният вик на Алина Анатолиевна през външния високоговорител на колата. За щастие на жената ѝ стигна ума да не ме последва.

Оставаше да се надявам, че след като ме хванаха, хората на Орлов няма да искат да се отърват от излишния свидетел. Очевидно тайнственият съпруг на жената ще отмъсти за смъртта ѝ много по-сериозно. Жалко, че нямах време да разбера кой е и с какво се занимава, но очевидно беше много страшен.

Мъжете ме завлякоха до колата, сложиха ме на задната седалка и седнаха от двете ми страни, притискайки ме така, че дори не можех да дишам нормално. Но по-добре да се возя с лек дискомфорт в салона, отколкото легнал в багажника. Все някакво уважение си беше. Разбира се, никой не тръгна да говори с мен, всички седяха мълчаливо и не изглеждаха много доволни от живота. Въпреки че всъщност днес денят най-вече на мен не ми се получи.

Джипът потегли, а аз се обърнах да погледна за последно розовата кола и точно в този момент хеликоптерът изстреля цял рояк ракети по нея. Няколко секунди, и колата изчезна в дим и пламъци.

— Ах, вие, мръсници! — възкликнах яростно. Люта ненавист буквално изригна в мен. — Нали ме хванахте! Защо я убихте?!

Седящият отдясно военен леко ме плесна с длан по бузата и едва не ме нокаутира. Освен че беше двойно по-тежък, не беше свалил ръкавицата с твърди защитни плочки.

— Млъквай.

— Майната ти! — опитах се да го ударя с лакът в лицето, но той с лекота блокира удара и ме разтърси така, че едва не загубих съзнание.

— Ако мръднеш още веднъж, ще ти счупя ръцете — намръщено каза мъжът. — Заповядано ни е да те върнем жив. За здравето и дума не е казана.

Известно време седях мълчаливо и гледах в една точка. Пред очите ми стоеше строгото лице на жената, с която се бях запознал преди по-малко от час. И това време беше достатъчно, за да изпитам някаква симпатия към нея и... да я доведа до смъртта ѝ. Отново човек умря просто защото се оказа до мен. Някъде отгоре внезапно ме заля

вълна от съчувствие и осъзнах, че момичето-призрак, въпреки че не можеше да влезе в защитената кола, все още оставаше наблизо.

И тогава почувствах мълчалив въпрос от нея. За първи път това не бяха просто емоции, а ясно послание:

„Искаш ли да ги убиеш?“

— Да, искам! — казах високо и сам се уплаших от гласа си. Звучеше напълно безжизнен.

„Аз ще ти помогна.“

ГЛАВА 3

Не знам на какво разчитах. Че веднага ще започне да убива хора наляво и надясно? Че ще свали хеликоптера, ще разкъса военните на парчета и ще ме освободи? Може би точно това ми се искаше, но всичките ми надежди бяха попарени от импулса, който дойде от момичето:

„Ти сам ще ги убиеш.“

Как?! Дори и да забравя, че никога никого не съм убивал, физическата ми форма очевидно беше далеч от желаното. Разбира се, омразата ми все още беше тук, но не чувствах в себе си нито морални, нито физически сили да отнема нечий живот със собствените си ръце.

— Но аз не съм убиец! — прошепнах колкото се може по-тихо.

„А аз не мога да наранявам физически хората.“

Много странно, защото силните призраци спокойно могат да взаимодействат с хората и да им причиняват травми, а протезето на Доктора определено не можеше да се нарече слабо. Въпреки че не бях много наясно към кой вид се отнася — призрак на отмъщение, на място или зациклена? Май не е нито едното, нито другото, нито третото. Всъщност има и полтъргайсти. Но момичето не е толкова агресивно и е твърде адекватно. Тогава какво остава? Явно има и други видове, за които още не са ми казали. Блуждаещи някакви.

— Защо?

„Забранено е по договор.“

Ето това беше неочаквано. Никога не съм предполагал, че Доктора ще го вълнуват такива дреболии. Какво го интересува дали призракът наранява хората или не?

— Как тогава ще ми помогнеш?

„Ще ти подсказвам.“

Ох, тогава това трябва да е много добра подсказка, нещо като скрит в багажника костюм на Железния човек, или кодова дума за призоваване на армия от убийци. Въобще беше доста необичайно да получаваш отговори от призрак в ментална форма. Беше като чужд

шепот, който звучи в главата ми и заглушава всички околни звуци. Също така почувствах от нейните емоции, че нашата комуникация коства на момичето огромни усилия.

— Тогава просто ги изплаши до смърт — казах възможно най-тихо. — Например като се появиш внезапно пред колата.

— Какво си мърмориш под нос?

Имаше нещо неприятно в него, не само хлъзгав вид и силна миризма на пот, но и като цяло предизвикваше чувство на отвращение. Случва се понякога, от пръв поглед разбираш, че човекът е лайно. Дълбоко разположените очи, квадратната глава и огромното тяло го правеха да изглежда като чудовището Франкенщайн, с изключение на това, че интелигентността в погледа му беше още по-малка.

Сякаш почувствал, че му се подигравам наум, охранителят ме сръга с лакът. Подозирам, че ако беше ударил съвсем малко по-силно, тънките ми ребра определено нямаше да издържат.

— Уговарям моя личен призрак да ви убие всички — отмъстително отвърнах аз и казах вече по-високо към летящото до колата безлико момиче: — Но първо свали хеликоптера, повреди двигателя, например. Това нали не се счита за пряка вреда върху хора? Просто счупи няколко железа. А после можеш и тази кола да приведеш в неизправност.

— Хе-хе, идиот — направи гнуслива гримаса мъжът. — Ще ми е интересно да видя как призракът се опитва да повреди защитен с руни транспорт.

Хм... и колата на Алина Анатолиевна също беше защитена, може би дори по-добре от тази, но Садако все пак успя да влезе вътре. По-добре да се появи сега и да изяде всички в тази кола, само благодаря ще ѝ кажа. Но за съжаление военният джип не беше оборудван с радио с екран. Жалко.

„Прекалено съм слаба, за да реализирам желанията ти — почувствах надежда в емоциите на призрака. — Но ако дори малко изплашиш охранителите, ще мога да се подхраня с... техния страх... и да направя нещо.“

Разбира се, просто супер идея. И как пребит тийнейджър може да предизвика страх в опитни военни, докато е пленен от тях? Аз не съм момченцето от филма „Поличбата“, което може да плаши само с вида си. Дори да лъжа не мога.

— Чухте ли как умря Орлов младши? — попитах мъжете до мен. Никой не отговори на въпроса ми, но не беше и нужно.

— Григорий Орлов беше разкъсан от призрака на убито от него момиче — продължих да говоря аз. — Чудя се, вие някога убивали ли сте хора?

— Затваряй си устата, паленце — изсъска този отляво, а десният отново ме сръга в ребрата.

Мда, голямо плашило става от мен.

Във филмите и киното хората с лекота се пренастройват на мислена реч, а аз изобщо не можех да формулирам мислите си така, че да се подредят в ясна фраза, на която призракът да реагира. След известно експериментиране стигнах дотам, че едва забележимо мърдах устни, произнасяйки фразата на себе си, за да може момичето да ме разбере и да отговори на въпроса.

— Как се казваш?

„Мей Ли.“

Китайка, значи.

— Смъртта ти свързана ли е по някакъв начин с Орлови?

„Орлов ме уби.“

— Големия?

„Малкия.“

Стоп, стоп. Съдейки по състоянието на трупа на момичето, то беше убито отдавна. Къщата на дървото изглеждаше толкова порутена, че е поне на десет години. На колко години е бил Григорий, когато е убил това момиче?

„На осем.“

Мамка му... болен изрод. Работила си като негова бавачка?

„Да.“

По целия път до имението на Орлови говорих с Мей. Момичето отговаряше на въпросите ми доста едносрично и не проявяваше инициатива в разговора, но и нищо не скриваше. Като че ли. Но успех горе-долу да сглобя картината какво се е случило с нея. Мей работила като бавачка в семейство Орлови, била с Григорий почти от раждането му. Единственият наследник растял като разглежено, но съвсем обикновено дете, докато собствената му майка не напуснала семейството. От този момент нататък момчето сякаш било подменено, станало агресивно, гневно и започнало да проявява склонност към

насилие. Сега вече можел да се сравни с момчето от „Поличбата“: тормоз над животни, нападения на хора. Бавачката се опитвала да помогне на своя възпитаник, настоявала да извикат специалисти, но таткото оставал равнодушен към думите ѝ. Когато Григорий навършил осем години, поведението му станало толкова ненормално, че Мей решила да напусне. И в деня след като тя съобщила своето решение на работодателя си, детето я нападнало, докато играели в къщичката на дървото. Бутнал я отгоре и докато горкото момиче лежало с травма на гърба и не можело да помръдне, методично я удрял с камък в лицето.

Тази история за съдбата на момичето отне почти цялото време до имението и сам не забелязах как започнах да задавам въпроси вече без да мърдам с устни, а само формирах точно мислено послание. Не беше толкова лесно да събера картината на случилото се от момиче, което не проявява никаква инициатива в разговора. Освен предложението да убия всички около мен, тя повече не заговори първа. Нещо повече, усещах разочарованието, идващо от нея, че не бях готов да убивам със собствените си ръце. Разбира се, аз много исках да отмъстя за Алина Анатолиевна, но за това беше необходимо като минимум да се добера до пилотите на хеликоптера, а като максимум — и до самия Орлов.

„Ти си просто слабак — изкоментира момичето, когато се опитах да обясня мисълта си. — Ако ще отмъщаваш, то всички са замесени. Всички.“

— Ще си помисля отново, когато имам достатъчно сили за отмъщение — отговорих уклончиво.

„Отмъщението няма нищо общо с личната сила. Винаги може да се намери възможност за отмъщение.“

Тя говореше с такава омраза, че неволно си помислих — може би момичето все пак е призрак на отмъщение? Мей Ли не беше толкова словоохотлива, когато я попитах за семейство Орлови, трябваше да извличам всяка дума. А тук сякаш говоря с нормален човек.

— Ти затова ли остана в този свят? За да си отмъстиш? — попитах с интерес. — Но Григорий Орлов вече е мъртъв. Май няма на кого да отмъщаваш.

„Никога не съм обвинявала момчето за смъртта си. Беше твърде малък, психиката му беше травмирана. Вината е по-скоро на баща му — Константин Орлов, той направи нещо с Григорий. Или момчето е видяло нещо, което е увредило разсъдъка му.“

Звучи като сюжет на типичен детективен трилър за убиец-маниак. Ако бащата е убил майката пред очите на осемгодишното дете и то после е полудяло, тогава ще оценя този филм с двойка.

— А виждала ли си какво се случва в имението на Орлови след твоята смърт? Убивал ли е други момичета?

„Бях привързана за къщата на дървото и не съм я напускала от деня, в който умрях.“

По-скоро е призрак на място.

— А какво се промени, когато те срещнах на пътя? Някак си беше успяла да се отдалечиш от къщата.

„Докторът ме намери.“

— И какво се случи?

„Той ми даде цел и ме освободи.“

— Но ти ме помоли за помощ — напомних аз. — За защита от него.

„Целта не ми хареса.“

— Що за цел е това? — съвсем се обърках аз.

„Ще ти кажа, когато му дойде времето.“

Честно казано, бях толкова увлечен от разговора с Мей, че за известно време забравих къде и защо ме водят. Ето защо, когато колата спря, трепнах и скочих, но веднага получих нов удар в ребрата.

— Твърде късно е да скачаш.

Изкараха ме от колата и ме изправиха до нея, придържайки ме за рамото. За няколко минути чакане успях хубаво да се огледам, за щастие районът беше добре осветен. Донякъде архитектурата напомняше на имението на Михайлови, но постройките бяха много по-мащабни. Солидни стени навсякъде, на покрива — същите картечни кули и платформа за кацане на хеликоптер. Изглежда това беше стандартен комплект за местните аристократи. Но къщата все пак изглеждаше по-богата, дори бих казал по-люксов: млечнобели стени, арки, колони, по-близо до гръцката тема, отколкото до Европа. Да, и пазачите бяха много повече, дори имаха отделна сграда с размерите на училището, което някога бях завършил. Десетки и десетки добре въоръжени мъже се движеха уверено из територията, гледайки ме с любопитство от високите стени и от някои прозорци. Може да се каже, че Орлов е събрал малка армия тук, само не е ясно по каква причина?

Поведоха ме не към главния вход, а някъде встрани от основния дом, в съседна сграда. Ако и те като Михайлови имаха подземна лаборатория там, тогава щях да съм много разочарован от липсата на въображение. От друга страна, в този опасен свят никой не би отказал добре защитено и много дълбоко бомбоубежище. И всеки с пари и възможности вероятно би построил подобно нещо.

Както и при Михайлови, точно под прозорците на имението имаше красива градина и беседка. Но освен с дървета и храсти, градината можеше да се похвали и с призрачни жители — няколко полупрозрачни момичета блуждаеха между дърветата, напълно безразлични към случващото се наоколо. Вървах на доста голямо разстояние от тях, но дори отгук можех да видя, че телата им бяха покрити с множество рани. Застинах на място, неспособен да откъсна очи от бедните момичета, убити от Орлов младши. Колко зло е извършил този морален изрод...

— Мърдай!

Франкенщайн ме перна по тила с такава сила, че едва не се проснах на земята. Изглежда му доставяше удоволствие да ме тормози. Обърнах се и внимателно се вгледах в лицето му.

— Какво зяпаш? — подозрително попита мъжът, като отново вдигна ръка за удар.

— Ами мисля си — отвърнах мрачно. — Ако се появи възможност, ще кажа една добра дума на местните призраци, за да те убият особено продължително.

Разбира се, вратът ми отново пламна, след което ме завлякоха по-нататък по пътеката.

— Мей, виждаш ли призраците? — попитах мислено.

„Виждам ги.“

— Ще може ли да поговориш с момичетата и да разбереш какво се е случило с тях?

„Ще мога, ако и те могат.“

Веднага щом сменихме темата към насъщни дела, и цялата словоохотливост на момичето някъде изчезна.

— В същото време слушай какво говорят живите хора. Ще имам нужда от всякаква информация.

„Добре.“

Охраната ме заведе в малка постройка, нещо като къща за гости. Вътре всичко изглеждаше доста приятно: просторен хол, стълби към втория етаж с бели дървени перила, кожени дивани. И беше още по-странно, че зад една от белоснежните врати имаше спускане към минус първия етаж. А там вече и дума не можеше да става за лукс: стоманена врата, каменни стени, каменен под и малък прозорец с решетки на нивото на земята. А, да, и вериги, в които обаче не ме оковаха.

— Мей, можеш ли да ме чуеш? — попитах мислено, щом останах сам.

Защитните руни на сградата като нищо можеха да прекъснат връзката ни, така че зачаках отговора на момичето със затаен дъх.

„Да“ — дойде отговорът след кратка пауза.

Уф, слава богу. Без помощта ѝ със сигурност ще остана тук завинаги, а сега имам шанс.

— Но не можеш да влезеш вътре, така ли?

„Да. Защитни руни.“

— Какво казват призраците?

„Това са малки парченца душа. Няма тълноценен разум.“

— Но какви думи повтарят? Опиши ми как изглежда всяка от тях и какво казва. Може би имена или някаква друга информация, за която да се хвана.

„Добре.“

Положението, в което се намирах, изглеждаше доста песимистично, но това не ми попречи да използвам цялото налично време в изучаване на ситуацията на територията на имението. Да имам невидим агент отвън се оказа доста удобно. Мей научи имената на няколко от деветте момичета призраци, а също така потвърди информацията за това кой ги е убил. Разбира се, това беше покойният Григорий Орлов. Някои от зациклените момичета повтаряха името му и възкликваха нещо от рода на „Гриша, не, недей!“. Това беше случаят, когато за мъртвите може и трябва да се говори лошо — скапаният психопат беше убивал момичетата в тази къща за гости и след това очевидно е заравял останките им някъде в градината.

— Съдейки по количеството камери и охраната, няма как бащата да не е знаел за извратените забавления на сина си — логично предположих аз.

„Казах ти, че бащата е виновен — веднага каза Мей. — Цялото място трябва да бъде изгорено, заедно с всички обитатели. Всички те знаеха за развлеченията на Григорий и не го спряха.“

О, веднага се оживи. Искане ми се да е също толкова активна и в събирането на информация в имението. Досега не съм получил нищо, което да ми помогне да се измъкна оттук.

— А как работи твоето подхранване от страха от хората? Непременно аз ли трябва да ги плаша?

„Не. Аз просто поглъщам чуждия страх, ако съм наблизо.“

Е, това вече е добре. Остана някой да се изплаши.

Раздаде се звук на отключващо се резе и в килията влезе мъж, придружен от двама охранители. Не беше трудно да се досетя, че това е Орлов старши. Изглеждаше слаб, но широкоплещест и достатъчно силен за възрастта си. Сигурно беше около шейсетте. Суров мустакат чичко с набръчкано бледо лице и светлосини очи.

— Да, прилика определено има — каза той вместо поздрав, като ме погледна внимателно. — Михайлов, значи?

Не разбрах дали е въпрос или твърдение и затова замълчах. Единият от пазачите веднага скочи към мен и ми удари доста силен шамар по тила, от който се проснах на пода.

— Отговори на въпроса.

— По-внимателно — смъмри го Орлов старши. — Момчето и така едва диша. Не искам да умре преждевременно.

„Наистина ли изглеждам толкова зле?“ — помислих си, когато звъненето в главата ми от удара малко утихна. И някак този мъж не изглеждаше като баща с разбито сърце. А и ме гледаше с отвращение и недоволство, но определено без омраза.

— По лицето ти се вижда, че проклятието е изсмукало почти всичките ти сили — със задоволство констатира мъжът. — Колко ти остава да живееш, два дни?

— Три — поправих го аз и се зачудих откъде изобщо знае за проклятието?

Орлов доволно се усмихна.

— Отлично. Без капките „Живот Про“ тези три дни ще се превърнат в истински ад за теб. Честно казано, никога не съм харесвал мъченията, но от твоите мъки ще получа истинско удоволствие.

Разбира се, не можех да мълча.

— Затова пък покойният Орлов младши обичаше мъченията. Изродът обичаше да измъчва и убива хора — криво се усмигнах аз. — Явно ябълката не е паднала много далеч от дървото.

Замижах в очакване на нов удар, но мъжът реагира на нападката ми по неочакван начин:

— За съжаление, Григорий падна много далеч от ябълката — намръщвайки се, каза Константин Орлов. — Момчето не успя да се справи с демоните си. В преносен смисъл, разбира се. Но той си остава мой син и единствен наследник и умря заради теб. Какъв баща щях да съм, ако не отмъстя за него?

— Законопослушен? — слабо предположих аз.

— Чувство за хумор — браво — някак неестествено се усмигна мъжът. — И аз го имам — той махна на охранителя. — Счупи всички пръсти на дясната му ръка. Проклятието си е проклетие, но никой не е отменил доброто старо мъчение.

Разбира се, опитах да се съпротивлявам, но двамата пазачи с лекота ме сграбчиха и наистина започнаха методично да ми чупят пръстите. И се оказва, че след шока от болката при първото счупване, останалите вече не се усещат толкова остро. Вероятно затова във филмите всички мъчения се извършват много бавно, така че човек да има време да се възстанови от болезнения шок. Не, наистина болеше много, но, честно казано, не ми бяха останали сили да страдам както подобава. Даже вместо да крещя, успях само слабо да простенвам.

— Така очакването на смърт от проклетие ще бъде много по-забавно — доволно кимна Орлов, когато охраната приключи екзекуцията и се отдръпна до вратата. — Защо не се смееш на шегата ми?

— Майната ти — процедих аз, като придържах ранената си ръка и се опитвах да овладеея замайването. — Надявам се скоро да се присъединиш към сина си.

Ох, по дяволите. Точно сега щеше да е по-добре да мълча.

— Някой ден всички ще отидем там — спокойно отговори непроницаемият Орлов. — Освен теб, разбира се. Душата ти ще бъде погълната от същество и задгробен живот определено няма да имаш.

И тук вече не издържах. Може би виновна беше силната болка, или умората, или просто бях напълно изкукал.

— А ти да не мислиш, че Григорий ще отиде в рая?! След убийството на бедното момиче? Въпреки че, защо момиче. Момичета. Колко общо бяха? Започнал е на осем с бавачката си, пребивайки я до смърт с камък, а умря на двацет и три? Колко души е успял да убие? Алена Соколова, Сера Луна, Марго Ланос, Джанет Мур. Колко още тела са заровени в градината?

Тук цялото спокойствие на Орлов изчезна някъде. Той скочи към мен и ме хвана за врата, вдигайки ме от пода с лекота.

— Откъде знаеш?!

— Изглежда си забравил, че съм медиум — изграчих аз. — Виждам всичките му жертви. Всеки ден обикалят около вас! Надничат в прозорците, крещят от гняв и болка. Вие не го чувате, но това е до време.

— Това е невъзможно! — изръмжа мъжът, изблъсквайки ме в стената. — Ние изгорихме телата!

От удара за миг изгубих съзнание, но болката в ръката бързо ме съживи.

— Църковните церемонии не са отменени — изсъсках аз. — Те не са проклетите викинги!

— Все едно — вече по-спокойно каза Константин Орлов. — Каквото и да си научил, то ще бъде погребано тук с теб.

И въпреки това виждах в очите му, че е уплашен. За надзирателите изобщо да не говоря, и двамата изглеждаха така, сякаш искат да избягат от килията възможно най-бързо, а за предпочитане — и от имението. Надявам се защитните руни на сградата да не попречат на Мей Ли да поеме поне малко от страха им, може това да помогне по някакъв начин за в бъдеще.

— Нали знаеш, че твоят син беше разкъсан жив на парченца от призрака на момиче, което е убил? — попитах, искайки да затвърдя успеха си. Ако на Мей Ли ѝ е нужен страх, тогава ще ги изплаша както трябва. — Мисля, че това е напълно достойно наказание, въпреки че няма да е зле да го възкресим отново и да повторим екзекуцията за всяко момиче, което е убил! И това го направи само един призрак. А какво ще стане, когато всички, погребани тук, наберат сили?

Дявол знае какво всъщност ще се случи. Но наистина има шанс поне един от многото призраци да се превърне в полтъргайст.

— Значи ще трябва да поканим медиум, който да почисти това място от натрупания боклук — съвсем се успокои Орлов. — Мисля, че Джеймс Харнет с удоволствие ще поеме тази работа. Ирония: ако по някаква причина съществото не довърши душата ти, то ще я унищожи твоят учител, защото работи за мен.

Голяма новина, Джеймс работи за всеки, който плаща. Няма да се изненадам, ако за упокоение на моя призрак си напише допълнителна такса за емоционална привързаност. Надявам се поне да е достатъчна голяма.

Единият от охранителите извади телефона си и прочете нещо на екрана.

— Кхм, Константин Борисович — каза той смутено. — Викат ви там.

— Добре, ние тук приключихме — отговори Орлов, хвърли ми неразбираем поглед и ме потупа по бузата. — Почивай, Рома, набирай сили. Пред теб са още три дни, а имаш толкова много несчупени кости. Ще се отбия и непременно ще си побъбрим.

Мамка ти... а с моя страх Мей Ли дали може да се храни? Защото очертаната от Орлов перспектива наистина ме уплаши. Никога не съм можел да понасям болка.

— Между другото, имам подарък за теб. За да не скучаеш тук самотен — вече излизайки от килията, подхвърли Орлов и заповяда отвън: — Внесете го.

И те внесоха в килията голям телевизор с плосък екран, като го поставиха до отсрещната стена.

— Защо ми е? — попитах с треперещ глас. — Тук дори няма контакт.

Това явно не беше случайно. Но откъде Орлов знаеше такива подробности за Садако?!

— Оковете момчето към стената, за да не счупи случайно екрана — даде последните си заповеди Орлов. — И се уверете, че всички камери работят. Трябва да виждам всичко, което се случва тук.

Нима по някакъв начин е свързан с Ездача на труповете?!

Беше безполезно да се съпротивявам. Сложиха ми окони с вериги на ръцете и краката, които не ми позволяваха да се отдалечавам на повече от метър от стената. И когато вратата се затвори и аз отново останах сам, остатъците от силата ми ме напуснаха и аз се свлякох на

пода. Тялото му се тресеше от болка, слабост и страх. Удивително е, че изобщо успях да говоря толкова нагло с Орлов, преди не бях забелязал в себе си такова самоубийствено желание да си играя с огъня. Може би, ако не го бях ядосал, щях да остана с цели пръсти, а и телевизорът... по дяволите, как изобщо му хрумна това?!

Големият тъмен екран привлече вниманието ми и аз зачаках със затаен дъх кога ще примигне и ще покаже омразната картинка с кладенеца и момичето. Но засега телевизорът не показваше признаци на живот, което не можеше да не ме радва.

„Един от охранителите каза на Орлов, че жената, която те е взела на стоп, е изчезнала — неочаквано ми съобщи Мей Ли. — Колата е взривена, но тялото така и не било намерено.“

По дяволите, това е страхотно! Само дано наистина да е вярно и тя да е оцеляла. Една смърт по-малко на моята съвест.

— Как е успяла да се спаси?

„Говорят за някакъв скъп и много рядък артефакт «Последен шанс». Не знам какво е това.“

Хм... съдейки по начина, по който Алина Анатолиевна заплашваше със съпруга си, той едва ли ще остави нападението срещу жена си без отговор. Мисля, че Орлов трябва да очаква гости в близко бъдеще. Жалко, че така и не разбрах кой е мъжът ѝ. И ще има ли достатъчно сили да нападне Орлов, защото тук имаше събрана доста значителна армия. Освен това има и малък шанс така нареченият ми баща Евгений Михайлов някак да разбере, че съм тук и също да се опита да ме спаси. Все пак Орлов е негов враг, а враговете е обичайно да ги следиш.

Опитвайки се да осмисля случващото се, аз не откъсвах очи от телевизионния екран. Каква е вероятността Садако изобщо да дойде за мен? Все пак до крайния срок остават още три дни. Твърде рано е да ме убива, а жизнени сили тя и така вече черпи от мен. Във всеки случай си струва да положя усилия и да нарисувам защитна руна на пода...

Но тялото ми неочаквано отказа да се подчини. Всичко, което трябваше да направя, беше да се надигна, да намокря пръст с кръв и да нарисувам модел, но дори и ръката си не можех да вдигна. Оковите на ръцете ми изглеждаха невероятно тежки, а пулсиращата болка в счупените пръсти затрудняваше съсредоточаването. Нужни ми бяха

цели пет минути, за да седна на пети и да започна да рисувам руна.
Линия след линия. Само да успея навреме, преди телевизорът да се
включи.

ГЛАВА 4

Начертаването на руна е половината работа, защото до пода пред мен стигах с ръка. Много по-трудно се оказа да се обградя със защитен кръг. Трябваше да си събуя обувката, да намажа крака си с кръв и да начертая част от линията по такъв екзотичен начин. Имах опасения, че като видят моите странни действия, пазачите ще се появят и ще ми попречат да рисувам руни с кръв, но нищо не се случи. Или не се интересуваха особено от случващото се, или Орлов е дал конкретни инструкции за мен, но успях да завърша защитата и успешно да я активирам.

Да! Успях!

Веднага след това силите най-накрая ме напуснаха и за известно време загубих съзнание, а когато се свестих, зад прозореца беше съвсем тъмно. Стаята едва се осветяваше от прозореца под тавана, но основен източник на светлина беше примигването на екрана. И, разбира се, на телевизора, който дори не беше включен към електричеството, предаваха единственият възможен канал — нощен пейзаж с кладенец. Самото момиче засега не се виждаше, но веднъж щом контактът е установен, появата ѝ беше неизбежна.

— Мей Ли, колко време мина? Какво става навън? — мислено попитах аз, но отговор нямаше.

— Мей Ли!

Нямаше абсолютно никакъв отговор, нито емоции, нито мисли. Честно казано, чувствах се малко по-уверен, като знаех, че някъде наблизо има призрак, с когото мога поне да си поговоря, и затова нейното изчезване ме изнерви дори повече от предстоящата поява на Садако. Но след миг внезапно осъзнах, че не съм сам в килията и мислите за Мей Ли веднага отидоха на заден план. Вляво от мен, в полумрака, Садако беше застинала в странна поза. Тя стоеше на четири крака, ръцете ѝ бяха свити под неестествен ъгъл и движеше глава, сякаш се заслушваше или душеше за нещо. Очевидно защитната руна ме предпазваше от вниманието ѝ, но не достатъчно добре.

Гърлото ми беше пресъхнало, но не от страх, а от липса на течност. От момента, в който попаднах в плен, разбира се, не ме бяха хранили и поили. Защо, ако и така трябва да умра след няколко дни, при това желателно в ужасни мъки? Но виж окото ми нервно затрепери вече от появата на неканения гост.

Страхувах се дори да дишам, само внимателно наблюдавах момичето. Секундите се точеха като часове. По някое време ми хрумна странна мисъл — кой би си помислил, че един ден ще мога да видя такова създание от филмите на ужасите само на половин метър от мен. Нервно се подсмихнах, докато мигах, и в същия момент Садако се приближи още повече, моментално се озова плътно до защитния кръг. От изненада трепнах и едва не изтрих част от руните. И момичето веднага реагира на моето движение, протегна бледа ръка с тънки пръсти с нокти и ги прекара във въздуха точно пред мен. Раздаде се звук, подобен на пукане на стъкло, и аз интуитивно се досетих, че създадената от мен защита с лекота беше унищожена.

„Добре ли си?!“ — веднага прозвуча в главата ми гласът на Мей Ли с ехо на силно вълнение.

— Не! Трябва ми помощ!

„Не мога да вляза вътре, навсякъде има защитни руни.“

Затова пък за Садако те очевидно не представляваха проблем, както и издигнатата от мен защита. Бях окован за стената и не можех да избягам, а и килията така или иначе беше заключена. Момичето се приближи плътно до мен и ме погледна с белите си очи. Защитата уста се разтегна в доволна усмивка.

— Какво искаш? — не издържах и попитах аз, незнайно защо шепнешком.

Разбира се, Садако не отговори с думи, но пък почувствах лъхаща от нея жажда. Силна, нечовешка, изгаряща цялото ѝ тяло и душа. Сякаш закусвалнята на болницата е била затворена през последните няколко дни и тя е много прегладняла. И, за съжаление, не беше трудно да се досетя кой сега е основното ѝ блюдо.

Отпуснах безсилно ръце и увиснах на веригите. Идеите как да се измъкна от тази ситуация свършиха. Осакатената ми ръка изгаряше от болка, цялото ми тяло беше схванато от лежането на пода, исках да пия и, колкото и да е странно, да отида до тоалетната. Всичко това ме докара до състояние на пълна апатия.

— Хайде, яж — измърморих уморено. — Само да не се задавиш.

Момичето наклони глава, сякаш се замисли за миг, и в следващия момент косата ѝ се уви около врата ми и влезе в устата. Усещането беше такова, сякаш ме принуждават да правя гастроскопия на стомаха. Не знам от кое място в тялото ми тя изпомпваше сила, но косата ѝ влезе много дълбоко. В същото време нямаше рефлекс за повръщане, само някъде отвътре в тялото се разпространи усещане за празнота. Болката в мускулите и ръката мина на заден план и в известен смисъл дори почувствах облекчение, престанах да се съпротивлявам и започнах да губя съзнание.

През звъна в ушите си чух звук от отварянето на врата. Садако неохотно прекъсна храненето си и спря да изсмуква живота от мен. Косата ѝ излезе от гърлото ми. Веднага след това аз се закашлях много силно, рефлексивно, но през сълзите видях как в стаята влизат мъже в униформи. Тримата охранители изглеждаха пребледнели, но явно нямаха намерение да отстъпват. Най-якият от тях държеше в ръцете си автомат и ми беше познат, именно той ме удряше по пътя към имението, а другите двама неочаквано се оказаха въоръжени с хладно оръжие.

— Стига — нервно каза „атлетът“, насочвайки оръжието си към Садако. — Той не трябва да умира... днес.

Садако погледна злобно мъжете и дори аз усетих как въздухът става по-тежък. Здравенякът с автомата неволно отстъпи назад, а другите двама, напротив, вдигнаха пред себе си саби с листови хартия, усукани около остриетата, и пристъпиха напред. По вида на хартията беше лесно да се познае, че това е гофу, дори можех да видя края на атакуваща руна. Изглежда добре се бяха подготвили за срещата със Садако и, съдейки по рисунката, доставчик на гофу можеше да се окаже моят учител Джеймс Харнет.

— Просто... не го убивай... сега — с треперещ глас помоли един от охранителите. — Изчакай няколко дни, а?

— То не ни разбира — раздразнено каза атлетът. — Може би за момчето ще е по-добре, ако умре по-рано — ще страда по-малко. Още дядо ми казваше — никога не се забърквай със същества.

— Ти самият няма да живееш дълго, ако не изпълниш заповедта — студено каза плешивият мъж със сабя в ръце. — Орлов само повод му трябва и съвсем ще откачи. Трябва да изведем момчето оттук.

— По дяволите този Орлов, вече реших, утре напускам — изсумтя здравенякът. — Нищо добро не ни чака тук. А и онези момичета, които се грижеха за младши... винаги съм подозирал, че не е добре в главата.

— Млъкни! — не издържа плешивият. — Не ти плащат да говориш, така че изпълнявай заповедите мълчаливо!

Тройката реши да си раздели задачите — атлетът се насочи към мен, плешивият със сабята към Садако, а третият към телевизора, явно с надеждата да го унищожи и да прекъсне връзката на момичето с това място. Разбира се, пространството в килията беше ограничено, но все пак достатъчно, за да действат свободно. Садако с явна неохота ме пусна и мигновено атакува охранителите с косата си. Първо проехтяха изстрели, които откъртиха парченца мазилка от отсрещната стена, след това в битката влязоха сабите. И те дори успяха да направят принудителна прическа на призрака, отрязвайки атакуващите кичури, но гофуто не издържа дълго. Хартията изгоря почти мигновено и сабите се превърнаха в безполезни парчета желязо срещу такова силно същество.

Плешивият хвърли сабята, изкрещя и се обви в пламъци. За първи път виждах толкова активно използване на суперсили, но като се вгледах внимателно видях, че гореше, разбира се, не охранителят, а въздухът около него. На теория такава защита би трябвало да го спаси от атаките на момичето и дори косата ѝ, протегната се към него, започна да тлее, но огънят в крайна сметка не успя да се справи напълно с черните пипала. Плешивият дори успя да изстреля нещо като огнено кълбо към Садако, но то безсилно се разнесе по тялото на момичето, без да ѝ навреди. От друга страна на Садако ѝ трябваша само няколко секунди, за да пробие защитата му и да го хване за гърлото. Следващият беше здравенякът, той даже нямаше време да гъкне. Третият се съпротивляваше до последно и дори успя да удари телевизора, но сабята отскочи от наглед слабия пластмасов корпус. След това се опита да хвърли няколко ножа по момичето, но косата ѝ ги улови във въздуха.

Когато и тримата бяха обездвижени, Садако ги придърпа към себе си, държейки ги здраво за вратовете. Дори здравенякът прелетя във въздуха като лека кукла, като изпусна автомата и нелепо размаха ръце. Трите писъка бяха прекъснати едновременно от черни кичури

коса, които се забиха в устите им и започнаха да изсмукват жизнената сила на мъжете. Момичето веднага забрави за мен, пусна врата ми и ме остави да се строполя безпомощно на пода.

Вдишах конвулсивно, без да откъсвам очи от лежащия до мен автомат. Никога не съм се учил да стрелям, но бях сигурен, че не са необходими много умения, за да дръпнеш спусъка. Но куршумите нямаха ефект върху Садако, а едва ли щях да прекъсна веригата, с която бях прикован към стената, с изстрел, без да привличам вниманието ѝ. Освен това опитът с филмите показваше, че изстрел в такива малки стаи често води до рикошет. Затова продължих трескаво да се оглеждам, търсейки варианти за спасение.

За разлика от мен и пациентите на болницата, сега Садако не знаеше милост и изсмука енергията на жертвите си докрай. Пред очите ми мускулестият охранител се сгърчи като надуваема кукла, превръщайки се в изсъхнала мумия. Когато приключи с него, момичето пусна тялото и то се свлече на пода като мъртво чучело. Трябвало е да напусне вчера, а не утре, тогава можеше и да оцелее.

И тогава забелязах нещо много важно! Или имах късмет, или... дори не мога да си представя други варианти, но мъртвецът падна до мен и в ръцете му видях ключове. Изглежда с тях здравенякът се беше канил да отключи оковите ми, за да ме изкара от килията. Как не се сетих веднага?

„Благодаря ти, Господи“ — прошепнах мислено. Ако в този свят имаше Хухлик и призраци, то изобщо нямаше да е излишно да се обърна към по-висша сила.

Някак успях да протегна крак към ключовете и започнах да ги придърпвам към себе си. Междувременно Садако приключи с втория охранител и го хвърли настрани като смачкана кутийка от сок, изпит през сламка.

Страхотно. Взех ключовете. Но ръцете ми бяха оковани така, че беше невъзможно едната ръка да достигне другата. Трябваше доста да се поизмъча, докато ги взема с лявата ръка и ги вкарам в ключалката на същата ръка с помощта на зъбите. А момичето в този момент вече приключваше с третото блюдо.

След като отключих ключалката на здравата си ръка, посегнах към дясната, тази със счупените пръсти, и в този момент в килията влетяха още двама охранители.

— Стой на място! — веднага ми извика единият от мъжете.

Да бе, направо ще те послушам. Отключих ключалката, скочих рязко на крака и се гмурнах като риба в телевизора, просто не виждах други възможности бързо да избягам от имението на Орлов. Преди да преодолеея няколкото метра, които ни делеяха, в главата ми мина глупавата мисъл колко нелепо ще изглежда резултатът от скока ми отстрани, ако порталът се затвори или просто не ме пусне. Но нищо не ми попречи и се озовах точно на същото място в гората като последния път. Дори следите от моя защитен кръг все още се виждаха на земята. Което вече беше доста изненадващо, тъй като Садако определено не беше обвързана с конкретно място и можеше да се движи свободно заедно с кладенеца, иначе отдавна щеше да бъде открита и унищожена. Но сега по някаква причина тя беше останала тук. Но тази мисъл се плъзна някъде на ръба на съзнанието ми, а аз вече скачах на крака и закуцуках напред, периодично поглеждайки назад към дупката в пространството, водеща към имението на Орлов. А там Садако вече довършваше охранителите, явно беше решила да се наяде на корем.

„Добър апетит — пожелах й мислено. — А ако се добереш до Орлов, направо ще е отлично.“

— Мей Ли? Чуваш ли ме?

Отново тишина. Дали е останала в имението или по някакъв начин се е преместила след мен? Нали Мей Ли не може да бъде на повече от десетина крачки от мен. Или просто ще се разсее и ще се появи до мен след времето, необходимо за възстановяване?

Във всеки случай, да оставам тук нямаше смисъл. Знаех много добре къде е шосето, специално се бях постарал да запомня пътя, когато тръгнахме с колата на Дони. Изведнъж си помислих, че вече ми става навик да се местя я до изоставения кладенец, я до къщата на дървото. Дали не е добра идея да си направя някъде наблизко скривалище с телефон и оръжия? В момента един телефон определено нямаше да ми е излишен — да се обадя на Джеймс, на Ника, на иконома Хан, на полицията или просто да извикам такси.

Но за такси засега можех само да мечтая, така че трябваше да разчитам единствено на краката си. И, за съжаление, не отидох далеч от кладенеца. Силен удар в крака. Падане. И черната коса на Садако вече ме влачеше по земята.

— О, стига вече, остави ме! — от сърце извиках аз. — Ще се пръснеш от преяждане!

Но продължиха неумолимо да ме притеглят все по-близо и по-близо до нея. И едва на няколко метра от момичето неочаквано във въздуха между нас се появи полупрозрачен силует, който замахна с нокти и отрязва черните кичури, които ме държаха. Изглежда все пак Мей Ли ме беше последвала.

„Бягай! Аз ще се опитам да я задържа!“ — каза тя, но не прозвуча много уверено.

Садако сякаш не забеляза Мей Ли и отново изстреля косата си право през нея. И призрактът не можа да я спре — косата премина през тялото и само малка част от кичурите бяха срязани от ноктите.

И отново се оказах уловен. От Мей Ли бликна ярост и тя се втурна към Садако, изпълнала нокти пред себе си, но момичето само махна с ръка и разкъса призрака на две. Миг по-късно Мей Ли се изпари и аз увиснах във въздуха точно пред Садако. Но този път тя не ми направи принудителна гастроскопия. Само приближи лице до моето и бавно отвори уста, разкъсвайки защитите си устни, след което прошепна:

— Два дни...

После изплезил абсолютно черен дълъг език и го прокара по бузата ми.

— Вкусен...

След като ми съобщи тази важна информация, тя изненадващо внимателно ме пусна на земята и с резки неестествени движения се насочи към кладенеца. Още няколко мига и аз останах съвсем сам на поляната. Явно все пак се беше засетила с охранителите на Орлов. Е, както се казва, с един куршум два заека — и детето нахраних, и на Орлов отмъстих.

— Мей Ли, тук ли си? — попитах мислено, като конвулсивно изтрих следите от езика на Садако от бузата си.

Тя не отговори, но аз го очаквах. След развъплъщение на призраците винаги им отнема известно време, за да се появят отново. На някои им трябва няколко минути, а на други — няколко дни. Всичко зависеше от тяхната сила.

Садако я нямаше, но това не означава, че съм в безопасност. Тази гора беше опасна и без бледо момиче с прекалено жива коса, живеещо

в кладенец. Например, Мъгливата котка се разхождаше някъде тук, а и малките същества, които Мей Ли с такова удоволствие ловуваше, вероятно обикаляха наоколо. Ръката със счупените пръсти ме болеше ужасно, боляха ме и всички вътрешни органи, крака, торс, глава и лявата ръка, която беше останала условно непокътната. По принцип всичко ме болеше. Освен това ме беше обхванала такава ужасна слабост, че едва успявах да се държа изправен. Очевидно Садако доста беше изсмукала жизнеността ми, оставяйки само трохи, благодарение на които все още бях в съзнание и можех да се движа.

Но преди да се отправя към шосето, трябваше да си сложа някаква защита. За енергопроводима хартия и дума не можеше да става, така че трябваше да рисувам с кръв директно върху себе си. Това се оказа не толкова лесно, защото силата на руната до голяма степен зависеше от размера и да я рисувам някъде на предмишницата с моите умения беше безсмислено. Трябваше отново да тормозя счупените си пръсти и да рисувам на корема си, при това в движение. А когато руните бяха завършени, изпратих енергия към тях да се активират и... не можах да го направя. Просто не усещах така наречената X-енергия в себе си. Изобщо.

Главозамайването ми беше толкова силно, че не можех да губя време за нови опити. Трябваше да вървя така. А на места и да пълзя. И да лежа. Дори на четири крака едва се задържах. От време на време губех съзнание, но по някое време изведнъж усетих, че лежа по гръб, гледам просветляващото небе и в същото време се движа в пространството. Изглежда някой ме влачеше по земята. Вдигнах предпазливо глава, погледнах към краката си и видях, че много внимателно, почти нежно стиснала панталоните ми със зъби, ме влачи огромна полупрозрачна котка. Ако забравя за самата ситуация, котката донякъде изглеждаше смешно, пръхтеше напористо, въртеше стърчащия си задник и махаше с опашка. Леко се изненадах. Точно доколкото ми стигаха силите, след което отново изпаднах в безсъзнание.

След известно време дойдох на себе си, внимателно отворих очи и се огледах в търсене на Мъгливата котка. Нали тя толкова внимателно ме беше влачила към шосето. Но в момента изобщо не бях на шосето, не бях и в гората. Точно пред мен се издигаше ограда, а зад нея виждах жилищна сграда. Не толкова голяма, колкото имението на

Орлов, но също доста солидна. И подобни обекти и сгради ме заобикаляха от всички страни.

Какво става, по дяволите?! Това беше много странно, защото много добре помнех, че от мястото, където временно се беше установила Садако, до града имаше няколко часа път с кола. А това тук явно бяха покрайнините на Барса, вече достатъчно бях обикалял града и имах представа за географията му. Ако това наистина беше Мъгливата котка, как тогава ме е довлякла до града?!

— Хей, младежо, добре ли си? — чу се женски глас. — Целият си в кръв.

О, стига, наистина ли? Не бях забелязал.

Изад оградата надничаше едра жена в широки панталони и домашно елече, но по някаква причина не бързаше да излезе при мен. Впрочем, можех да я разбера — блед, изцяло пребит и окървавен младеж с една обувка едва ли вдъхва доверие.

— Добре съм, доколкото изобщо е възможно — отвърнах, докато много предпазливо се изправях. В моя случай самият факт, че съм жив, можеше да се счита за голям успех, така че ще е грях да се оплаквам. — Ако ми дадете телефон и ми позволите да се обадя, направо ще е отлично.

Жената се поколеба с отговора, явно не гореше от желание да даде ценната джаджа в ръцете на непознат. Всъщност тя дори отстъпи на няколко крачки от оградата.

— А ще може ли просто да се обадите на номера, който ще ви дам? — попитах аз. — Дайте адреса и кажете, че Роман Михайлов е тук.

— Това може — съгласи се жената след кратък размисъл. — Кажете номера.

Добре, че и аз като мнозинството програмисти имам добра памет за цифри и бях запомнил целия си кратък телефонен указател.

— Здравейте, помолиха ме да позвъня и да ви информирам, че Роман Михайлов се намира на адрес Тарагона, улица „Майор“, номер седем. По-точно между къщи седем и девет. Какво? Защо не може да говори сам? Може, но... да... не... мога, но... Добре, ще пусна на високоговорител.

Жената неохотно насочи телефона към мен.

— Момче, ти ли си? — раздаде се изненаданият глас на Джеймс.
— Жив?

— Все още — високо отговорих аз.

— Цял?

Погледнах към изкривената свита ръка. Колкото и да е странно, болката в наранените пръсти беше намаляла и не ме притесняваше особено.

— Почти.

— Избягал си от мъртъвците?

Жената пребледня, а ръката с телефона затрепери.

— Избягах.

— И онова същество от кладенеца още не те е изяло?

— Нали в момента разговаряме — казах раздражено, виждайки, че разговорът може да бъде прекъснат всеки момент, поради факта че жената ще припадне и ще изпусне телефона. — Но имам нужда от помощта на лекари и... — не ми се искаше да го казвам пред жената, но и нямах голям избор. — И охрана. Орлов ме търси. И Ездача на трупове, очевидно, също.

При последните думи жената с рязко движение пхна телефона в ръката ми и хукна към къщата.

— Ще оставя телефона тук, след като свърша! — извиках след нея и включих телефона в нормален режим, за да не крещи медиумът за трупове и създания по цялата улица. — Джеймс, знаете ли как са Дони и Лора Палмър?

— Онези, които бяха с теб в болницата? Миси, знаеш ли какво става с тях? А, Миси казва, че момчето е добре, докато с момичето нещата са по-сложни, но засега и тя е жива.

Това беше малко успокояващо, въпреки че, спомняйки си думите на Ездача на трупове, Лора наистина можеше да има сериозни здравословни проблеми заради отровата. А само той знае противоотровата. По дяволите! Как да ѝ помогна...

— Ездачът на трупове каза, че само той знае противоотровата. Трябва да го открием! Също така на мястото, където намерихме къщата на дървото, е скрито тялото на Деймис, то трябва да бъде отнесено и погребано в съответствие с всички правила. Садако обеща да ме погълне след два дни. А на магистралата Орлов взриви кола, караше я...

— Стига — прекъсна ме медиумът. — Спри да дърдориш. За момичето от кладенеца изобщо не се притеснявай, това са дреболии. Сега ще дойдеш и подробно ще ни разкажеш за твоите приключения. Ти си само на двадесет минути с кола от нашия офис.

Двадесет минути?! Колко навътре в града ме е завлякла Мъгливата котка, ако, разбира се, наистина е била тя и не ми се е присънило?!

— И, моля ви, кажете на Ника... добре, и на останалите Михайлови, че съм добре — помолих аз, спомняйки си, че тя сигурно се тревожи за мен. Въпреки че, като се замисля, все още държах телефон в ръцете си и можех сам да ѝ се обадя.

— Нека засега запазим завръщането ти в тайна — след известно замисляне каза медиумът. — Не се обаждай на никой друг, докато не обсъдим всичко.

— Но защо?! Сестра ми вероятно е притеснена, а и...

— Това е, край — прекъсна ме Джеймс. — Чакай там, ще ти изпратя такси.

И после той просто затвори.

Не такъв прием очаквах след всички неприятности, през които бях преминал. Единствената утеха беше, че Джеймс не смята Садако за сериозна заплаха, което означава, че все пак няма да умра след два дни. Поне не заради нея.

ГЛАВА 5

Познавайки характера на медиума, аз изобщо не се съмнявах, че такси ще трябва да чакам дълго, защото този скъперник вероятно е поръчал супер ултра икономично. Въпреки че на теория Джеймс би трябвало да отговаря за моята безопасност и да не допуска всички тези неприятности, които ми се случиха. А в крайна сметка аз сам трябваше да се справям с Ездача на трупове, Садако и Орлов. Е, не да се справя директно, а по-скоро да действам по метода на „житената питка“, но в моя случай и това можеше да се счита за огромно постижение. И къде беше Джеймс през цялото това време? Дали изобщо ме е търсил? От друга страна, какво друго да очаквам от човек, който дори не помни името ми?

Сложих телефона на оградата, така че жената, която предпазливо надничаше от къщата, да го види, и преминах от другата страна на пътя. Няма нужда да плаша излишно и без това уплашената жителка на Барса. Освен това от другата страна на пътя имаше много кокетен малък парк с паметна плоча и няколко пейки. Доста приятно място, особено за посрещане на изгрева и таксито, което, надявам се, е на път да пристигне.

„В памет на жителите на Тарагона, паднали при защитата на града. Вашата кръв стана наш щит, вашите души — наша опора, вашият подвиг — пример. Ще помним всеки един от вас.“

Като знам, че при силно желание на починалия част от душата наистина може да остане на този свят, надписът беше още по-трагичен. Напълно възможно беше някой от бойците все още да е някъде тук...

— Да, велика битка беше — раздаде се тих глас до мен.

Отдавна не ми бяха останали сили да се плаша, затова спокойно се обърнах, вече знаейки, че ще видя поредния призрак. И причината беше не само в интуицията, а и в слабите отгласи на тъга, излъчвани от моя събеседник. Беше подобно на начина, по който усещах емоциите на Мей Ли, само че много по-слаби и някак по-неопределени. Само общ фон, без конкретика.

Мъж на средна възраст във военна униформа седеше на пейката до мен и пушеше цигара. Вярно, цигарата не изпускаше дим, тя дори не гореше.

— Навик — обясни мъжът, забелязвайки посоката на погледа ми. — Кой би си помислил, че дори след смъртта няма да мога да ги откажа. Добре, че умрях с пакет в джоба.

Сухото и волево лице, покрито с множество бръчки, би трябвало да изглежда строго, но по някаква причина излъчваше само спокойствие и умиротвореност.

— Вие в списъка ли сте? — попитах вяло.

Никакво неуважение към героите, просто сега наистина исках не да водя разговори, а да утоля жаждата си, да хапна, да взема един тон болкоуспокояващи и хубаво да се наспя. Разбира се, след като местните лекари-магьосници направят нещо с клетата ми ръка. А героичните истории по-добре се слушат на пълен стомах, добре отпочинал и без необработени открити фрактури.

— Тъй вярно! Капрал втори ранг Никълъс Меси на вашите услуги. Защиатавах убежището до последен дъх, както и цялата ми рота.

Погледнах с копнеж към жената, която почти на бегом се придвижваше от къщата до оградата и обратно, за да вземе телефона си. Трябваше да я помоля поне за малко вода.

— От демони, нали? — опитах да се съсредоточа върху разговора аз. Може би това ще ми помогне малко да забравя за болката и глада.

— Съдейки по въпроса, не си местен — слабо се усмихна мъжът. — Това беше вторият по сила пробив на островите. Още преди нашите умници да се научат как да прихващат порталите и да разберат, че демоните са привлечени основно от струпване на разумни съзнания. Поради това портали се отвориха в центровете на жилищните райони по целия остров. Стотици демони, жадни за човешка плът, се чувстваха тук като на почивка с безплатна шведска маса.

Да, вече видях тези зверове — огромни, зловни и с много зъбати усти по цялото тяло. Отвратителни твари, дори не мога да си представя какво се е случило тук в онзи момент. А и не искам да си представям, честно казано.

— Но това беше отдавна. Градът го възстановиха, научиха се частично да блокират демонските портали, частично и да ги пренасочват.

— А вие останяхте тук, на лобното си място?

Колкото и да е странно, не забелязах никакви видими наранявания по тялото на мъжа, въпреки че, по логика, като е умрял от лапите или зъбите на демон, просто е невъзможно да се запази цял.

— Нещо такова — кимна мъжът. — Вярно, умрях не от лапите на демони, а от ръката на човек.

Веднага се напрегнах. Ако не е просто блуждаещ, а призрак на отмъщение, то срещата с него може да ми навлече много проблеми.

Капралът се обърна с гръб към мен и показа раната на тила си.

— После демоните докопаха безжизненото ми тяло и много успешно скриха факта на престъплението, като ме разкъсаха на парчета.

— Съжалявам — вече съвсем искрено казах аз. — И желанието за мъст не ви позволява да си отидете от този свят? Търсите убиеца си?

— Защо да го търся — усмихна се мъжът. — И неговото име е на този паметник. Той не ме надживя с много.

— Сигурен ли сте? Това, че е в списъка, не е абсолютна гаранция, че е мъртъв.

— Беше разкъсан на парчета заедно с мен. Така че и той е мъртъв. А причината, поради която Шон ме уби... тя ми тежеше през всичките тези години.

Огледах се с надеждата да видя таксито, но още го нямаше. Е, житейската история на този герой от войната поне малко ще ми облекчи чакането. А може дори да получа някаква полезна информация, например за съкровище, заровено някъде? Ами ако са го убили за пари?

— И каква беше?

— Спах с жената на колега, а в деня на атаката на демоните тя признала на мъжа си за нашата връзка и каза, че го напуска — тъжно каза ефрейторът. — И той реши да ми отмъсти.

По дяволите, а аз си мислех за нещо наистина интересно. Виждал съм стотици подобни истории в детективските сериали. Неслучайно казват, че роднините са виновни за повечето от убийствата.

— Значи искате да изпратите съобщение на тази жена? — предположих аз. — Да ѝ кажете за чувствата си. Все нещо е накарало духа ви да остане тук след смъртта.

— Не, нищо подобно. Седмица по-късно тя се омъжи за друг, очевидно, освен мен и Шон е имала и други варианти. Всъщност аз винаги го бях подозирал и последната ми мисъл преди смъртта беше... — лицето на капрала светна и той тържествено каза: — Младеж, никога не спи с жените на приятели, това определено няма да свърши добре.

Едва произнесъл тези думи, мъжът изведнъж започна да свети ярко.

— Ъ-ъ... добре ли сте? — предпазливо попитах аз.

— Да, да... — разсеяно отвърна капралът. — Чувствам се прекрасно. Сякаш... се освободих от бреме...

В следващия момент Никълъс Меси пламна и изчезна.

— Ъ-ъ... какво? — шокиран от полученото „откровение“, попитах в нищото, но призракът отдавна го нямаше.

Да, разбира се, аз и в нашия свят неведнъж съм чел и гледал във филмите, че призрак, изпълнил посмъртното си желание, се отправя за прераждане. Но кой би помислил, че за военния такова желание ще се окаже необходимостта да предаде на когото ѝ да е такава „важна“ информация.

Не можах да се сдържа и се усмигнах, а усмивката ми постепенно прерасна в истеричен смях. Може би така изкарвах цялото напрежение от последните дни, но пък това си беше наистина смешно. Парченце от душата да се откъсне и да остане да скита по света заради една такава истина? От друга страна, какво да очаквам от хората? Ние често постъпваме идиотски и имаме абсолютно тъпи мисли, така че защо преди смъртта да не се концентрираме върху нещо подобно?

На камъка беше посочена датата 1970 година, което означаваше, че този мъж е бродил тук цели петдесет години и търпеливо е чакал да сподели мъдростта си с някого. Идиотизъм, но колко смешно беше!

Истерично смеещ се ме хвана и появилото се от нищото зелено джудже.

— По дяволите, жив си! — радостно възкликна Хухлик и скочи на коленете ми. — А ние вече те бяхме отписали.

Изкрещях от болката в наранената си ръка и скочих от пейката, избутвайки малкото чудовище от себе си. Само мъже да седат на коленете ми липсваше, нищо че беше от различен биологичен вид!

— По-спокойно, без излишни нежности — помолих аз. — Това наистина ли си ти? Че нещо не мога да ви различавам добре.

Хухлик наклони глава настрани и ме погледна с интерес.

— Да не би да познаваш много такива ослепителни и невероятно красиви същества като мен? Аз съм единствен по рода си!

— Видях едно — отвърнах, намръщвайки се. Бяха минали само два дни от великата битка с мъртъвците в подземията на болницата, но имах чувството, че е било много отдавна. — И, между другото, то ме нападна.

Зеленото джудже скептично се усмихна.

— Малък Ро, да не си в делириум? Но защо ли питам? Съдейки по външния ти вид, напоследък често са те били по главата.

— Биха ме след болницата — отвърнах раздразнено. — В мазето определено имаше мъртво същество, много подобно на теб, но под контрола на Ездача на трупове.

— Наистина? — не повярва Хухлик. — Сигурен ли си? Съдейки по разказите на очевидци, там е имало много мъртъвци. Лесно е да се объркаш. Както вероятно вече си забелязал, Хухлик е доста труден за убиване, а да се превърне и в зомби шансовете са нулеви. Освен това през целия си живот никога не съм срещал подобни на мен красавци, да не говорим за красавици.

Бих попитал как тогава се размножават, но, честно казано, не исках да мисля за това. Аз все още дори не бях наясно дали Хухлик е име, или това е името на вида като цяло.

— По-добре ми кажи какво искаше Ездачът на трупове от теб?

— Помагах му в проучване, свързано с онмьоджи, но успях да избягам. Джеймс те е изпратил вместо такси? Трябва спешно да отида в болницата и да получа доза „Живот Про“. Едва се държа на краката си.

— Тогава сядай обратно на пейката — саркастично ме посъветва Хухлик. — Нали го знаеш Джи, икономисва от абсолютно всичко, но не чак толкова, че да не ти поръча такси. Колата ще пристигне скоро, а аз просто побързах да се уверя, че си жив. Все пак отговарям за теб пред Джи като твой телохранител.

О, между другото, аз си имах нормален телохранилел. Как ли е сега Джен? Хухлик отговаряше за мен пред Джеймс, а Джеймс и Джен — пред Евгений Михайлов. Но ползата от тях се оказа много малка, неприятностите ме намираха с някаква фанатична упоритост. Всъщност не можех да обвинявам Джен за нищо, защото аз сам отидох в болницата и се сблъсках със Садако и Ездача на трупове. Но към медиума имах въпроси, наистина ли не е могъл да ме намери, докато бях в плен при Ездача или Орлов? А Миси? Тя нали е чудовище?

— Добре. Аз си свърших работата, ти си жив и... почти здрав — той отстъпи няколко крачки и демонстративно въздъхна. — Искам да те запомня така, Малък Ро. Опърпан, наранен, но пълен с живот и със здрава психика.

— В какъв смисъл?

— Е, всичко може да се случи — уклончиво отговори Хухлик. — Като цяло, стой тук, таксито ще пристигне скоро. А аз съм в отпуск.

— Какъв отпуск? — ококорих се аз.

— Дългосрочен, по здравословни причини. Уморих се да се занимавам с теб.

— Че ти нищо не си направил!

Хухлик ме потупа по коляното.

— Не ми благодари.

И със звучно „пуф“ изчезна.

Аз седнах обратно на пейката и озадачено се почесах по врата със здравата си ръка. И какви бяха тези негови странни думи?

Таксито се появи няколко минути по-късно и аз веднага се досетих, че е за мен. Все пак моята карма не би ми изпратила обикновена кола. Последният път това беше Дони с неговото чудовище, а този път пристигна нещо съвсем различно. Ретро автомобил, силно напомнящ на старите американски модели от моя свят. Всъщност изместването на оста на света и промяната в технологиите са започнали през четиридесетте години, а тази черна кола Ролс Ройс беше пусната преди войната. На фона на широките бронирани чудовища, движещи се по улиците на Барса, Ролс Ройсът изглеждаше дребен. Толкова чужд, колкото и светецата кутия с надпис „Такси“ на покрива на това чудо, чието място беше в музей, а не по пътищата.

Колата спря пред мен, страничният прозорец се спусна и от прозореца се подаде побеляла глава. При това, съдейки по височината, ръстът на шофьора не надвишаваше много този на току-що изчезналия Хухлик. Въпреки че, разбира се, преувеличавах, старецът беше просто нисък за човек.

— Ти ли си Роман Михайлов?

— Аз.

— Сядай.

Заобиколих колата, отворих вратата и се качих вътре, озовавайки се в луксозен салон от скъпа червена кожа.

— По-внимателно! — извика ми шофьорът. — Не оставяй кръв по седалката, тази кола струва цяло състояние — той ме огледа от горе до долу. — И какво се е случило с теб, момче? Изглеждаш така, сякаш някой те е сдъвкал и после те е изплюл.

Сухият нисичък старец с посивяла коса и огромни също посивели мустаци и брада изглеждаше доста колоритно. Бях сигурен, че колата е модифицирана, защото с толкова къси крачета е доста проблематично да се достигнат педалите.

— Да, като цяло животът ми през последните дни може да се опише по този начин — съгласих се аз, внимателно притискайки наранената ръка към себе си.

Старецът потегли много бавно по пътя и, подсвирквайки весела мелодия, ме подкара към...

— А къде всъщност отиваме? — позаинтересувах се аз. — В болницата или на „Гран Виа“?

На улица „Гран Виа“ беше офисът на Джеймс и моят временен пристан. Но може пък медиумът неочаквано да е решил да прояви загриженост и първо да ме изпрати на лечение. Казах му, че имам нужда от медицинска помощ.

— Нито на едното, нито на другото място — отговори старецът, но не обясни повече.

— А къде тогава? — предпазливо попитах аз.

— Там, където бързо ще ти помогнат за твоя проблем. Не се притеснявай, Джеймс Харнет вече плати за всички услуги.

— Директно е платил?

Старецът кимна в отговор.

— Не за първи път работя с него, знам, че трябва да се иска предварително заплащане. Между другото, името ми е Дмитрий Макаров, но можеш да ме наричаш просто Макаров, така ми е по-привично.

Като цяло старецът не изглеждаше като отявлен нарушител на правилата за движение и караше със скоростта на ранен охлюв. Така че не беше много подобно на ултра икономичната тарифа.

— Глоби ли отработват? — попитах предпазливо. — Иначе защо бихте карали хората в такава скъпа и рядка кола. Вероятно нямате проблем с парите.

— Е, допълнителните пари още на никого не са навредили — подсмихна се Макаров. — Но като цяло работя като таксиметров шофьор просто за удоволствие.

— Ами да — подсмихнах се на свой ред аз. Излиза, че и в този свят има подобни таксиджии. — А имате ли си собствен бизнес?

Старецът ме погледна.

— Досетлив си, момче. Въпреки че сега съм пенсионер, наистина имам малък бизнес. Имаш ли нещо против да запаля?

Той извади от джоба на ризата си лула от черно дърво с изображение на маймуна.

— Ще запалиш ли? Кибритът е в жабката. Между другото, там има и бутилка вода, ако си жаден.

Честно казано, мразех, когато се пуши в кола, но не спорих и послушно запалих лулата. Противно на очакванията, тютюневият дим миришеше много слабо и доста приятно. Но половинлитровата бутилка вода за мен беше истинско щастие.

— Благодаря — казах и мигновено изпразних бутилката. — А имате ли телефон? Бих искал да се обадя на близките си и да им кажа, че с мен всичко е наред.

И в същото време да попитам Джеймс кого ми е изпратил. Много странно старче.

— Телефонът е в чантата на задната седалка — отговори Макаров, направи няколко дръпвания и изпусна гъст дим. — Като пристигнем, ще се обадиш. По-добре ми кажи какво ти се е случило? Ти си ученик на Джеймс, значи е свързано с призраци?

— Да, но...

Всъщност не исках да споделям историята на моите злополуки с непознат и доста подозрителен старец. Честно казано, вече започнах да съжалявам, че се качих в колата му. Но вместо да замълча, изведнъж започнах много подробно да описвам събитията от последните дни:

— Всичко започна, когато със сестра ми срещнахме призрак на пътя...

Не знам какво се случи с мен, но само по чудо запазих за себе си информацията за чуждия си произход и истинската си възраст. Но за останалите събития разказах абсолютно всичко. Едва когато приключих с дългия разказ за Доктора, Ездача на трупове, Садако и Орлов, сякаш се отпуснах. Способността ми за разумно мислене се върна и осъзнах, че съм говорил без прекъсване не по-малко от час.

— По дяволите?! — възмутих се аз. — Какво ми стана?!

— Просто те направих малко по-приказлив — спокойно отвърна Макаров. — Извличането на нужната информация по обичайния начин може да продължи твърде дълго. А и ме мързи.

Изглежда беше сипал нещо във водата. Ама че хитър старец!

— Кой изобщо сте вие?!

— Макаров — насмешливо отвърна старецът. — Вече се представих.

Огледах се и едва сега разбрах, че отдавна сме излезли от града и пълзяхме по горски път.

— И къде отиваме?!

Ако този старец работи за Орлов, значи с мен е свършено. Дали да не се опитам да го нокаутирам? Вярно, да се биеш с човек, който кара кола по шосе, не е най-добрата идея, а и в моето състояние не можех да се бия дори с толкова слаб противник.

— Плужек — сякаш прочел мислите ми, каза Макаров. — А ако те карам в гората, за да те убия и зароя под някое дърво по заповед на Орлов? Няма ли поне да се опиташ да избягаш?

Внимателно посегнах с лявата ръка към дръжката на вратата, но тя не поддаде, а и не се виждаха ключалки. По дяволите тези ретро коли. Тогава погледът ми се върна към стареца.

— Е, поне опитай — саркастично предложи старецът, като се ухили в мустака си и продължи да пуши лулата. — Аз съм грохнал старец, а ти си млад и силен младеж. От какво те е страх?

Ситуацията беше много странна, но ако старецът толкова иска да си го получи в лицето, то кой съм аз, че да му отказвам? Този свят няма да ме изненада с нищо — щом за да се спасиш, трябва да набиеш някой старец, така да бъде.

С лявата ръка хванах стареца за гърдите и го дръпнах.

— Спри колата!

Хряс.

Отне ми известно време да осъзная, че съм получил удар в лицето, и се отпуснах обратно на седалката. Очите ми се насълзиха и главата ми веднага звънна, а носът ми се превърна в каша. Внимателно го докоснах и установих, че е обърнат настрани и ме облива с гореща кръв.

— Ах, ти, гадина!

— Спокойно, момче — без изобщо да се смути, каза Макаров. — Ако мърдаш, ще изцапаш седалката с кръв, а тогава ще бъда много недоволен. Затова си стисни носа и дишай през устата.

За всеки случай последвах съвета на стареца, но нямах намерение да се откажа просто така. Само трябваше да отгатна точния момент...

— И не се надявай да отгатнеш точния момент — предупреди старецът. — Аз не съм мълния, мога и втори път да ударя на същото място. Ще е много по-болезнено, освен това костите могат да увредят мозъка. Наистина ли го искаш?

Известно време карахме мълчаливо.

— За какво съм ви? — попитах дрезгаво накрая. Носът ми беше отеъкъл и сега сякаш заемаше половината ми лице. — И къде ме карате?

— Не аз имам нужда от теб, а ти от мен.

— Хм, едва ли.

Макаров рязко наби спирачки и аз ударих многострадалния си нос в предното табло. Странно, уж бях с колан, но изглежда коланите се оказаха не чак толкова безопасни.

— Джеймс ме помоли да ти помогна да се справиш с проклятието — ехидно усмихвайки се и бляскайки с невероятно белите си зъби, каза Макаров. — Това ще правим в близките дни на това прекрасно и уютно място.

Колата спря пред една порутена селска къщичка, приличаща повече на голяма плевня. Отвсякъде я окръжаваше гъста гора и изобщо

не разбирах как колата е успяла да стигне до тук, зад нас дори път не се виждаше. От друга страна, тук имах добър шанс да избягам, защото определено бягам по-бързо от дребния старец. Но ми се искаше да разбера колко далеч съм от града и накъде да бягам.

— Не бих те съветвал да се опиташ да бягаш — отново прочете мислите ми старецът. — Ще ти счупя крака. А може и двата — той излезе от колата и ми махна с ръка. — Хайде, изпълзи, ученико на медиум.

Този път дръжката на вратата поддаде и аз безпрепятствено излязох от колата.

— И какво ще правим тук? — попитах предпазливо, докато се оглеждах.

Точно в такива колиби затварят тийнейджърите от филмите на ужасите, за да бъдат нарязани на парчета от някой маниак. Такъв като дяволския старец, който ме доведе тук.

— Садако е същество от първи клас на опасност — каза старецът, измъквайки от задната седалка на колата кожена чанта, която подозрително приличаше на тази на Джеймс и моята. — Единственият начин да се справим с нейното проклятие е като убием самата Садако. Джеймс знае много добре, че няма да се справи с такъв противник, затова ме повика на помощ.

Изглежда старецът също беше медиум. Просто болен в главата, но явно много силен.

— А вие можете ли да убиете Садако? — недоверчиво попитах аз.

— Аз? Боже опази — засмя се Макаров. — Погледни ме, аз съм един почти мъртъв старец, днес ме пуснаха от психиатричната болница с подписа на Джеймс. Не-е. Ще я убиеш ти, младежо — очите на стареца блеснаха налудничаво. — А аз ще те науча как.

ГЛАВА 6

Миг, и Макаров ми хвърли кожената чанта, която аз рефлексивно се опитах да хвана с дясната ръка, изкрещях от болка и я изпусках на земята. Проклетият старец явно го направи нарочно, съдейки по доволната му усмивка.

— Ама че си женчо.

— Женчо?! Всичките ми пръсти са счупени! — възмутих се аз.
— Ако раните не се обработят, мога да развия гангрена!

— Тогава ги обработи — вдигна рамене старецът.

— Как? В къщата или колата има ли аптечка?

— Аптечките са за слабаци. Там вдясно от къщата има поток, измий си ръката и я увий с живовляк — Макаров ме измери с недоволен поглед. — Въобще знаеш ли как изглежда живовлякът?

Отначало си помислих, че се шегува, но старецът изглеждаше напълно сериозен.

— Да си измия ръката в потока?! — попитах, все още не вярвайки на случващото се.

А аз мислех, че най-после съм се измъкнал от неприятностите и мога спокойно да си почина, да не говорим за лечението и нормалната храна. А в резултат получих още повече тормоз от някой, който на теория би трябвало да ми помага.

— И не подценявай силата на живовляка, той отлично се справя с възпаленията — увери ме старецът. — Между другото, много горски хищници усещат кръвта от стотици метри, така че бих те посъветвал да го направиш по-бързо. Също така си изплакни дрехите.

Осъзнавайки, че не си струва да разчитам на квалифицирана медицинска помощ, аз послушно се запътих към потока. Поне ще измия кръвта и ще се ободря.

Заобиколих къщата и наистина видях малко поточе. Измих засъхналата кръв от ръката си и тихо изругах. Пръстите ми се бяха превърнали в тъмносини подути кебапчета, които дори не можех да помръдна. Острата болка беше преминала в стадия на тъпа, болезнена

и дори поносима, но само докато не докосна ръката. Носът също беше подут и допълваше дискомфорта, и това нараняване беше особено обидно, тъй като беше получено от дребен старец просто за нищо. На какво щеше да ме учи този вредител в такова състояние, изобщо не разбирах. А и кой изобщо е той? Верни ли бяха думите му за психиатрията или беше просто глупава шега?

След като се измих, аз сложих живовляк на ръката си (ами ако наистина действа) и започнах да чистя дрехите си. Изведнъж от храстите се чу подозрително познат глас:

— Псст, момче.

— Хухлик? — подскочих аз. — Какво правиш тук? Мислех, че си тръгнал на почивка.

— Исках, но не можех да те оставя тук сам. Така че сега рискувам живота си, за да те спася от този психопат — тихо каза джуджето, оставайки невидимо. — Бягай оттук, Малък Ро. Колкото се може по-скоро и колкото се може по-надалече!

— Къде да бягам?! Ние сме в гора, кой знае къде.

— Отдалечи се на няколко километра, нататък аз ще ти помогна да стигнеш до шосето. Ще спрем някоя кола, ще се върнем в града и ще убедим Джи, че да те дава на този психар е лоша идея.

В някои отношения бях съгласен с Хухлик, напълно запушеният ми счупен нос беше като потвърждение на думите му, но случващото се окончателно ме разстрои.

— Защо психар? И защо изобщо Джеймс ме „даде“ на този старец? Кой е той?

— Макаров е учителят на Джеймс. Един от първите медиуми, а може би и най-първият. Никой не знае точно на колко години е, но дори на снимки отпреди сто години той вече изглежда като старец и оттогава изобщо не се е променил. Може би е един от малкото Майстори в своята област и най-важното, старецът обожава да измъчва хора, същества, призраци — всички.

Уау, това вече е изненада. Очевидно Макаров е легендарна личност и явно има умения и знания, които наистина могат да ми помогнат.

— Но той достатъчно силен ли е, за да се изправи срещу Садако?
— уточних аз.

— Разбира се — раздаде се гласът на Макаров. По някаква причина старецът се появи не от страната на къщата, а точно от срещуположната. — Но, както казах по-рано, няма да го направя. Няма да е забавно.

Хухлик веднага млъкна, правейки се, че го няма.

— С кого говориш тук — с усмивка попита Макаров.

— С Хухлик — отговорих веднага, без да мога да излъжа.

— Предател! — раздаде се обиден вик от празнотата.

Старецът веднага протегна ръка встрани и стисна пръсти, в които незнайно как се материализира шията на Хухлик, последвана от самото джудже.

— Кхъ, здравей, Господарю — изграчи той. — Отдавна не сме се виждали.

— Май си забравил, че е безполезно да си играеш на криеница с мен — ухили се Макаров. — Знаеш ли, малко съм обиден, че не ме посещаваш в болницата. Портокали поне да ми донесеш или пържени картофки.

Значи думите за психиатрията са верни? Нима са пуснали Макаров само за да ми помогне? Въпреки че, ако е толкова силен, как изобщо може да бъде държан в болница?

— Бях много зает, много — с усилие отговори чудовището, впило недоволен поглед в мен.

— Много зает значи, виж ти.

Старецът стисна още по-здраво юмрук и Хухлик буквално се пръсна, пръскайки зелена слуз наоколо.

— Ъ-ъ... той не е умрял, нали? — уточних аз, вече грубо ориентиран във възможностите на зеленото джудже. Но все пак беше неприятно, предполагам, да се пръска така, освен това вината беше моя.

— Не, разбира се, че не — отговори старецът, като избърса ръката си в рамото ми. — Ще се възстанови след половин час — и в отговор на обезумялото ми от такава наглост лице поясни: — Какво? Ти така или иначе вече си мръсен.

В това той беше прав — дрехите върху мен изглеждаха дори по-зле от мен. Въпреки че съвестно се опитах да ги почистя с вода.

— И какъв е планът? — попитах уморено, примирен с наглото поведение на стареца. — Садако ще ме убие след два дни. При

условие, че не се скапя преди това от проклятието. Случайно да имате няколко дози от препаратата „Живот Про“ със себе си? Те ще ми помогнат да не умра преди време.

— Цялата тази модерна медицина е за слабаци — старецът щракна носа ми, карайки ме да изкрещя от болка. — Трябва сам да се справиш с проклятието и последствията от него. И, разбира се, аз ще те науча как да го направиш.

— Счупеният нос също ли е част от обучението? — попитах ядосано, примигвайки с насълзените си очи.

Макаров отново разтегна тънките си устни в доволна усмивка.

— Болката е страхотен учител. И кажи благодаря, че ти наместих носа.

Опипвайки лицето си, аз с изненада разбрах, че носът ми не само беше наместен, но и че отново можех да дишам. Наистина щях да кажа благодаря, ако самият той не ми го беше счупил съвсем наскоро.

— А може ли и с пръстите така? — попитах, размахвайки изразително посинелите си пръсти.

— Не става така. Освен това обучението ще върви много по-бързо, ако присъства болка под формата на стимул.

Според мен той наистина приличаше повече на психопат, отколкото на някой, който е учил спокойния и много пресметлив Джеймс на професията му.

— Как счупена ръка може да помогне при изучаването на онмьоджи? — попитах недоволено.

— Какво общо има тук онмьоджи? — изненада се Макаров. — Никога никого не съм учил на тези японски глупости. Джеймс сам задълба в темата за руните, може би защото винаги е придавал твърде голямо значение на хартийките. Символизмът е силно нещо, но все пак ограничава, а аз съм за пълна свобода на изразяване на силата.

Не разбрах за какво говори, но сигурно е нормално за изказванията на човек, току-що изписан от психиатрия. Или е избягал?

— На какво ще ме учите, ако не на онмьоджи?

— Да оцеляваш. Онмьоджи е просто инструмент, начин да концентрираш сила и намерение. А аз ще те науча как да контролираш самата сила, защото с драсканици Садако определено не може да бъде победена, тези методи работят добре само върху слаби призраци.

— Готино — даже се зарадвах, но някак неуверено. — И с какво започваме?

— Донеси вода от потока, нацепи дърва и изкопай картофи от градината.

За момент си представих стареца в образа на господин Мияги от филма „Карате кид“, но интуицията ми подсказваше, че това не са специални упражнения.

— Някак странна ви е тренировката.

— Тренировка? — повтори Макаров. — Три години прекарах в психиатрия, където ме тъпчеха само с хапчета, каши и супи. Искам нормални пържени картопки с гъби и месо. Колкото по-бързо приключиш с това, толкова по-скоро ще започна да те подготвям за срещата ти със Садако.

Осъзнавайки, че старецът е напълно сериозен, аз послушно се запътих към къщата, като мислено се чудех дали нямаше да е по-добре да остана пленник на Орлов. Там поне беше ясно какво ще ми се случи по-нататък.

* * *

Константин Орлов седеше на масата, щракаше нервно с химикалката си и периодично хълцаше. Ледено сините очи не показваха никаква емоция, но в дълбините им тлееше пламъка на студена лудост. На екрана на лаптопа пред него на забавен каданс се превъртаха кадрите от охранителните камери в мазето.

— Как е успял да избяга този малък мръсник?! — тихо попита той началника на охраната. — Хлъц!

Грегъри Клейн се опита да запази каменно изражение, но не беше лесно. Мислено се проклинаше, че не напусна Орлови миналата седмица заедно със заместничката си. Лана работеше с това семейство от години, но след като интересите им се пресякоха с Михайлови, тя си взе отпуск и очевидно нямаше намерение да се връща.

— През телевизора. Не знаехме, че съществото може да отваря двупосочен портал, през който може да мине всеки желаещ.

— Това прекрасно го виждам на записа! — Орлов удари с юмрук по масата. — Защо изобщо охранителите влязоха в килията и му

позволиха да се освободи?!

— Самият вие заповядахте да следим съществото да не го убие веднага. Така че те изпълняваха вашата заповед. Или по-скоро се опитаха.

Орлов неохотно кимна.

— Да допуснем. Но защо, по дяволите, не се справиха с това същество? Ти лично подбираще бойците. Специалисти, силни бойци, казваше.

— Кой да знае, че съществото е толкова опасно — сви рамене Грегъри. Мразеше да се оправдава, а напоследък му се налагаше да го прави все по-често. — Освен това в малко помещение практически няма полза от способностите, те биха се убили един друг, ако използват пълната си сила.

— А така умряха от косата на момиченце-чудовище — недоволно констатира Орлов. — Това е много по-добре.

— Аз предложих да убием момчето веднага, преди някой да разбере, че е при нас — напомни шефът на охраната. — Сега ще трябва да се справяме не само с Князеви, а и с Михайлови, когато момчето разкаже за отвличането си.

— На Михайлов не му е до нас, той и така си има предостатъчно проблеми — направи гримаса Орлов. — А за Князева какво се чува? Щом пред стените ни няма армия, значи така и не е дошла на себе си?

— Засега е в кома — потвърди Грегъри. — Артефактът „Последен шанс“ се е задействал както трябва, но експлозията все пак я е засегнала. Мисля, че следователите и хората на Князев скоро ще се появят тук. Махнахме колата и скрихме следите от взрива, доколкото можяхме, но не е трудно да се проследи маршрута ѝ и да се изчисли приблизителното място на изчезването.

— Не ме интересува. Нека дойдат. Князев няма да посмее да нападне, като знае кой стои зад мен. А губернаторът се нуждае от мен и моите активи в Руските княжества, в противен случай няма да може да въоръжи армията, за да реализира плановете си. Така че ще ни покрие при всички случаи.

Грегъри едва се сдържа да не изругае. Подобни откровения изобщо не му трябваша, защото след тях никой нямаше да го пусне от поста шеф на сигурността, поне не и жив.

— Съществото уби седем души — напомни Грегъри. — Ще ни трябва допълнителна охрана.

— Наемай колкото хора трябва — кимна Орлов. — Парите не са проблем. Вече поръчах от нашия завод няколко ПРО и няколко хеликоптера в допълнение към това, което вече имаме. Дори Князев и Михайлов да дойдат тук заедно, няма да им е лесно да се справят с нас.

Може би причината беше застоялият въздух в кабинета или въображението, но Грегъри буквално физически усети излъчващата се от мъжа лудост.

— А сукалчето ще е голям късметлия, ако умре от проклятието. Следващия път няма да успее да избяга и ще го убия много, много бавно.

* * *

Сеченето на дърва за огрев с лявата ръка се оказа сериозно предизвикателство. Само като по чудо не си посякох крака, когато тежката и тъпа брадва изскочи от ръката ми първия път. След това отскачах много по-чевръсто и дори не получих никакви травми, което можеше да се счита за малка победа. Въпреки това всяка една цепеница добивах с цената на големи усилия. Но пък изравянето на картофи и носенето на вода от потока се оказа много по-лесно и по-малко травмоопасно. В същото време разгледах порутената постройка, в която ни доведе старецът. Най-вече приличаше на старите ловни хижи от филмите на ужасите като „Злите мъртви“ или „Хижата в гората“. Подът, масата, столовете и леглото бяха покрити с дебел слой прах, но в същото време изглеждаха доста здрави. Рафтовете бяха заети от няколко книги, предимно исторически, и доста зловещи фигурки, издялкани от дърво. Всяка от тях приличаше на същество и дори успях да позная някои от тях: бахтаки, русалка, химера, триглав цербер, прокажена хрътка, мъглива котка. Между другото, последната всъщност на два пъти ми спаси живота, а аз така и не разбрах защо. И една и съща котка ли беше или две различни?

На няколко пъти опитах да повикам Мей Ли, но очевидно тя още не се беше възстановила от срещата си със Садако. Надявах се все пак да се върне. Не че ми беше скучно, но под нейната защита ми беше

малко по-спокойно. В очакване на завръщането на стареца, аз седнах на дивана и задряхах, а след около половин час Макаров се върна, носейки не само гъби, а и уловена птица. Никога не съм бил силен в орнитологията, но приличаше на фазан.

— Отлично! — потри ръце старецът, гледайки ме внимателно. — Сега ще хапнем порядъчно, а тогава и сили ще се появят.

Според мен той силно надценяваше ползата от печеното. Картофите за мен едва ли ще заменят инжекция „Живот Про“. Както и живовлякът не изключва необходимостта от посещение в болница, въпреки че, трябва да призная, след него ръката наистина ме болеше по-малко.

За щастие не ми се наложи да готвя. Старецът много умело закла птицата, задуши гъбите и картофите, подправи всичко с билки от градината и извади някъде изпод пода квас. Едва в този момент осъзнах колко съм гладен, така че известно време из цялата къща се чуваше само тихо мляскане и почукване на посуда.

— Е, момче, кажи ми какво можеш да правиш освен да драскаш листчетата на Джеймс? — попита старецът, оставяйки празната си чиния.

— Като цяло нищо — признах неохотно.

— Изобщо? — уточни Макаров.

— Е, Джеймс успя да ме научи как да активирам свитъците гофу, като насочвам енергията в ръката си. И да рисувам руни със собствената си кръв, това е всичко. Но трябва да се отчете, че станах медиум само преди две седмици.

Старецът удивено примигна.

— Цели две седмици?! Ама че си невежа!

Очаквах всякаква реакция, само не и такава. Всъщност бях овладял доста добре системата за рисуване на онмьоджи и дори Ездачът на трупове оцени знанията ми. Друго нещо е, че няха никакви други умения, но това беше само заради липса на време и нормални учители.

— Добре, имаме два дни, мисля, че ще се справим — каза той, пресмятайки нещо наум. — Но ще трябва много да се постараяш.

— Разбира се, готов съм!

Кой няма да е готов, когато от това зависи животът му?

— Е, като за начало малко теория, за да разбереш за какво и как ще се готвиш — внезапно премина на сериозен тон Макаров. — Когато същество от нивото на Садако прокълне някого, между тях се образува своеобразна връзка. С помощта на тази връзка тя изпомпва сили от човека, където и да се намира, но тази връзка работи и в двете посоки. Не така силно, но все пак и ти можеш да повлияеш на Садако.

— А коя изобщо е Садако?

Ако старецът е решил да говори с мен нормално, то си струва да се възползвам от тази възможност максимално.

— Същество. Мистична същност. Никой не знае откъде се вземат такива като нея. Или, например, Хухлик. Тях просто ги има в този свят.

— И тя никога не е била човешко момиче на име Садако? Може някой или нещо да я е превърнал в същество? — попитах, спомняйки си поредицата от японски филми и книги.

— Не става така, или поне аз не съм чувал. Иначе не биха съществували няколко еднакви същества, а такива има. Освен това аз вече два пъти съм убивал Садако, те бяха малко по-различни една от друга, но като цяло си приличаха. Ти каза, че твоята Садако използва косата си като оръжие, а при моите се удължаваха ръцете, но като цяло изглеждаха еднакво и също живееха в кладенци. И всички се наричаха Садако.

Това вече не го очаквах. Мислех да блесна със знания за момичето от филма, а се оказа, че това е нещо съвсем различно, само че по някаква причина се нарича със същото име.

— И всеки Хухлик се нарича така? — осени ме неочаквано.

— Досега съм срещал този малкия само в един екземпляр, но съм сигурен, че има и други. И всички те са Хухлик, въпреки че може да изглеждат малко по-различно.

От ъгъла на стаята се раздаде възмутен вик:

— Ей, аз съм единствен и неповторим!

Макаров дори не погледна към него и спокойно попита:

— Ху, нали знаеш колко много мразя да ме прекъсват?

— Простете, Господарю! — веднага се сгъна в поклон джуджето, появявайки се до масата.

— Тук е мръсно — посочи с пръст към рафтовете и пода старецът. — За начало почисти всичко много добре. А после ще обсъдим по-нататъшната ти съдба.

— Да, Господарю.

Странно, но в неговата уста тази дума не прозвуча като някакво робско обращение, а по-скоро с уважение. Докато зеленото джудже започна да чисти с изненадваща сръчност, Макаров продължи лекцията си:

— Благодарение на връзката със Садако на теб ще ти е много по-лесно да я убиеш, отколкото, например, на мен. Сложно, но по-лесно.

— Но как ще я убия, ако не с помощта на онмьоджи?

Макаров ме погледна лукаво.

— Какво знаеш за силата на душата?

— Не много. Казаха ми, че притежавам нещо подобно, но го каза свещеник и ръсеше метафори без много конкретика. Честно казано, почти нищо не разбрах. Той ме покани в църквата „Света София“, като обеща там да обясни по-подробно, но нямаш време да ходя по гости.

А и не ми се искаше, честно казано. Никога не съм бил много набожен, а в новия свят религията наистина изглеждаше нещо огромно и страшно. Лично за мен беше много по-лесно да повярвам във вездесъщия Бог, когато няма реални доказателства за съществуването му, а тук имаше огромна сила, способна да откликне на молитвите.

— Инквизиторите виждат много неща. И са силни. Но онези, които наричат луд мен, просто не са общували отблизо с тях.

Хухлик изсумтя скептично, докато делово минаваше покрай нас, влачейки след себе си торба с боклук.

— Силата на душата е това, което помага да се държиш дори в най-безнадеждните ситуации, дава ти сила, когато вече съвсем я няма. Помага да се развиваш и да се справяш с всичко, с което се заемеш. Поговорката „талантливият човек е талантлив във всичко“ просто описва човек със силна душа.

— По описание е нещо като сила на духа или талант — отбелязах аз.

— Силата на духа може да се тренира, а душата — не, тя се дава по рождение, а талантът е само следствие от силната душа. Затова и казах, че две седмици за изучаване на онмьоджи в твоя случай е твърде дълго време. От друга страна, Джеймс става за учител колкото аз — за майка Тереза. Така че може би резултатът ти не е лош.

За всичките ми тридесет и пет години никога не съм бил наричан талантлив човек, а и не бих казал, че ученето в училище или института

ми се е отдавало лесно. Въпреки че не бих казал, че съм полагал кой знае какви усилия.

— Все още не разбирам как работи — признах аз. — Значи не планирате да ме обучавате в овладяване на елементи?

— Какво беше при Михайлови? Въздух и по-точно вятър? Срещу мистично същество, особено нематериално, това няма да помогне много. Затова ти ще се учиш да взаимодействаш със силата на своята душа и като начало да я използваш за своя защита.

По дяволите. Ама че нямам късмет — да съм в свят със суперсили и дори да не мога да ги тренирам. Чувствах се като Хари Потър, на когото са забранили да влиза в час заради лошо поведение. С помощта на силата на душата със сигурност няма да мога да летя или да къртя врати, както прави сестра ми.

— Добре — въздъхнах аз. — Но преди да започнем обучението, може ли да ми дадете телефона за момент?

— Телефон? — лошо присви очи старецът. — Мислиш, че отидохме на майната си, за да можеш да разговаряш с приятели и роднини? Не, имам нужда от цялото ти внимание.

— А за да се концентрирам върху обучението, аз наистина трябва да се уверя, че познатите, които пострадаха заради мен, са наред. И че Джеймс се е погрижил за тялото на друг мой приятел, който почина по моя вина.

— Доколкото виждам, теб е опасно да те познава човек — саркастично отбеляза старецът. — Надявам се, че няма да съм следващият, който ще умре заради теб?

Обхвана ме изгарящо чувство на срам от думите му, защото като цяло беше прав. Дони, Деймис и Лора пострадаха заради мен.

— Сякаш може да те убие някой — прозвуча тихият глас на Хухлик, който много старателно бършеше праха от дървените фигурки.

— Аз съм стар и болен човек — не се съгласи с него Макаров.

При думите му Хухлик буквално падна от рафта.

— Ти ли?!

— Зеления, ти мен сега лъжец ли ме наричаш? — впи поглед в него старецът.

Бедният дребосък рязко пребледня.

— Не, не. Всичко е както казваш: стар, грохнал, луд. Кой съм аз, че да споря с теб?

— Мисля, че тоалетната също трябва да се измие добре — замислено каза Макаров.

— Но това е просто дупка в дървения под! — възмути се малкото чудовище.

— Точно така — многозначително кимна старецът.

Бедният Хухлик бързо млъкна и се престори, че не го интересува нищо друго освен праха. Но когато Макаров се обърна, зеленото джудже ме изгледа обвинително и дори показа неприличен жест, за да конкретизира отношението си към мен.

— Никакви телефони — отсече старецът. — За теб всяка минута е от значение.

— Добре — въздъгнах аз. — Няма да споменаваме колко ценни минути изгубих в цепене на дърва и носене на вода. Направо кажете с какво започваме.

— Първото нещо, което трябва да научиш, е да защитаваш душата си от външно въздействие — без изобщо да се смути, делово заговори старецът. — Това ще прекъсне потока енергия, който Садако непрекъснато източва от теб, и ще отслаби проклятието. За твой късмет аз знам страхотен метод за обучение. Прост и разбираем.

Все пак старецът се оказа много по-адекватен, отколкото мислех. Обясни всичко много разбираемо, подготвил е програма за тренировки. Според мен Хухлик напразно го клеветеше.

Макаров заповяда на дребосъка:

— На пейката пред прозореца има кофа, веднага я донеси тук.

Няколко секунди по-късно кофата вече беше на масата пред нас и... поглеждайки вътре, веднага си върнах обратно всички добри мисли за Макаров.

ГЛАВА 7

— Пиявици?!

— Това не са обикновени пиявици — поправи ме старецът. — Тези донякъде приличат на Садако, хранят се не само с кръв, но и с душа. Дори бих казал предимно с душа. И сега ти ще се учиш да им устояваш. А когато се научиш да защитаваш душата от агресивно въздействие, това ще бъде първата стъпка към овладяването на други аспекти на силата ѝ. Това ще ти позволи, например, да се предпазваш от проклетия в бъдеще и да се скриеш от ненужно внимание на същества и призраци. Така че вземи една пиявица, сложи я на ръката си и се опитай да ѝ попречиш да изсмуче частица от твоята безценна страхлива душичка.

— Но как?! — ужасих се аз, пропускайки покрай ушите си обидата. Сега изобщо не ми беше до това. — Вие нищо не ми обяснихте!

Никога не съм харесвал пиявици. И всички тези процедури с тях, уж за пречистване на кръвта, винаги съм считал за странна форма на мазохизъм. Макар да знаех, че слюнката на тези същества съдържа полезни протеини за разреждане на кръвта, но не вярвах, че с нивото на нашата медицина те не могат да бъдат влети с нормални системи и инжекции. Освен това в кофата плуваха не някакви лечебни дребосъци, а дебели двадесетсантиметрови черни лигави създания!

— О, това е като плуването — злоещо се ухили Макаров, превръщайки се моментално от добродушен дядка в демон от ада. — Понякога е по-лесно просто да хвърлиш човек във водата и той сам ще заплува. Или ще се удави. Но на теб затова ти е дадена силна душа, за да изплуваш от всякакви глупости.

— Не, не, не! — аз скочих на крака. — Първо теория, после практика. Имам математическо мислене, не мога по друг начин.

— Окей, както кажеш — изсумтя Макаров.

Въздъгнах с облекчение, а в следващия момент усетих как пода се изплъзва изпод краката ми. Преди наистина да се уплаша, внезапно

осъзнах, че вече лежа на пода, а ръцете, краката и главата ми бяха здраво фиксирани в позиция звезда.

— Хей, какво, по дяволите, става?!

— Момче, ти да не спа досега? — саркастично попита старецът, застанал над мен с две огромни пиявици в ръце. — Цели десет минути много подробно ти обяснявах какво и как да правиш, за да предпазиш душата си от пиявици.

— Нямаше такова нещо!

— Имаше, имаше — отмъстително подкрепи стареца Хухлик. — Бях много изненадан, че изобщо не ти пука за обучението, след като открито хъркаше, докато ти обяснявах толкова важна методика, която може да ти спаси живота.

Ама че гадове, комбина са!

Макаров постави две пиявици на гърдите ми, без дори да разкопчае ризата. Изглежда за тези създания облеклото не е сериозна пречка.

— Съветвам те да се фокусираш върху вътрешните усещания, а не върху външните. Затвори очи, почувствай пиявиците, как невидимите им енергийни пипала влизат в теб и се протягат към най-ценното.

— Не искам никой да влиза в мен! — възмутих се аз, вече осъзнавайки, че никой няма да ме чуе. Но аз трябваше да се изкажа. — Ами ако погълнат цялата ми душа?

Понятието за душа все още беше неразбираема абстракция за мен, дори да се говори за нея на глас беше много странно.

— Няма да им стигнат силиците. Дори Садако не може да погълне цяла човешка душа, особено такава силна като твоята. А ако се притесняваш за целостта на душата, то да се откъсне парченце от нея е едно, а да се смели — съвсем друго. Това е дълъг процес, който може да отнеме месеци. Така че, ако убиеш пиявиците и ги изядеш, лесно ще възстановиш изгубеното.

Така-а, това вече е добра новина. Но да ям тази мерзост... брр. Това не са жаби или гъсеници, не съм сигурен, че дори всеядните китайци ще ги ядат.

— А непременно ли трябва да ги изям? — попитах, усещайки уловка. — И Садако ли ще трябва да изям, ако искам да си върна всичко, което е отхапала от мен за всичките тези дни?

— Ако трябва, ще я изядеш — отсече Макаров. — Спри да дрънкаш. Теб вече те ядат, а ти само философстваш.

Странно, но веднага щом черните служести създания се оказаха върху мен, аз напълно спрях да усещам кожата на мястото на контакт с тях, сякаш са ми били местна упойка. Освен това мислите за пиявици излетяха от главата ми, сякаш не можех да се концентрирам върху тази тема. И тъй като благодарение на фиксирането ми бях принуден да се люблювам на дървения таван, поне двадесет пъти забравих за целта на цялото това съмнително мероприятие.

Така. Пиявици. Какви пиявици? Едни такива черни. Но защо мисля за тях и искам да ги ям? Странно. Искам да ги изям, защото те ме изяждат! Не е много логично, и въобще за какви пиявици става дума?

Докато мислите ми продължаваха да се въртят, аз с огромни усилия осъзнах, че не мога да усетя пиявиците, защото те бяха направили кожата ми нечувствителна, може би с помощта на своята слюз. И мислите за тях изчезват от главата ми съвсем не случайно. Явно подлите създания криеха присъствието си не само физически, но и ментално!

Само като разбрах какъв точно е проблемът, успях да се справя повече или по-малко успешно с него. Усещането беше такова, сякаш мислите ми пробиват през гъста, лепкава мъгла.

— Можехте да ме предупредите, че те влияят на ума! — казах раздразнено.

— Уау — изненада се Макаров. — Разбра го учудващо бързо.

— Какво съм разбрал?

— О, това ще бъде забавно — захили се Хухлик.

Така, пиявици. Те те карат да забравиш за съществуването им, за да могат спокойно да пият от теб. Също така премахват болката. И моят така наречен „учител“ вероятно ме е вързал с причина, за да не ми позволи да виждам тези гнусни същества. Очевидно ще трябва да се науча как да се противопоставям на въздействието им.

От време на време успях да събера мислите си, за да се концентрирам върху пиявиците, и всеки път те ме объркваха. Как трябваше да чувствам собствената си душа в такава ситуация, беше абсолютно непонятно за мен.

— Как мислиш, колко време ще отнеме на малкия Ро, за да разбере, че такива нисши форми на живот не могат да притежават пълноценна телепатия и да влияят на мислите на човек? — тихо се обърна Хухлик към стареца. — Освен това да се обезболи кожата през дрехите със слуз е доста проблематично, тоест чувствителността изчезва по друга причина.

— Не е достатъчно да разбере, трябва и да се възползва от тази информация — Макаров държеше друга пиявица в дланта си и я галеше с такова удоволствие, сякаш беше пухкаво коте, а не най-гнузната твар от ада. — Нали така, малката ми?

Леле, все пак решиха да ми помогнат. Ако пиявиците не въздействат на мозъка или тялото, тогава остава само някаква вътрешна енергия или същата тази многострадална душа. И тъй като сега ме обучават да контролирам силата на душата, не е трудно да се досетя как точно пиявиците ме карат да забравя за съществуването им.

Това напомняше стария виц: „Има ли душа? А ако я намеря?“ Това и търсех. Но по усещания това приличаше на опит да размърдаш уши: търсиш мускули, които не усещаш. Дори с X-телата в кръвта всичко беше много по-ясно, където е кръвта, там са и те, но къде е душата? Как да я почувствам и още повече — да я защитя? В коя част на тялото се намира? Разбира се, за мен е много важно да се науча да усещам енергията на душата, но методът на стареца все пак беше твърде садистичен. Освен това след петнадесет минути Макаров и Хухлик най-нагло седнаха да пият чай, наблюдавайки с любопитство усилията ми, а аз искрено се опитвах да почувствам „не знам какво си“.

Прекарах наистина много време, може би час или час и половина, но така и не усетих нищо, когато Макаров свали от мен набъбналите пиявици и без намек за гнусливост ги смачка. Може да беше самовнушение, но след смъртта им се почувствах „по-цялостен“ или нещо подобно. Изглежда изсмуканите от пиявиците частици душа наистина се върнаха при мен след смъртта им, и дори не трябваше да ям това, което беше останало от тях.

— Пред нас са почти два дни — напомни Макаров, изваждайки от кофата топка сплетени пиявици. — А тези бебета в блатото са десетки хиляди, вече от няколко години ги развъждам. Така че имай

предвид — ще ги храниш, докато не умреш или докато не се научиш да се защитаваш от тях.

— А не се ли притеснявате, че Садако ще ме намери тук?

— Няма да те намери, тази къща е добре защитена, навремето се скрих тук от службата за сигурност на острова — старецът размаха пиявиците пред лицето ми. — Въпреки че след два дни проклятието така или иначе ще я доведе тук, така че не очаквай да се скриеш. Единственият ти шанс да оцелееш е да се научиш как да се справяш с такива като нея. Ако бях на твое място, бих разцелувал тези сладурчета, че ти помагат с тренировките. Няма по-добър и по-бърз начин да се научиш да усещаш душевната енергия от това да ги целунеш.

Разбира се, опитах да протестирам, но само до момента, в който на гърдите ми се оказаха следващите лигави създания. Когато откровено те ядат, някак не ти е до бърборене, иска ти се да направиш всичко, за да запазиш собственото си здраве. И аз честно опитах да се концентрирам върху вътрешните усещания. Благодаря на сестра ми Ника, че навремето се опитваше да ме научи на медитация. Тогава не се получи много добре, но именно в тази странна ситуация нейните инструкции действително помогнаха. Едни пиявици се сменяха с други и с течение на времето успях почти напълно да премахна ефекта им върху паметта си. Даже усещах местата, където се бяха прилепили — не с кожата си, а с някакво друго усещане. Ако усещането за Х-тела в кръвта е условно шесто чувство, то душата се оказваше седмото.

— Колко пиявици казваш, че те ядат сега? — лукаво попита Макаров.

— Четири — с потръпване отговорих аз.

— Не е зле, вече започна да усещаш нещо — похвали се той. — Когато Садако започне да те яде, поне ще знаеш през кое място. Сега да оставим само една пиявица. Опитай се да се предпазиш от нея.

Нямаше часовник пред очите ми, но имах чувството, че съм прекарал поне половин ден на пода. Чак след като пиявиците в кофата свършиха, Макаров ме пусна. След екзекуцията се чувствах изненадващо добре, дори счупените пръсти престанаха да причиняват дискомфорт, но пък толкова бях прегладнял, сякаш не бях ял цяло денонощие. Макаров и Хухлик ме изгониха навън да подишам чист въздух и да се разкърша, след което обядвахме доста задоволителни

палачинки с гъби и отново се върнахме към тренировките. Този път вече не ме вързаха, а любезно ми позволиха да седна на масата. До късно вечерта се опитвах да опазя душата си от пиявиците, но все не ми се получаваше. Същевременно те изпомпваха и кръв от мен, оставяйки едва забележими червени точки по кожата. Подозирам, че ако имаше дори едно огледало в къщата, щях да видя в него силно недохранена версия на Едуард от „Здрач“. Макар че, предвид събитията от последните дни, имах подозрения, че ще изглеждам значително по-зле. Във всеки случай и без това тънките ръце на юношата, какъвто бях, сега се бяха превърнали в бледи тръстики, по които се виждаше всяка вена и сухожилие.

— Не се разсейвай — посъветва ме Макаров. — Концентрирай се върху най-дълбокото усещане, погледни в себе си и включи въображението си. За разлика от X-способностите, които гравитират към определени елементи и изискват много конкретни техники, всеки усеща душата по свой начин. Ти вече трябва да си уловил това усещане чрез пиявиците, сега остава само да го развиеш и да се научиш как да го променяш... — виждайки леко учудване на лицето ми, старецът млъкна. — Какво?

Не исках да казвам на глас, че не очаквах да получа дори един практически съвет от него. Старецът след такова признание вероятно щеше да ми го изкара през носа, но по очевидни причини не можах да мълча:

— Не очаквах, че ще има нормални наставления. Бях останал с впечатлението, че ме доведохте тук само за да ми се подигравате.

— Досетлив си — веднага коментира Хухлик.

— Недоволен ли си от нещо? — попита старецът, присвивайки опасно очи. — Знаеш ли, започвам да си мисля, че може би трябва да опитаме метода на екстремно обучение?

— А това досега какво беше?

Но ми се размина, Макаров ме пожали и продължи тренировките в същия формат. И така до настъпването на нощта. Най-удивителното беше, че въпреки цялата умора изобщо не ми се спеше. Нещо повече, силите ми нарастваха, а главата ми работеше все по-добре и по-добре, сякаш съм се нагълтал с някакви енергийни напитки и ноотропи. Вече много уверено усещах въздействието на пиявиците и, изглежда, дори започнах да разбирам как да му се противопоставя. А Макаров

внимателно следеше моите действия, като периодично ме караше да описвам усещанията си. И едва късно през нощта неочаквано успях да оставя моя черен, лигав партньор в тренировката без храна. Е, почти. Усещах, че мога значително да забавя процеса на поглъщане, но, уви, не и да го спра напълно.

— Кажи ми какво направи — нареди Макаров.

— Представих си, че, както казахте, пиявиците вкарват в мен нещо като нематериални тръбички за сок и изсмукват силата на душата. Затова уплътних душата дотолкова, че да е невъзможно да бъде изсмукана през тръбичка.

— Логично — призна старецът. — Макар че срещу Садако подобна защита едва ли ще помогне. Но е добре, че разбра как да управляваш душата, нататък ще е по-лесно.

— Значи повече никакви пиявици? — облекчено въздъгнах аз.

— Да бе! А на кого ще се учиш как да контраатакуваш? За момента можеш да осигуриш на Садако най-много малко лошо храносмилане. Сега ще се учиш как да отвърщаш сериозно.

— Как по-точно?

Макаров съкрушено поклати глава.

— Старая се, старая се, а ти такива въпроси задаваш. Откъде да знам? Аз създавам условията, а нататък ти сам търсиш своя път.

И ние продължихме. По-точно продължих аз, а Макаров спокойно се просна на дивана и нагло захърка. В паузите между пиявиците се опитах да поговоря с Хухлик, но дребосъкът демонстративно ме игнорира. Честно казано, не забелязах никакви наистина груби изпълнения към него от страна на стареца, така че страхът на Хухлик беше напълно неразбираем за мен. Макаров беше леко ексцентричен старец, но със сигурност не е чудовището, за което зеленото джудже се опитваше да го представи. Освен това какво му пречеше сега, докато Макаров спи, да избяга някъде далеч оттук?

Пиявицата вече няколко часа седеше на ръката ми, очевидно не разбирайки с малкия си мозък защо не успява да се храни нормално. Уж храната е тук, но е много стегната. А аз полагах всички усилия да създам вътрешно усещане за кондензация на душата в максимално плътно състояние. И с всеки час осъзнавах този процес все по-добре и по-добре. Дори започнах да се вълнувам, исках да овладея това

мистично умение възможно най-добре. Това направо си беше тренировка за самоусъвършенстващи се!

— Добре, ще стане — каза Макаров, отваряйки едното си око. Не знам как оцени напредъка ми и дали изобщо можеше, или просто се правеше на важен. — Ху, направи ли гъбена супа?

— Тъй вярно — ентусиазирано отвърна джуджето и мигновено постави огромна купа гъста супа пред мен.

— Чудесно. Сега се нахрани добре, а след това ще отидем в гората за следващия етап от обучението.

— Не съм гладен, а и никога не съм обичал гъбена супа — казах аз и пъргаво станах от масата. — Да тръгваме веднага.

Макаров се надигна от дивана и заплашително се надвеси над мен, което беше доста трудно постижимо с неговия ръст, някъде между Хухлик и десетгодишно дете. Ръцете му легнаха върху раменете ми, оказвайки се изненадващо тежки, и аз буквално седнах обратно на стола.

— Похвален стремеж. Но супата. Трябва. Да. Се. Изяде.

В мен се надигна лошо предчувствие.

— Абсолютно необходимо ли е?

— Няма друг вариант — увери ме Макаров. — Изяж всичко до последната хапка.

Покорно придърпах чинията обратно и взех лъжицата. Супата беше вкусна, както и всичко, което бяхме яли досега. Но в главата ми се промъкнаха мисли, че сред гъбите може да има не само манатарки и трепетлика. Още повече, че самият Макаров и Хухлик, кой знае защо, не си сипаха супа.

— А ще оцелея ли след тази супичка? — уточних за всеки случай аз.

— Значи печеното и палачинките не те притесниха? — саркастично попита Хухлик. — Там, ще ти кажа под секрет, добавките бяха къде по-сериозни. Повярвай ми, тези гъби и билки лично ги набрах.

Задавих се и бутнах чинията настрана.

— Но нали всички ядохме заедно! Или това е просто шега?!

— Ядохме заедно, но различни неща — ухили се зеленото джудже. — Твоето печено беше специално, както и палачинките. Със специален сос.

Стомахът ми закъркори и храната се надигна към гърлото ми.

— А ти да не мислеше, че ще усетиш толкова бързо силата на душата без фармацевтична подкрепа? — насмешливо попита Макаров. — Или смяташ, че нарастването на силите, което чувстваш в момента, и облекчението от болката в счупената ти ръка са само от чистия горски въздух?

По принцип в думите му имаше логика. Ако е направил натурална енергийна напитка с ефекта на „Ред Бул“, дори нямам нищо против. Но по лицата на тези двамата се виждаше, че там всичко е много по-сложно и ще съм късметлия, ако в супата има само мухоморки.

— И с какво ме нахранихте?

— Ами там имаше много неща — Хухлик скочи на масата и закрачи пред мен. — Мухоморки, паяжини, бледи гмурци, гъба-вещица, копър, магданоз и моркови. Между другото, някои от съставките дори аз не бих посмял да опитам, моркови, например. Но ти яж, яж.

Лъжицата отново падна от ръката ми.

— Той сериозно ли? — обърнах се към стареца аз.

— О, да — потвърди той. — Знаеш ли, не е лесно да засилиш чувствителността на човек на такова ниво, без да го убиеш. Незабавно. Затова не бих те съветвал да прекъсваш курса „на най-интересното място“. Вече получи най-токсичните съставки, сега идват компоненти, които трябва да смекчат поне малко последствията.

Обречено взех лъжицата и отново започнах да сърбам супата, но сега вече вкусът ѝ не ми харесваше. Всъщност дори не го усещах.

— А какво е това „най-интересно място“?

— Ами например в този момент се решава дали ще оцелееш или не — съвсем спокойно обясни Макаров. — Не всички ефекти на въздействието на микроелементите могат да бъдат предвидени. Как се чувстваш, между другото?

— Всъщност добре, честно казано — отговорих, проверявайки вътрешните си усещания. — Нищо не ме боли, енергията ми е сякаш току-що съм се събудил и съм изпил литър кафе. Дори счупените пръсти спряха да ме болят и като че ли мога да ги движа малко.

— Лошо, че е добре. Значи комплексът ти действа прекалено силно и бързо — противно на логиката изрази недоволство старецът.

— Какво му е лошото на това?

— Когато въздействието на моя чудодееен метод достигне своя връх, тялото най-вероятно няма да издържи. Може да се случи нещо от рода на сензитивен шок или изчерпване на резервните ресурси.

— Така-а. И какво означава това за мен?

— Предполагам, че ще припаднеш. Може би ще полежиш известно време в кома — седмица, или месец, в краен случай година. Е, със сигурност не повече от пет.

С неговия начин на поднасяне на информацията изобщо не можех да разбера дали се шегува или не.

— Тогава да изям още една порция супа? — попитах предпазливо. — Това ще помогне ли... да не изпадна в кома?

— Не го мисли — потуша ме старецът по рамото. — Разчел съм всичко така, че за срещата със Садако ще си на върха на трагичната си форма. А после все някак ще се оправяш, ако оцелееш. Сега най-важното е да тренираш усилено и да ядеш всичко, което ти давам. Ето, изпий и този сок, че започна прекалено да се изнервяш. Пий, пий, в него няма нищо опасно.

Сякаш имах избор.

— Добре, дояж си и да вървим. Следващият етап от обучението ти ще е навън.

Беше започнало да се зазорява и Макаров и Хухлик ме отведоха до малък воден басейн, свързан с потока. Очевидно оттук вземаха пиявици, черните телца лениво плуваха в тинята на брега. И, между другото, не бяха чак толкова много, за какви милиони говореха, по дяволите?

— И какво ще тренираме тук?

— Все същото — отговори Макаров. — Само че в по-голям мащаб.

Очаквах някаква подлост, но въпреки това не успях да реагирам. Ритникът в задника ме изпрати право в средата на басейна. Падайки във водата, аз почти веднага докоснах дъното с крака, оказа се не толкова дълбоко, максимум до гърдите.

— Нека позная, сега ще бъда покрит с пиявици? — предложих, чувствайки се изненадващо спокоен и дори уверен.

— Точно така — потвърди Макаров. — Това не те ли плаши?

— Всъщност не, беше предсказуемо.

Макаров и Хухлик се спогледаха.

— Май малко прекалих с успокоителното — замислено каза Макаров и се обърна към Хухлик. — Колега, забелязахте, че той има някаква прекомерна реакция към всички препарати. Това не е нормално.

Сведох поглед надолу, за да видя как черните тела на пиявиците радостно покриваха цялото ми тяло. Десетки и стотици създания, отлично видими в удивително чистата вода, се блъскаха и опитваха да се прилепят възможно най-бързо към мен. Би трябвало да се ужася, но приемах случващото се учудващо спокойно, само мислено си отбелязах поредното попълнение в топ нощните ми кошмари и стиснах крака, за да огранича достъпа до „най-ценното“. Ясно разбирах, че това е отвратително и страшно, но изобщо не ме беше страх. Така че уверено се съсредоточих да уплътня душата си и да не позволя на създанията да я достигнат с невидимите си пипалца. И едва тогава внезапно осъзнах, че всички тези частици душа, които тези същества сега ще отнемат от мен, едва ли ще мога да си върна. В къщата Макаров можеше просто да тропне с крак и да смачка пиявицата, но какво да правя с това безкрайно количество, плуващо във водата?! А тук имаше толкова много пиявици, че много бързо щяха да ми вземат цялата душа, въпреки всичките ми опити максимално да я уплътня.

На Макаров и Хухлик им липсваха само пуканки.

— Само защитата не е достатъчна — уведоми ме старецът, сякаш сам не се бях досетил. — Трябва да унищожиш всички пиявици, ако искаш да запазиш целостта на душата си.

Как да направя това не можех да попитам, знаейки много добре, че няма да ме посъветват нищо разумно. Единственият плюс на случващото се беше, че не усещах всички тези гнусни създания с кожата си, въпреки че можех точно да преброя колко от тях са се залепили по мен. Оказаха се около двеста броя и трябваше да ги убия по някакъв начин, като същевременно поддържам максимална концентрация върху укрепването на душата. Може дори да е добре, че ми дадоха успокоително предварително, иначе наистина можех да откача.

Пиявиците вече се бяха залепили по мен толкова плътно, че и да исках, не можех да изляза от водата. И се изкачваха все по-високо и по-високо, като постепенно стигнаха до врата и лицето. Още малко и ще

са в устата ми. Трябваше спешно да направя нещо, но абсолютно не разбирах какво точно, защото досега се бях научил да правя само едно действие — да уплътнявам душата си колкото е възможно повече, и този процес далеч не беше идеален, защото пиявиците все още можеха да ме изсмукват, макар и по-бавно, отколкото им се искаше.

„А какво ще стане, ако пиявицата мигновено получи прекалено много душевна сила? — изведнъж се помислих аз. — Дали ще се пръсне от преяждане? Или ще умра по-рано, след като съм отдал на всяка твар по частица от душата си?“

— А ще ги махнете ли от мен, ако нещо се обърка? — обърнах се аз към Макаров. — Имате всякакви гъби, билки. Че започвам леко да се притеснявам.

— Аха — ухили се старецът. — Ще хвърляме монета. Ези — ще ги махнем, тура — тук ще те погребем.

— Става — вдигнах палец аз и мислено се обърнах към душата. Въпреки че ми се струва, че „душа“ все пак не е най-подходящото име. Може би „душевна енергия“? Защото всеки път, когато произнасям думата „душа“ на глас, усещам, че стъпвам някъде на територията на религията, а не на магията.

След като уплътних максимално душевната енергия и накарах подлите създания да се напрегнат още повече, аз в един момент направих душата си напълно податлива и сам я пуснах навън. И веднага усетих как цялата ми жизненост моментално ме напуска и почти веднага се връща обратно. И така много, много пъти в секунда, сякаш преживях сто клинични смъртни случая наведнъж. Водата около мен закипя от пуквания и почервеня — това бяха пиявиците, които се пръскаха с тихи пукания. Глупавите същества просто не се справяха с енергията, изливаща се в тях, и не успяваха да спрат поглъщането.

Извърших това действие още няколко пъти, ту уплътнявайки, ту пак освобождавайки душевна енергия. Пиявиците се оказаха прекалено тъпи, за да реагират по някакъв начин на тези действия, така че се пръскаха със стотици, връщайки ми частици от моята душа.

— Спри! — възмутено възкликна Макаров. — Не съм ги отглеждал за такива глупости! Всяко такова създание струва по сто евро на черния пазар!

Еха. Трябва да покажа това място на Джеймс и след няколко часа басейнът и реката ще бъдат напълно почистени от пиявици. За такива

пари с ръце ще ги лови.

Нямах време да отговоря на стареца, защото той ме хвана за врата, измъкна ме от водата и ме хвърли на земята.

— Престъпник!

Направих контролен „удар“ с душевна енергия, за да се отърва от пиявиците, останали по тялото ми, и едва след това окончателно се отпуснах. Лежах по гръб и нямах сили дори да се изтърколя от локвата слуз, в която се бяха превърнали пиявиците.

— Ти не си наред с главата, Малък Ро — възхитено подсвирна Хухлик, надвесвайки се над мен. — Как ти хрумна да претовариш тези твари със себе си. Ако душата ти беше малко по-слаба, вече щеше да си мъртъв. Но така или иначе това беше гениално!

Със смъртта на всички пиявици чувствителността на кожата се върна и сега се опитах да определя коя част от тялото ме сърби повече от микрораните, оставени от тях.

— Гениално, но абсолютно безполезно — раздражено измърмори Макаров. — Садако ще те изпие целия и няма да се задави въпреки опитите да се защитиш. А като отслабваш душата си, ти само я улесняваш — изведнъж млъкна и се заслуша в нещо. — Ха, имаме гости, може би е самата тя? Някой упорито се опитва да пробие защитния ми купол.

— Това трябва да е моят призрак, Мей Ли — предположих аз, като продължих да лежа на земята и да въртя гръб, за да се справя по някакъв начин със сърбежа. — Казах ви за нея. Може ли да я пуснете?

Макаров се подсмихна.

— Да допуснем, че на главния вход блъска призрак. Но кой тогава се удря в купола от другите две страни?

ГЛАВА 8

Странно, но в момента се интересувах от друг въпрос — как Макаров беше защитил къщата си, ако не използва онмьоджи? И въобще, той е медиум, но аз все още нямам никаква представа за неговите способности и умения. Засега със сигурност мога да кажа само, че старецът е прекалено силен и бърз за възрастта и физиката си, но дотам.

— Как се чувстваш? — с искрен интерес попита Макаров.

Отново, удивително, че съвсем наскоро се чувствах изтощен и едва можех да се движа, но се бях възстановил буквално за няколко минути. И като цяло сега се чувствах направо превъзходно, дори малките ранички от пиявиците изчезваха от кожата буквално пред очите ми. А за това, че не бях спал цяло денонощие, но оставах бодър, изобщо да не споменавам. Честно казано, последствията от приемането на „гъбите“ вече започваха да ме плашат: откатът след толкова силен положителен ефект трябва да е просто ужасен и дори състоянието на кома може да не е най-лошият вариант.

Честно описах усещанията си, на което Макаров само недоволено се намръщи. Изглежда, че когато е прекалено хубаво, вече е на лошо.

— Ху, отиди да направиш приготовленията за следващия етап от тренировките, както се разбрахме — изкомандва той. — А ние ще отидем да видим гостите.

Хухлик ме погледна състрадателно и със звучно „пляс“ изчезна, а ние с Макаров се насочихме към къщата.

— Доколкото разбирам, ти не можеш да виждаш в същността на нещата и не виждаш защитното поле? — пренебрежително попита старецът.

Кимнах в знак на съгласие, като с усилие потиснах раздразнението си. Той говореше с такъв тон, сякаш няколкото седмици при Джеймс трябваше да направят от мен смесица от Рамбо и Хари Потър, но не се е получило единствено заради мързела ми.

— Добре, сега ще го осветя специално за теб — милостиво каза старецът.

Той сплете някак особено пръстите на дясната си ръка и във въздуха над къщата се появи полупрозрачна повърхност, блестяща с всички цветове на дъгата, сякаш бяхме покрити с огромен сапунен мехур. Оказа се, че защитното поле обхваща не само къщата, но и зеленчуковата градина, колата и част от пътя. Точно там Мей Ли беше застинала като муха в кехлибар. Въпреки че не, тя все пак мърдаше едва забележимо в опит да се измъкне от капана, но явно не й достигаха сили.

— Твоята приятелка? — подсмихна се Макаров. — Красавица. Да си беснее. Но вътре така или иначе няма да се промъкне. Успокой я, преди полето да е изсмукало цялата сила на глупачката.

— Мей Ли, добре съм — мислено се обърнах към нея аз. — Няма нужда да се опитваш да влезеш тук.

— Усещам, че си в опасност! — пламна от гняв момичето. — Наскоро ти умря!

Мъртъв ли съм или в опасност? Едното като че ли изключва другото. Въпреки че, май разбирам, тя е усетила момента на убиване на пиявиците, когато аз почти умрях, изхвърляйки цялата си душевна енергия наведнъж.

— Те се опитаха да те наранят! — не се отказваше момичето.

Колкото и да е странно, но освен гняв, Мей Ли излъчваше и силен глад. Преди такова нещо нямаше.

— Всичко е наред — повторих аз. — Добре съм.

— Аз трябва да съм до теб!

Очевидно Макаров не искаше да я пуска вътре, но горкичката наистина страдеше, усещах го.

— Ние сме обвързани с договор — напомних на Макаров, въпреки че по време на пътуването с колата вече бях разказал всички подробности и той знаеше много добре за връзката ми с призрака. — Явно й е некомфортно на голямо разстояние от мен. Може би все пак трябва да я пуснеш?

— Аха, прегладняла е, бедничката — разбиращо кимна Макаров. — Е, добре, да я пуснем.

Той не помръдна от място, само направи няколко движения с ръка и миг по-късно Мей Ли потръпна и премина през полето. Озовала

се на няколко метра от мен, тя спря и аз почувствах познато усещане — опит за вкопчване в душата ми. Разбира се, веднага я уплътних максимално, и неочаквано получих от Мей Ли цяла буря от емоции, предимно възмущение.

— Това пък какво беше? — изненадах се аз, когато ясно усетих, че в дланта ми се заби невидимо пипало. Беше много по-мощно от пиявиците, но моментално се отдръпна, щом уплътних душата си.

— Не знаеше ли, че договорът с призрак включва ежедневно хранене? — насмешливо попита Макаров.

— Със себе си?!

— Разбира се. Можеш да я държиш на гладна диета, но няма да свърши добре. Кой знае какви условия са вписани в шарката на дланта ти. Между другото, теб не са ли те учили, че всички договори първо трябва внимателно да се прочетат и едва тогава да се подписват? Може, ако не получи поредната порция, да ѝ е позволено да ти откъсне главата.

Супер. За такива дреболии, Доктора, разбира се, не ме предупреди. От Мей Ли се излъчваше гняв и силен глад, но надделяваше чувство за вина, което беше малко неочаквано.

— Добре — реших аз. — Но нека да е малко по-внимателно. Цял ден някой ме яде, не съм сигурен, че мога да издържа пълноценно „хранене“.

Мей Ли радостно кимна и веднага почувствах как частица от душата ми излиза през дланта. За щастие тя наистина не взе много, дори по-малко от една пиявица. Но все пак излизаше, че тази част от мен вече е изядена и повече няма да се върне. Или не става така?

— С това всичко е ясно. Какъвто и да е договорът, тя няма да ти навреди, стига да я храниш редовно — Макаров ме потупа по рамото. — Хайде да видим останалите гости.

Следващият се оказа Мъгливата котка, само че тя не беше попаднала в капана на защитното поле и с независим вид седеше на края му, чистеше се и гледаше към нас. За първи път я виждах толкова ясно в лъчите на изгрыващото слънце, сивата ѝ козина сякаш беше съставена от валма мъгла, а очите ѝ светеха като прожектори с бледожълта светлина. На размер беше по-малка от тигър, по-скоро като ягуар. Идея си нямах защо наричат такова болно същество котка, но относно „мъглива“ нямах никакви въпроси.

— Уау — изненада се Макаров. — Очевидно те харесва. Мъгливите котки не обичат да се показват на хората, а тази тук цяло модно шоу прави. Дори аз никога не съм виждал тяхното племе толкова отблизо.

При вида на котката от Мей Ли веднага дойдоха смесени емоции, имаше страх, и омраза, и любопитство, и... изглежда дори ревност. Само не ми казвайте, че Мъгливите котки също обичат да се хранят с душевни сили и момичето просто не иска да дели.

— За разлика от твоята приятелка, Мъгливите котки предпочитат месна диета — сякаш прочел мислите ми, обясни старецът. — На тях просто им харесва да са до хора, които са близо до ръба. Привличат ги еманациите на смъртта, така да се каже. Както и всички котки, между другото. Неслучайно котките обичат да лежат с болни и умиращи хора в болниците — стоплят се близо до душа, готова да се пресели в друг свят.

— Значи няма да ме изяде? — попитах, като си спомних, че котката се появи за първи път след срещата ми със Садако. Тоест била е привлечена от изяждащото ме проклятие.

Сякаш чула думите ми, котката се откъсна от сутрешната си процедура и изсумтя пренебрежително.

— Е, не, ще те изяде, ако много огладнее — небрежно отговори Макаров. — Просто ще се ограничи до физическото тяло.

Ама че ме успокои.

— Е, двама от гостите познавам — резюмирах аз, продължавайки да гледам накриво котката. — А кой е третият? Дали не е Садако? И вашата защита може да я спре?

Макаров ми направи знак да го последвам и заобиколи къщата.

— По принцип може, докато не дойде времето на смъртта, обещано в проклятието. Както вече си разбрал от хартийките на Джеймс, символизмът като цяло е силно нещо. Фактът, че Садако те опитва на вкус и те отслабва за цяла седмица, няма нищо общо със самото проклятие и може да се счита просто за нейна прищявка. Ти си се оказал твърде апетитен, така че тя не е могла да устои — старецът ме погледна лукаво. — Знаеш ли, ти може да се счита за деликатес за тези, които се хранят с душевна енергия.

— Това вече го разбрах, но...

И тогава спрях като вкопан. От другата страна на защитното поле стоеше детска фигурка.

— Деймис?!

— И този ли познаваш? — с интерес попита Макаров. — Тук се получава някакъв транзитен хан, а не тайно убежище. За първи път в моята практика.

— Вече ти разказах, това е Деймис — казах с пресъхнали устни аз. — Ездачът го уби...

Изтичах до защитното поле и му магнах с ръка.

— Деймис, как си? — зададох аз абсолютно глупав въпрос. — Как ме намери?

Уви, призракът стоеше и гледаше в една точка, без да реагира по никакъв начин, точно както в болницата.

— Не разчитай на разговор, това е празнина — каза Макаров с леко съчувствие в гласа. — Явно някакви остатъчни емоции са го довели при теб.

— Но защо при мен, а не при майка му? И мислех, че е запечатан в тялото, което Джеймс трябваше да е подготвил за погребението в съответствие с всички правила — усетих как гласът ми трепери, но не можех да направя нищо. — И след обряда душата трябва да се освободи. Нали така?

По дяволите, надявам се да е изпълнил молбата ми!

— Да, странно — съгласи се Макаров. — Освен това, ако се замисля, под това поле ти си добре защитен от нежелано внимание. Момчето без лице успя да те намери само заради договора, а котката... е, тя е котка. Момчето не би трябвало да дойде тук, освен ако... — той ме погледна. — ... ти самият не си причината за появата му.

— В какъв смисъл? — ококорих се аз.

— Обикновено частица от душата остава на този свят поради силното предсмъртно желание на починалия, но понякога се случва различно. Когато самите близки роднини не пускат починалия: те несъзнателно се хващат за частица от душата му и го държат в този свят. Въпреки че ти не си роднина, но с твоята сила определено няма да ти е проблем да го направиш. Явно наистина много си искал той да е жив, а след това си се обвинявал за смъртта му. Ето и резултата — той посочи към призрака. — Джеймс е извършил ритуала за

упокоение, поради което призракът се е отделил от тялото и е дошъл тук. Сега опира до теб, ти трябва да го пуснеш.

По никакъв начин не можах да осъзная казаното от Макаров, освен това погледът ми през цялото време се връщаше към безжизненото лице на момчето и мислите ми веднага започваха да се объркват.

— Но как да го пусна?

— Примири се със смъртта на момчето — вдигна рамене старецът. — Спри да се самообвиняваш. Ти по-добре знаеш какво точно е призовало душата му.

— Но аз наистина съм виновен за смъртта му — въздъхнах тежко.

— Тогава този празнина няма да отиде никъде. Ще те следва завинаги като безмълвно напомняне.

Срам ме е да призная, но направих всичко възможно да не мисля за момчето поне за тези няколко дни, докато се решава съдбата ми. Същото е и с Лора, Макаров като цяло беше прав, няма да мога да ѝ помогна, ако Садако ме изяде. Ако... по-точно, когато се справя с проклятието, веднага ще се свържа с Дони, Макс и Лора.

— А какво значи „празнина“? — попитах разсеяно.

— Празна външна обвивка. Ако познаваше хлапето по-добре, би могъл да го задържиш като зациклен или дори като пълноценно „глупаче“. А така несъзнателно си хванал частица и си го оставил в този свят.

— По дяволите, колко вида призраци съществуват изобщо? — изтръгна се от мен. — Сега и „глупаче“ някакво.

— Много. И всеки медиум ги класифицира по свой си начин, въпреки че има и общи названия — Макаров приближи до Деймис и го погледна в лицето. — Млад. Целият живот е бил пред него.

Не само че аз съм причината за смъртта на момчето, но сега и душата му разцепих и го принудих да остане в този свят. Какъв безполезен медиум излезе от мен.

— И щом го „пусна“, той ще изчезне? — попитах обречено.

— О, не. За да си тръгне окончателно, той трябва не само да бъде пуснат, но и напълно развъплътен. С други думи, убит.

— Н-но аз мислех, че след развъплъщение призраците изчезват само за известно време, а след това се появяват отново.

— Джеймс ли ти го каза? Е, това е политика на Асоциацията — да лови призраци и да ги развъплъщава изключително в църквата. И свещениците трябва да ядат. Всъщност всеки призрак може да бъде убит, макар и да не е лесно, но с празниците, които нямат връзка с тялото, е още по-лесно. Запечатваш призрака, така че да не може да избяга в дълбините на пространството, и след това използваш силна атакуваща хартия. С резерв, така да се каже. Хайде, действай — той ме потупа по рамото и направи някакви манипулации, за да премести момчето вътре в защитното поле. — Имаш десет минути да се справиш с това. Опитай, знам ли, да поговориш с него, да си облекчиш душата. Направи си самоанализ, ако щеш. А след това го унищожи.

— Но аз дори нямам енергопроводяща хартия — казах объркано.

— Между другото, за това. Ти не си маг на кръвта, за разлика от Джеймс, всъщност нямаш нужда от енергопроводяща хартия и мастило с кръв. Спри да използваш патерици, ще се справиш и без тях. Освен това тук няма нищо подобно, максимумът е тоалетна хартия, а и тя е малко.

Разбира се, това го помнех. Нашите експерименти с Джеймс още в първите дни потвърдиха, че кръвта е по-скоро инструмент за самовнушение, който ми позволява да използвам онмьоджи. Но без нея гофу просто отказваха да работят! Не мога просто така да се справя с този проблем!

След като се увери, че съм разбрал всичко, Макаров неочаквано се обърна и тръгна към къщата.

— Не се бави — подхвърли той през рамо. — Не ни остава много време да се подготвим за срещата ти със Садако. Засега шансовете ти за оцеляване определено са равни на нула.

В резултат на това останах насаме с призраците на Деймис и Мей Ли. Освен това някъде там в гората се криеше Мъгливата котка, смътно усещах погледа ѝ. Но от Деймис не се усещаше абсолютно нищо, а и лицето му изглеждаше като полупрозрачен експонат в музей на восъчни фигури.

Как да се справя с появата на Деймис? Тук с психолог трябва да работя, при това не десет минути, а поне два-три часа. Никога не съм се обръщал към подобни специалисти, но с такъв живот не бих имал нищо против да опитам. Въпреки че наскоро си мислех, че

принудителното ми желание да казвам само истината може да работи не лошо и за самия мен. Дали да не опитам?

— Мей Ли, можеш ли да изчезнеш за десет минути? — глухо попитах момичето-призрак.

Тя кимна в знак на съгласие и се разтвори във въздуха, а аз се приближих до призрака на момчето. Отначало исках да седна на земята, но да го гледам отдолу нагоре, докато говоря, не беше много удобно. Като не измислих нищо по-добро, започнах да крача напред-назад пред Деймис, без да смея да започна разговор. А и как да говоря с него, знаейки, че това е само празна черупка? По-точно, не черупка, а... да, „празнина“ наистина е най-логичното название.

— Кхм... Деймис. Дори не знам какво да кажа тук — започнах на глас, но осъзнах, че е по-лесно да казвам мислите на себе си, както правя с Мей Ли. Не исках да обърквам нещата, в случай че Макаров или Хухлик решат да подслушват. — А и защо ли? Ти вече си мъртъв и така или иначе няма да чуеш нищо. Позволи ми да ти задам въпроси и сам да им отговоря. Ако не мога да лъжа себе си, то ще мога да науча много за това, което се случва в главата ми.

Да гледам лицето на момчето не беше най-добрата идея, беше ми твърде неудобно.

— Защо не плача? Каквото и да кажа или направя, това няма да промени факта, че вече си мъртъв — помислих си, криейки поглед. — Предполагам. Все още не разбирам много добре правилата на този свят, но смъртта тук изглежда се счита за константа. Всички казват така. Освен това аз все пак съм възрастен мъж, макар че по външния ми вид не личи.

Докато разговарях с него, предпочитах да се оглеждам настрани, чудейки се върху какво мога да нарисувам руни. По всичко изглеждаше, че за платно ще трябва да използвам земята. Да запечатам с руни призрака за земята можеше и да се получи, но какво да правя с атакуващата руна? Да я нарисувам директно във въздуха, като в аниме? Това определено не мога да го направя. Може тогава да опитам да я наложа на дланта? А ако дланта се разпадне по същия начин като енергопроводимата хартия? Не, твърде рисковано е.

— Защо постоянно съм толкова глупав? Все още не съм напълно наясно какво се случва около мен. Всичко става толкова бързо. Знаеш ли, в моя свят живееш в столицата, ритъмът на живот в която се счита

за много бърз. Но на фона на това, което ми се случва тук, там се движех със скоростта на възрастен ленивец. По дяволите! — седнах на пети и започнах да рисувам руни около призрака, чувствайки се празен отвътре. — Трябваше да те взема от болницата веднага щом момичето-призрак се приближи до мен! Тя каза, че в болницата е опасно. Самият аз почувствах нещо подозрително, но нямах достатъчно увереност, за да те убедя в това.

Като се замисля, докато проучвах литературата в леговището на Ездача на трупове, аз значително разширих собствените си познания за онмьоджи. Така че да съставя комбинация от запечатваща и унищожаваша руна не трябва да е прекалено сложно. Имаше определени правила за комбинирание на руни, които започнах да разбирам доста добре, оставаше само да приложа знанията на практика.

— Какво чувствам? Знаеш ли, дори не осъзнавам, че наистина си умрял, както и сестра ти — казах аз и изведнъж осъзнах, че наистина е така. — Никога през живота си не съм се сблъсквал със смъртта. Мисля, че просто съм извадил късмет. Късметлия съм. Бях, в собствения ми свят. А сега — нарисовах руна, стараяйки се да не поглеждам призрака. — Заклещен съм в етапа на отхвърляне и тепърва трябва да се науча да вярвам в смъртта.

По дяволите, точно така е. Момчето наистина е мъртво, а аз старателно се правя, че не е така. Не външно, а вътрешно. Но Дейм и сестра му бяха убити, и тази, която наистина сега е зле, е тяхната майка. Моята болка е нищо в сравнение с болката на тази жена, загубила две деца наведнъж. Аз познавах Дейм и Елла съвсем за кратко и е глупаво да се затварям за това да приема смъртта им.

Не веднага забелязах, че по бузите ми се стичаха сълзи, а болката в гърдите ми ставаше непоносима.

— Съжалявам, че не можах да ти помогна. Но със сигурност ще стигна до този, който те уби — уверих момчето аз. — И Орлов, който покриваше откачения си син, също ще си плати. Знам, че на вас ви е все едно, вие вече сте мъртви и дори призраците ви си заминаха, но на мен така определено ще ми е по-леко.

Вдигнах поглед от земята и погледнах в очите на момчето, но видях само празнота. Наистина е „празнина“. Това нещо няма нищо общо с Деймис.

Насочих енергия в ръката си, активирах руната и от земята изригна светлина, моментално поглъщайки призрака. След секунда той изчезна и едва след това ми просветна със закъснение — бях толкова увлечен, че дори не си помислих да добавя поне капка собствена кръв към руните, но въпреки това се получи страхотно.

— Най-накрая! — веднага се раздаде до мен гласът на Макаров и аз се зарадвах, че не проведох мини психотерапията на глас. — Мислех, че ще разбереш, че с психологическите глупости просто се шегувах. Трябваше просто да се разсее призрака с най-обикновено гофу и край. Той е призван от теб и ти можеш с лекота да го развъплътиш — старецът ме потупа по главата. — Символизъм, помниш ли?

Бързо избърсах очите си и скочих на крака.

— Шегите ви са откачени!

— Кой да знае, че си такъв ревльо — ухили се старецът. — Добре, с това се оправихме, сега можеш да се заемеш и с истинските неща. Готов ли си за следващата тренировка?

— Не съм сигурен, но така или иначе нямам избор — измърморих аз.

Каквото и да казваше старецът, но след краткия психосеанс наистина се почувствах по-добре, но всичко беше помрачено от разбирането, че са се пошегували с мен. Дори не можех да почувствам радост от това, че успях да активирам руната без кръв и енергопроводима хартия.

— Отлично. Ху вече е подготвил всичко, отиваме в къщата.

Мей Ли веднага се появи до мен, излъчвайки силно недоволство към Макаров. Да, и на мен неговите методи не ми харесваха, но нямах други варианти. Само дано знае какво точно прави и в крайна сметка това да ми помогне да оцелея.

В къщата сякаш нищо не се беше променило. Нямах представа какво да очаквам от следващия етап тренировки и колко ще са общо, защото ми оставаше по-малко от денонощие. Знаех приблизителното време, в което проклятието трябва да ме настигне, защото точно в този момент се беше обадил Дони. Някъде около три сутринта. Казах и на стареца този срок.

— И какво да правя сега? — попитах без особен интерес.

— Да оцелееш, разбира се. Застани точно тук — посочи Макаров към центъра на стаята. — Леко вляво. Отлично.

И в следващия момент подът изчезна изпод краката ми и аз пропадах. Не летях дълго, но приземяването се оказа не особено приятно. Разбира се, никой не ми подложи слама, да не говорим за матраци или възглавници. Цяло чудо е, че не си счупих крака.

Поглеждайки нагоре към светлата точка на люка, видях довольното лице на Макаров.

— Твоята задача е да оцелееш.

След тези думи люкът се затвори и аз се озовах в пълен мрак. Люкът беше разположен на височина пет-шест метра и беше доста проблематично да се стигне до него, тоест се предполагаше, че ще изляза някъде от другаде. И интуицията ми подсказваше, че да го направя няма да е толкова лесно. А най-обидното беше, че връзката с Мей Ли веднага изчезна, тя не откликваше на моя зов и аз не усещах нейните емоции.

Застинал на място, аз опитах да се вслушам в околното пространство. Тишина и пълен мрак.

Проклето старче! Защо просто не ми обясни какво се иска от мен и спокойно да ме спусне, а не да ми залага глупав капан! И най-важното, безполезен, аз и така щях да направя всичко, което ми каже.

Нямах намерение да стоя като глупак в пълен мрак, затова много внимателно се запътих опипом напред.

Стъпка. Друга.

Движех се много внимателно, страхувайки се да не пропадна или да се блъсна в нещо, но пред мен имаше само празнота. След стотина крачки започнах да се изнервям сериозно — ако крачех по двора, вече щях да съм отишъл далеч отвъд защитното поле.

— Хей, има ли някой тук? — кой знае защо шепнешком попитах аз.

Не ми се искаше да говоря, но от друга страна, ако тук има някой, той явно вижда в тъмното по-добре от мен и вече знае за появата ми.

Преброих хиляда крачки и вече бях започнал да губя всякаква надежда, когато изведнъж се блъснах в стена.

Отлично! Каменна стена, покрай която може да се върви, това добавя малко увереност, защото пълен мрак и тишина без нито една

стена много изнервя. Абе какво ти изнервяне, аз вече бях на ръба!

Но рано се зарадвах. Успях да извървя още хиляда крачки покрай стената, но така и не стигнах доникъде. Ама че нормално подземие е изкопал Макаров! Пещерата явно не беше естествена, в стената се напипваха тухли. Впрочем, в този свят, пълен с различни същества и хора със способности, бих могъл да повярвам в дълбоко подземие под дървена къща. Но не и в толкова огромно! Това вече определено беше някаква мистерия.

След още доста крачки ясно осъзнах, че съществено съм недооценил размера на това място. Ами ако помещението е кръгло? Тогава така и ще си вървя покрай стената безкрайно.

След известно размишление реших да се обърна и да се опитам да тръгна перпендикулярно на стената към условния център. И изглежда решението беше правилно. Само след десетина крачки ударих болезнено бедрото си в нещо. След известно опипване установих, че пред мен има кръгъл каменен кладенец.

— О, стига — изтръгна се от мен. — Не може да бъде.

И тогава усетих нещо лигаво по бузата си и тих глас прошепна:

— Много вкусен...

ГЛАВА 9

Отскочих назад и хукнах далеч от кладенеца. Глупаво е, разбира се, да бягаш в пълен мрак, без да знаеш пътя, защото лесно можеш да си счупиш врата, да се блъснеш в стена или кой знае какво. Но първата реакция беше твърде спонтанна и неконтролируема. За щастие се опомних доста бързо, преди да успея да се убия, но пък отново се изгубих в пространството. Не че преди това се бях намерил, но поне бях напипал стена и кладенец. Сега наоколо отново беше пустота и пълен мрак.

— Мамка му — прошепнах тихо и гласът ми веднага се разнесе наоколо като рев на падаща лавина.

Реално едва не оглушах. Не мислех, че моят момчешки глас може да се преобразува в такова оръжие за масово унищожение. Изглежда тъпанчетата ми се бяха спугали и от ушите и очите ми потече кръв. Или това бяха просто сълзи от болка. По-добре да е така.

Твърдо решен да не издавам повече нито звук, аз бавно продължих да се движа в тъмнината, опитвайки се да разбере какво точно се случи току-що. Ама че хитър старец! Е, не вярвах да е напъхал Садако тук. Очевидно това беше някакъв номер, може би дори вече познатите ми бахтаки, които ми проектираха моите собствени кошмари. Или някое друго мистично същество? А може и просто халюциногенни гъби. От този старец може да се очаква всичко.

И отново лутане в мрака.

— Момче, дълго ли смяташ да обикаляш тук? — проехтя изведнъж гласът на Ездача на трупове. — Ако не ми помогнеш да завърша формулата, приятелката ти ще умре.

Около мен все още беше пълен мрак, но гласът на Ездача беше трудно да не позная. Въпреки че, разбира се, той със сигурност нямаше как да е тук.

„Вероятно бахтаки — уверено реших аз. — Сега за всичките ми врагове ли ще ми създават илюзии?“

— Ей, ти си медиум, трябва да отмъстиш за мен! — яростно изкрещя Деймис от мрака и едно камъче болезнено ме удари по бузата, оставяйки драскотина. Почувствах го съвсем истинско.

— Медиумът трябва да помага на хората, а не да отмъщава — спокойно каза Джеймс Харнет и ме плесна по врата. Между другото, болката от удара беше съвсем реална!

Изглежда съществата имитират не само враговете ми. Зачудих се дали го правят само за да ме ядосат или с някаква по-дълбока цел? Бахтаки като че ли само плашат и изпиват жизнената енергия, а тук някакъв сеанс на перверзна психоанализа.

— Умирам — прошепна Лора. — Спаси ме!

— Веднага щом преодолея проклятието, обещавам — прошепнах аз и веднага се приготвих да получа звуков удар, но по някаква причина този път ми се размина.

Така, чакай, това е илюзия, защо изобщо говоря с нея?

— Ти трябва да се справиш с проклятието — каза невидимият Доктор. — Иначе кой ще угоява със себе си моя призрак?

И в противовес мисленият шепот на Мей Ли:

— Аз никога няма да те нараня.

— Ти беше призован тук, за да защитиш семейство Михайлови — напомни мускулестият старец, който ме доведе в този свят. — А вместо това само създаваш проблеми.

— Вку-усен — отново изсъска Садако.

Гласовете се разнасяха от различни страни и звучаха много реалистично, сякаш всички тези хора се криеха някъде много близо в тъмното. И всички искаха нещо от мен, викаха ме или откровено ми се нахвърляха. Но скорошните познати както и да е, скоро към тях се присъединиха и хора от миналия ми живот.

— Сине, как ще живеем без теб?

И веднага баща ми:

— Развей прах си беше, такъв си и остана. Трябваше ли да изчезнеш безследно, падайки в отворена канализационна шахта.

А, не-е, това вече е забранен прием. Аз се бях постарал да заровя мислите за родителите си колкото се може по-надълбоко, за да не полудея и да не изпадна в безкрайно униние. За себе си някъде дълбоко в душата бях решил, че сега съм на дълга ваканция в далечна, далечна страна, но някой ден със сигурност ще се върна. Въпреки че в

наше време Скайп и телефон са достъпни във всяка страна по света, така че подобна глупава фантазия не издържа на никаква критика.

Не знам от какво се ръководеха бахтаките, но те копаеха много дълбоко, достигайки до най-ранното ми детство. Никога нямаше да разпозная тези гласове, ако ги бях чул на живо, а тук заедно с гласовете веднага стигах до точното осъзнаване кой точно говори.

Може би, поне на мен така ми се струваше, но фразите бяха избрани така, че да посочват моите задължения и ограничения. Външни и вътрешни. И персонажите започнаха да стават все по-малко и по-малко близки до мен. Скоро се появиха герои от филми, познати, случайно срещнати — всеки от тях аз можех еднозначно да идентифицирам само по няколко думи, въпреки че до преди секунда дори не ги помнех.

— Трябва да спазваш закона.

— Понякога можеш да изневериш, ако никой не разбере.

— Не трябва да обиждаш други хора.

— Казвай всичко, което мислиш.

— Отмъсти за мен!

— Отмъщението те убива точно както убива онези, на които отмъщаваш.

Гласовете постепенно се сляха в непрекъснато жужене, повтарящо противоположни по смисъл фрази по различни начини. Много бързо аз напълно спрях да изолирам отделни думи, започвайки да възприемам емоционални вълни, както беше с Мей Ли.

Желание за отмъщение.

Страх.

Желание да кажеш това, което мислиш.

Страх.

Гняв.

Страх.

Радост.

Страх.

По принцип започнах да разбирам какво точно искат да ми кажат местните „психотерапевти“. Всичките ми действия бяха ограничени от страх. Както в този свят, така и в стария. И това беше логично. Страхът е естествен защитен механизъм, както в природата, така и в обществото. Няма да обиждам човек, който ми е неприятен, защото

това може да ескалира до конфликт или дори до бой. Защо да се опитвам да отмъщавам, поддавайки се на емоциите, когато мога да съм над тях и просто да се освободя от негативните емоции?

— Какъв си идиот и мижитурка!

А виж този глас ми беше непознат. Прозвуча точно пред мен и за първи път мракът се раздели, превърна се в здрач, и пред мен се появи мъжка фигура. Чакай малко, това е...

— Е, здравей — криво се усмихна мъжът. Не беше красавец, разбира се, но като цяло изглеждаше доста добре. Тоест така изглеждах аз, преди да се пренеса в този свят и да получа младо тяло. И не разпознах веднага гласа му, защото собственият глас звучи различно.

— Здравей — отговорих шокирано и веднага зададох глупав въпрос: — Ти кой си?

— Аз съм ти, глупако — усмихна се... възрастният аз.

Леле, не мислех, че усмивката ми може да е толкова неприятна.

— Значи, щом аз съм глупак, значи и ти си — отбелязах аз.

— Разбира се — съгласи се порасналото аз. — Но това не го прави по-лесно. Неправилно си разбрал, не става въпрос за страх. Страхът е само следствие. Първичната причина е неувереността в себе си. Ти, Михайлов, няма да направиш нищо, докато не си добре подготвен и не си обмислил всички възможни варианти. И като цяло, ако нещо води до неприятни последици, винаги първо ще се опиташ да избегнеш каквито и да са действия. Спомни си какво се случи с онзи тип в института през първата ти година, който те преби след часовете заради... дявол знае заради какво, аз самият все още не знам.

— Да, за нищо.

— Именно! И ти всъщност не се страхуваше да се биеш, просто реши, че може да бъдеш изхвърлен от института за нещо подобно. Какво толкова, ще получиш няколко удара в лицето, дори следи почти няма да останат. По-лесно е да се преструваш, че нищо не се е случило, което и направи през следващите четири курса.

— Ами да, логично — не много уверено се съгласих аз.

— И безопасно — кимна възрастният аз. — Но не води до укрепване на характера и развитие на личността. За да израснеш, понякога трябва да поемаш рискове, плюейки върху последствията. Къде беше твоето самоуважение? Това копеле те удари и трябваше да

си плати! Дори в зряла възраст си спомням този случай и все още съжалявам, че не направих нищо, мижитурко!

Много странно, аз отдавна съм забравил, а той още помни.

— Да, ти си майстор да забравяш такива неща. И, между другото, за забравеното отмъщение — продължи възрастният аз. — Ездачът на трупове уби хлапето, за което ти смяташе, че си отговорен. Искаш ли да му отмъстиш?

— Разбира се!

— Да го убиеш?

— Ами... да.

— Вече звучи не много уверено — възрастното ми лице се ухили. — Но да предположим, че ти вярвам. И как ще го направиш?

— Честно казано, още не съм мислил за това — отговорих неуверено. — Сега бих искал да оцелея, да придобия сили, умения и след това...

— Да, да, да — изсумтя възрастният аз. — Извинения. Дори не се опита да го нараниш през цялото време, докато беше в плен. Или, например, Орлов. Той те измъчваше, счупи ти пръстите и ще те убие при първа възможност. Искаш ли да му отмъстиш или, може би, да му нанесеш превантивен удар? Може дори да не го направиш лично, а просто да се обадиш на така наречения си баща и да кажеш, че си отвлечен. Или да кажеш на съпруга на онази мила жена, която реши да те качи на стоп, кой я е убил?

Честно казано, когато избягах от подземията, преди всичко исках да съм в безопасност, преди да мисля за нещо подобно. И като цяло, оставяйки зад себе си целия този ад, се опитах да забравя всичко. Но по някаква причина не исках да си го призная.

— Искам да отмъстя — отвърнах въпреки това.

Успях да го кажа на глас, това истина ли е?

— А как мислиш, реално ли е да си отмъстиш? — лукаво уточни възрастният аз.

— Малко вероятно — признах неохотно.

— Именно! Ние с теб сме израснали в свят, в който всяко действие трябва да бъде внимателно претеглено, като се преценят последствията и се вземе предвид реакцията на другите. Да удариш ли простака, който те обиди в клуба? И въпросът е, че полицията веднага ще дотича и ще трябва да прекараш поне една вечер в „дранголника“ и

дори да платиш глоба. По-добре е да премълчиш — възрастният аз съкрушено поклати глава. — Засекли са те на пътя и са те псували? Спокойно продължаваш, мълчаливо „подминавайки“. Да рискуваш живота си, за да отмъстиш за хлапето, убито хладнокръвно от маскиран психопат? По-добре е да отложиш за по-добри времена, които, разбира се, никога няма да настъпят. Жена те е качила, опитала се е да те защити от Орлов, а след това е взривена в собствената си кола? Много жалко, но ще помисля за това по-късно. Ти си пасивен до невъзможност!

Разбира се, той беше посвоему прав. По-точно аз.

— Едва вчера непознат старец те замъкна дявол знае къде, счупи ти носа, а ти дори не се опита да му го върнеш — не се отказваше възрастният аз. — Старец, по дяволите! Не вярвам, че не би го проснал, ако наистина искаше!

— Той караше, можехме да катастрофираме — опитах да се оправдая аз.

— Колко си ядосан — направи гримаса порасналият аз. — Пак отлагаш всичко. И е чудесно, че най-накрая имам възможност да обясня какво точно никога не съм харесвал в себе си.

С тези думи той ме хвана за главата и в паметта ми започнаха да преминават моменти от минал живот, когато отстъпвах поради моята несигурност, нерешителност, мързел или страх. Всички конфликти, кавги, след които още месец преди лягане превъртах в главата си успешни, но никога неказани остри отговори. Рисковани решения, които биха могли да променят коренно живота ми, но които така и никога не взех.

— Това не е нашият свят — прозвуча монотонният му глас. — Ако искаш да станеш нещо голямо тук и дори повече, да изпълниш мисията на стария Михайлов, който те пренесе тук, трябва да се научиш да бъдеш решителен. Агресивен. Здравословната агресия и в нашия свят е основният двигател на развитието на цивилизацията като цяло и на всеки човек поотделно, ти самият го разбираш много добре. А тук обитават призраци, същества, демони, хора със суперсили. Никой няма да чака, докато се развиеш достатъчно, за да се справиш с проблемите си. Не. Ти трябва да се справяш с проблемите и да се развиваш. Почувствай разликата!

Аз въздъгнах.

— Да допуснем, че си прав. И какво да правя? Факт е, че в мен няма агресия и с нищо неоправдано самочувствие.

— Агресия има във всеки. Просто някои се ограничават със страхове и желание да забравят възможно най-бързо какво точно ги е ядосало или разстроило. А ти не забравяй, помни, че момчето и Алина Князева вече са мъртви, а Лора умира. Че счупената ти ръка все още те боли. Разбираш ли?

Аз послушно кимнах, а възрастният аз внезапно махна с ръка и ми удари такава плесница, че едва се задържах на крака. Бузата ми пламна, сякаш по нея бяха прокарали ютия.

— Защо?!

— Проверка. Нищо не си разбрал, дори не се опита да се защитиш. В момента на шамара в очите ти имаше само изненада и нито следа от гняв.

— Не съм идиот, каквото и да говориш, разбирам, че всичко това е илюзия — отвърнах раздразнено.

— Това е без значение. Къде е твоето самоуважение? Къде е нашето самоуважение?! Никога на никого не позволявай да те бие безнаказано! Независимо дали е в реалността, в някаква илюзия или на сън. Сам казваш, че това е нереално, така че ме удари! Няма да има никакви последствия!

Възрастният аз ми удари още един шамар и аз веднага отвърнах с дясната ръка, едва в последния момент си спомних, че е счупена. Дори и да беше илюзия, болката се чувстваше съвсем като истинска. Изглежда пръстите ми окончателно станаха неизползваеми и аз изкрещях от болка.

— Браво! — радостно възкликна порасналият аз, потривайки пострадалата си буза. — Дори не се замисли за счупените пръсти! Гордея се с теб. Може би не всичко е загубено, ще направим истински мъж от теб.

— Още съм тийнейджър — напомних аз.

— И двамата знаем на колко си години всъщност. Но за да можеш да оцелееш в този свят и да събереш онзи харем от тъмна и светла елфийки, двамата с теб ще трябва да работим усилено.

Усмихнах се неволно.

— Това бяха глупави мисли от стреса. Освен това на този свят няма никакви елфи. И също така осъзнах, че всичко тук не е толкова

безопасно, колкото в моите фантазии...

— И се уплаши — прекъсна ме възрастният аз. — Разбирам. А и онзи идиот с иглите, слугата на Михайлови, увреди душата ти, като значително я разбалансира. Вместо да използва нормална химия за разпити, той бръкна с мръсните си лапи в деликатна материя. В резултат на това ти стана по-малко емоционален, но пък изведнъж напълно забрави как да лъжеш.

— Уау, откъде такива знания? — изненадах се аз. — Нищо подобно не съм забелязал. Ако си илюзия, би трябвало да работиш само с моите знания.

— Кой каза, че съм илюзия? Приеми, че аз съм твоето умно ти — поправи ме „порасналият“. — Освен това, бидейки ти, мога по-добре да усетя и разбера процесите, протичащи в теб. И дори мога да подсказва как да се справиш.

Това вече е интересно!

— Не бързай да се радваш, отговорът ми няма да ти хареса. Душевният ти баланс се е променил и си станал по-честен с другите, но не и със самия себе си. Невъзможно е да се поправи веднага. Но с течение на времето, ако станеш по-честен в постъпките си, включително и тези, за които говорих по-рано, балансът ще се възстанови.

Отначало кимнах в знак на съгласие, но след това в мен възникнаха някакви съмнения.

— А не пригаждаш ли историята с вътрешната травма към твоя списък с желания? Искаш да стана по-агресивен и затова измисли тази история с баланса?

— Колко си глупав, дори не мога да повярвам, че аз съм ти — намръщи се възрастният аз. — Просто казвам, че трябва да се вслушваш в истинските си желания. Разбра ли?

— Може би...

„Старши“ потри длани в очакване.

— А сега, след като изглежда разбра защо сме тук, е време да започнем нашето обучение.

— Какво е то? — попитах подозрително.

— Да убиеш някого, например — ухили се възрастният аз.

— Наистина да убия?!

— За съжаление не наистина, това е илюзия. Но ще те оставя да усетиш всичко!

След думите му мракът недалеч от нас се отдръпна и от празнотата се появи Ездачът на трупове в своята роба и маска с дълъг нос.

— Ето го и първият ни гост! Знаеш ли, тук имаме достатъчно време, за да усетиш какво е да отмъщаваш и да убиваш истински.

В ръката ми се появи меч, като тези, които Ника обичаше да носи.

— Убий го.

Разбира се, Ездачът остана с маската и не ми беше трудно да го ударя със замах на меча. Въпреки че така и не се научих да използвам хладни оръжия, ударът се оказа доста добър и успях да отрежа главата му. Въпреки че това беше илюзия, и тук имаше определени закони.

— Отлично! — похвали ме възрастният аз. — А ако е така?

Ездачът на трупове отново стоеше пред мен, но вече без маска. Разбира се, той имаше лицето на директора на болницата, макар много добре да знаех, че директорът е само една от марионетките му. А да ударя обикновен човек, който ме гледа право в очите, се оказа много по-трудно. Дори като се вземе предвид фактът, че много добре помнех — всичко около мен не е истинско. Освен това лицето на мъжа се изкриви от ужас и той закрещя:

— Не, не ме убивай! Нищо не съм направил!

Неволно отстъпих крачка назад и свалих меч а си.

— Виждам, че се колебаеш. Ами ако допълним картината?

Миг по-късно Ездачът се наведе над Деймис. Ръцете и краката на момчето бяха вързани за стоманена маса и явно беше в съзнание.

— Не, недей. Не ме докосвай, изрод! — възмутено викаше то. — Веднага ме пусни или не знам какво ще направя с теб! А ако ме убиеш, знай, че имам познат медиум! Той непременно ще отмъсти за мен и ще ти откъсне глупавата глава!

Тръгнах да му помогна, но между мен и разиграващата се сцена изникна невидима, но много здрава преграда. Дори мечът не минаваше през нея.

— Не искам да гледам това! — извиках аз. — Спри!

— Не, гледай. Виж всички подробности — насмешливо каза възрастният аз, хвана ме за главата и насила ме обърна към Ездача,

който удряше момчето в гърдите със скалпел. — Как е страдал преди смъртта си, как е викал, как те е зовял на помощ. И все още смееш да се колебаеш, преди да удариш създанието, което го убива?!

— Не можеш да знаеш, че е било точно така — изхриптях аз.

— Разбира се, не знам как е било наистина. Но това няма значение. Той е убил детето, както и много други. И ти сам искаш да отмъстиш и да спасиш бъдещите му жертви. Просто си го признай и сбъдни желанието си.

Преградата изчезна и аз веднага се втурнах към Ездача, нанасяйки му удар с меч в гърба. Фигурата с качулката веднага се разтвори в мрака, оставяйки след себе си само локва кръв на земята, която също изчезна след миг.

— С това се справихме. А сега да поговорим за Орлови.

В следващия момент мечът в ръката ми се превърна в чук и пред мен се появи Орлов старши, вързан за стол.

— Не, мъченията са вече прекалени — протестирах аз.

— Не е нужно да го измъчваш. Но освен чука нищо друго няма да ти дам.

„По дяволите. Това е просто илюзия. Може да се счита, че играя много реалистична виртуална игра. Нали така?“ — помислих си, вдигайки чука за удар.

Не знам колко време мина, но убих всички: Ездача на трупове, Орлов старши и младши, Доктора, въоръжените бойци, които вече бяха умрели от косата на Садако, зомби съществата от болницата и дори Макаров и Хухлик. И всеки по много пъти. С течение на времето илюзорните противници дори започнаха вяло да се съпротивляват и получените от тях рани се оказаха съвсем материални. Трябваше да се срещна и със Садако, и тук помощта на „възрастния“ се оказа наистина полезна. Той подсказа как да повредя основното ѝ оръжие — косата ѝ, въпреки че няхах идея откъде знае такива подробности? Отдавна разбрах, че изобщо не става въпрос за бахтаки, нещо или някой си играеше с ума ми, опитваше се да ме сломи и промени. Е, в много отношения все още не бях съгласен с моето възрастно аз, но в думите му имаше и зрънце истина. Оставаше само да разбере как всичко това може да ми помогне?

Когато капакът над мен се отвори и светлината на лампата разпръсна мрака, разбрах, че лежа на земята в малко мазе. Наистина

малко, само няколко метра широко и също толкова дълбоко. Макар че когато ме пуснаха тук, капакът се намираще много по-високо, а за безкрайното лутане в мрака дори не си струва да говоря. Мислех, че Макаров има огромна пещера под къщата си, но явно и това беше илюзия.

— Как е, жив ли си? — саркастично попита Макаров, гледайки ме отвисоко с вбесяващото си примижаване.

— Разбира се.

Прокарах пръсти по бузата и усетих драскотината от хвърления от Деймис камък. На хълбока си имах рана от скалпела на Ездача и изгаряне от огненото кълбо на един от пазачите. Счупените пръсти ме боляха така, все едно не бях пил от болкоуспокояващите отвари на стареца. И изглежда счупванията ми бяха станали повече. Разбира се, доста се бих в илюзията, но всички противници не се държаха много реалистично, иначе всеки от тях лесно щеше да се справи с мен. Но истински-неистински, това беше първият боен опит в живота ми и след всичко това се чувствах изненадващо добре. Дори ми беше станало по-леко на душата, сякаш наистина можех да се справя с Ездача и да отмъстя на Орлов.

С усилие заех вертикално положение, когато със закъснение усетих прилив на безпокойство от Мей Ли. Призракът също беше тук, мигновено се придвижи към мен в мазето и сега предпазливо се вглеждаше в лицето ми. Беше си зрелище и като цяло не беше ясно с какво гледа, нали няма очи.

— Хайде, ще ти помогна да излезеш — каза старецът и протегна ръка.

Привидно слабият старец ме измъкна, сякаш не тежах нищо.

— Имаше ли нещо интересно? — полюбопитства Хухлик, седнал на масата с чаша горещ чай. — Откъде са раните и какво видя, докато лежа там?

— Много неща — отвърнах уклончиво. — Но какво беше това място?

— Просто мазе — сви рамене Макаров. — Там преди съхранявах провизии за зимата. Всичко, което си видял, са само твоите мисли и желания. Знаеш ли, както се казва, понякога е полезно да останеш насаме със себе си. И аз ти предоставих тази възможност.

— И колко време лежах там? — попитах недоверчиво.

Да бе, просто мазе, как не. Въпреки че, ако наистина са ме упоили с нещо силно, то подобно „отиване“ можеше да се направи навсякъде.

— Половин час максимум.

— А по моите усещания са минали десетина часа. Значи все още има време да се подготвя за срещата със Садако — облекчено въздъгнах аз. — Но какво се случи с мен? Това халюцинации ли бяха?

— Считай, че е така — не възрази старецът. — Една от тренировките на специалните части е да прекарат един ден, погребани в ковчег. Така че ти премина през лека версия на такава тренировка.

— Е, благодаря, че все пак беше мазе, а не ковчег — изсумтях аз.

После издишах бавно, събрах сили и ударих стареца в лицето. Ударът се получи слаб, още повече че ударих с лявата ръка, но във всеки случай той не успя да реагира, явно изобщо не очакваше от мен подобна наглост.

— Не разбирам — изненада се Макаров.

— За онзи удар в колата — обясних аз. — А сега ми дай телефона, моля.

Старецът наклони глава, гледайки ме с интерес.

— Казах ти, че ще получиш телефона чак след...

— Дай. Ми. Телефона — повторих бавно. — „После“ може и да няма, а някои неща трябва да се направят сега.

ГЛАВА 10

Честно казано, не очаквах, че наистина ще ми даде телефона. Адреналинът, след шока от дългия разговор със самия себе си, спадна и дойде объркването. Все пак ударих стареца в лицето, което изглеждаше доста съмнително откъдето ѝ да го погледнеш. Но в същото време не изпитвах никакво чувство за вина и причината беше, че в допълнение към безбройните тренировъчни убийства, аз и моята възрастна версия успяхме да оползотворим добре времето и подробно да обсъдим създалата се ситуация. В частност, аз още повече се убедих, че старецът просто си играе с мен: той с лекота би могъл сам да се справи със Садако, но по някаква причина не иска да го направи. Затова ние съставихме два кардинално различни плана за оцеляване: първият — да убедим Макаров сам да се справи със Садако, а вторият, значително по-труден — да го направим сами. По-точно — аз сам. За съжаление моята възрастна версия остана някъде там, или в мазето, или в дълбините на собственото ми съзнание, и помощ от него не можех да очаквам.

— Малък Ро, така няма да доживееш до срещата с момичето от кладенеца — измърмори Хухлик със смесица от възхищение и съчувствие, втренчил поглед в Макаров в очакване на реакцията му на моя удар.

Ситуацията беше доста напрегната, но старецът реагира на думите и действията ми учудващо спокойно. Съдейки по веселите искрици в очите му, моята спонтанна агресия дори го забавляваше.

— Мисля, че си заслужи няколко обаждания — кимна след кратко замисляне той и погледна към Хухлик, който моментално изчезна, след което се появи с телефона. — Но не те съветвам да говориш много, ще имаш максимум двадесет минути. Надявам се, че ще успееш да се наговориш, а после ще продължим с подготовката. Остава много малко време.

Ха, проработи! Кой би си помислил? А хората казват, че с насилие нищо не се постига.

— И дръж далеч от мен домашния си любимец! — той многозначително погледна към Мей Ли. — Гледа ме така, сякаш иска да ми отхапе главата.

— Човек би си помислил, че тя може да ви нарани по някакъв начин — измърморих, трескаво припомняйки си телефонния номер на Ника. — Освен това тя дори няма уста.

— Ако гледа без очи, значи може и да яде без уста — подсмихна се Макаров. — Глупачето те защитава, мисли, че съм опасен.

Сякаш не е. Друго нещо е, че Мей Ли едва ли ще успее да му направи нещо.

— Той е самото зло — предаде ми опасенията си Мей Ли. — Не му се доверявай.

— Аха. А призракът, който изпива жизнената ми сила, заслужава пълно доверие — мислено отговорих аз, но тези думи изобщо не я смутиха. По-точно, тя ме игнорира и продължи да излъчва гняв и агресия изключително в посока към Макаров.

— Имай предвид, че с всяко развъплътяване тя ще черпи сили от теб, за да се възстанови — продължи Макаров, сякаш се досещаше за какво говорим. — Затова не считай призрака за свой безсмъртен телохранител, за всичко се плаща. А за Садако тази глупачка в сегашното си състояние изобщо не е противник и само напразно ще хаби силите ти, умирайки отново и отново.

От Мей Ли дойде такава вълна от ярост, че дори получих лека мигрена.

— Засега може да подишаш чист въздух — предложи старецът с неочаквано загрижен тон, — а ние ще ти приготвим нова порция от специалната гъбена супа.

— Мисля, че не съм гладен...

— Теб никой не те пита, Малък Ро — зловещо се ухили Ху, заплашвайки ме с дървения черпак. — Кажы благодаря, че ти готвим нормални ястия. Ако те бях хранил като истински чистокръвен викинг, от болките в корема щеше да се молиш по-бързо да изпаднеш в кома.

Виж ти, колко е злопаметен, изобщо не се успокоява. Въобще от поведението му оставах с усещането, че джуджето напълно го устройва компанията на стареца. И не разбирам защо се опита да избяга и нарече стареца психолог?

— Тогава благодаря — свих рамене аз. — Обожавам гъбена супа.

Излизайки навън, първото нещо, което направих, беше да се обадя на Ника. Първо, тя наистина ми липсваше и исках да се заредя с малко позитивизъм, какъвто това невероятно момиче винаги излъчваше. И второ, помнех само два номера, а вторият разговор щеше да отнеме значително повече време и нерви. Въпреки че много се надявах, че двацет минути са просто абстракция и старецът няма да ги засича с хронометър, но все пак трябваше да побързам.

— О, братле — веднага отговори тя на обаждането. — Мислех, че си на специално обучение. То приключи ли вече?

— Ъ-ъ... не. Още не — леко изненадано отговорих аз.

Еха, Джеймс я е информирал за случващото се, кой би си помислил.

— Много ли научи за тези четири дни?

Тук малко се изненадах.

— Защо четири?

— Ами от четири дни си извън обхват. Джеймс каза, че те е изпратил някъде да развиваш уменията си на медиум.

Виж ти, какъв хитрец! Чудя се какво ли би казал на роднините ми, ако Садако напълно беше изсмукала живота от мен или Ездачът на трупове ме беше оставил да изгния в неговото подземие без прозорци и врати?

— Ами да, нещо такова — реших да не разрушавам илюзията на сестра си аз. Все пак той наистина ме изпрати да тренирам, а Ника не попита за точната дата. — Освободи ми се минутка и реших да ти се обадя, да чуя как си.

Добре, засега няма да разкривам измамата на Джеймс, но определено ще поговоря с него за това. Изглежда, ще получа сериозна отстъпка от таксата за обучение, а може и отписване на всички дългове, ако открия в себе си умения на изнудвач.

С Ника си поговорихме страхотно, въпреки че едва се сдържах да не разкажа пълните истории за Ездача на трупове, Садако и Орлов. За щастие тя не задаваше подходящите въпроси и успях да се огранича само до събитията, случили се в болницата преди залавянето ми. Наистина не исках да я изнервям отново. Удивително е колко бързо се привързах към това момиче и започнах да го смятам за близък човек. Но аз ѝ се обадох не само за да си побъбрим приятно, а и за да разбере последните новини за семейните дела. Все пак Михайлови имаха

конфликт с Орлов още преди да бъде заловен, затова смятах, че не му остава още много време да ходи по тази земя.

— За съжаление Орлов го закриля сегашният губернатор на Златния остров, а баща ни сега е, така да се каже, в немилост. Така че не може открито да се разправи с него, но рано или късно той ще си го получи, повярвай ми. А ти защо питаш, да не би да има проблеми с него?

— Разбира се — отвърнах честно. — Той ме отвлече.

— О, плюй и забрави. Всички, виновни за отвличането, вече са наказани. С изключение на самия Орлов, разбира се, но ще стигнем и до него. В момента той и носа си не смее да подаде от имението.

Разбира се, Ника си помисли, че става въпрос за отвличането от вече покойния Воротов, а аз не уточних, че наскоро това се случи за втори път. Въпреки че в някои отношения тя беше права, защото на практика Орлов не дойде в града, аз сам се телепортирах точно под носа му.

— Не се притеснявай, Джеймс ще обезпечи твоята безопасност. Той, разбира се, понякога е несериозен, но в договора са заложени такива наказателни суми, че медиумът и пращинка няма да позволи да падне върху теб.

Така си и мислех. И точно поради тази причина той скри факта на изчезването ми от семейство Михайлови. А и Ника силно надценяваше любовта на Джеймс към парите, тъй като за безопасността ми той никога не се беше притеснявал особено. Иначе защо сам не се опита да ме спаси от проклятието? Имах много силно желание да споделя проблемите си с Ника, но успях да се сдържа. Като цяло исках семейство Михайлови да участва по-малко в живота ми, те и така плащаха квартирата и обучението ми при Джеймс и не исках да ги натоварвам с още проблеми.

Но въпреки цялото това премълчаване от моя страна, след разговора с Ника ми стана по-леко на душата. А като се има предвид, че точно душата ме учиха да контролирам, то и ползата от обучението беше доста очевидна. Оставаше да се решат още няколко въпроса. Разбира се, следващото обаждане беше в офиса на медиума, но Джеймс отново не беше там. Миси каза, че е заминал по друга работа и няма да се върне до утре. Ама че кучи син! Значи изцяло ме прехвърли на Макаров и ще се върне едва когато окончателно се реши

дали ще оцелея или не. Добре поне, че преди да тръгне, се беше погрижил за тялото на Деймис, като го погребал по всички правила, в присъствието на майка му и свещеника. Камък ми падна от душата, когато чух, че терзанията на тялото и духа на момчето окончателно са приключили.

— А с Лора какво става, знаеш ли? Можеш ли да ми дадеш телефонния ѝ номер, или на Дони и на Макс?

Аз имах номера на Дони в телефона си, но къде е този телефон? Страхувах се, че никога няма да си го получа обратно.

— Да, имам номера на онзи таксиметров шофьор, сега ще ти го изпратя. Мисля, че се е събудил, но за момчето нищо не мога да кажа със сигурност, държат я в затворена болница. А ти как си там, тренираш ли? — любопитства Миси. — Как се чувстваш с новия си учител?

— Отлично. Той само за един ден ме научи на повече, отколкото Джеймс за цялото време — отмъстително казах аз. — Но не разбирам, ако той е учител на Джеймс и е толкова велик медиум, как изобщо го удържат в психиатрична болница? И защо толкова лесно са го пуснали, когато изведнъж е потрябвала помощта му?

— Него никой не го е задържал, той просто е дал клетва, че няма да избяга.

— На кого?

— Той ще ти каже — измърка момчето.

— Добре, не ми казвай — провлачих аз, подражавайки на гласа ѝ, и видях на екрана, че е пристигнал SMS с номер. — Знаеш ли, всичко е наред. Като цяло научих всичко, което исках. И нямам много време, а трябва да се свържа и с баща си, да разбере дали планира да отмъсти на Орлов за поредното ми отвличане.

Най-сложното беше да убедя себе си, че наистина трябва да постъпя това. Всъщност никога не бях общувал с Евгений Михайлов, затова използвах израза „да се свържа“. Мисля, че всяка молба можеше да му бъде предадена чрез Ника, а дали ще ми помогне беше съвсем друг въпрос. Но Миси не знаеше това.

— Чакай — веднага реагира тя. — Всъщност това е доста интересна история, ако ти е толкова любопитно, мога да ти я разкажа.

— Е, не ми е чак толкова любопитно, но бих я чул.

Може би тази информация ще ми помогне поне отчасти да разбера мотивацията на стареца. Дали изобщо смята да ми помогне или само се забавлява? И ако Макаров е толкова велик, нека сам да ми спаси живота и да убие Садако. Защо е този тормоз?

— Дмитрий Макаров е един от най-старите медиуми, а може би и най-първият. Според мен, когато станало изместването на оста на света, той вече е бил старец, а може и още тогава да е бил действащ медиум. Мисля, че е на около сто и петдесет, а може и на двеста години, и има много деца. Старецът е водил доста разгулен живот. Но доколкото Джеймс и аз знаем, той никога не се е интересувал от съдбата на роднините си и не се е стремил да поддържа контакт с тях. Но всичко се промени преди около пет години, когато с Джеймс спасихме едно момиче от полтъргайст и то се оказа негова далечна пра-пра... като цяло Макаров сега я нарича внучка.

Изглежда малко се бях престарал със сплашването и Миси реши да ме занимава час и половина с преразказване на това, което вече бях чул от Хухлик. Жалко, че нямах много време. Макар че ми стана интересно как тя смята да разреши тази ситуация. Разбира се, не бива да забравям, че говоря с кръвожадна ханьо, но тя едва ли ще падне до там да заплашва, ще е прекалено. Въпреки това търпеливо изслушах съзливата история за момичето, чиито родители починали и Макаров поел грижите за нея. Може би просто не разбирах контекста, затова и не оцених широтата на жеста, но според мен е напълно нормално за стареца да се погрижи за своята пра-пра колкото там пъти внучка.

— Не разбирам обаче какво общо има психиатричната болница с това — не издържах аз.

— Макаров обеща на внучката си, че няма да избяга. Дмитрий има много специфичен характер и често нарушава закона. Скаран е с почти всички семейства, живеещи на Златния остров. И в един момент бил обявен за издирване, като пристигнала специална група от инквизицията, за да го отстранят. Това се оказало доста трудно, но те се справили и тогава възникнала дилема: Експерт от такова ниво и с такъв обем знания е твърде ценен, за да се отървеш просто така от него, но и в затвора да го задържиш е невъзможно. Процесът продължил дълго. И в крайна сметка Джеймс, очевидно не желаещ смъртта на своя учител, се обърнал за помощ към внучката му и тя публично взела кръвна клетва от Макаров, че няма да напусне

болницата, докато не получи официално разрешение. Или докато самата внучка не се нуждае от помощта му, но това време е ограничено до седмица в годината. А Джеймс я убеди да упражни правото си.

— Интересно — проточих аз. — Тогава в мен възниква един въпрос: защо той се опитва да ме обучи за два дни, за да мога сам да се справя със Садако, ако сам може да я убие без никакви проблеми? В крайна сметка може ли?

— Разбира се, че може. Но по искане на съда внучката го е накарала да се закълне, че повече никога никого няма да убива. А клетвата, дадена на кръвен роднина, е толкова силна, че дори Експерт не може да ѝ се противопостави.

— А вариантът той да отслаби и обездвижи Садако, а аз просто да я довърша? — без много надежда предположих аз.

— Размечта се. Светът приема клетвата не по думи, а по смисъл. Не може да се заобиколи.

По дяволите. Е, сега поне беше ясно защо всемогъщият медиум не тръгва на бой лично. Не беше негова прищявка, макар че от това изобщо не ми олекваше. Във всеки случай, след като се уверих, че самият Макаров не може да ми помогне по никакъв начин, аз пристъпих към изпълнението на план „Б“. А за това имах нужда от енергопроводима хартия. Много хартия. Да, вече знаех, че мога и без нея, но само когато сам рисувам и използвам руните. А моят план изискваше гофу да бъде направено и активирано от друг човек или по-скоро същество.

„Мей Ли, можеш ли да отвориш портал към къщата на дървото?“ — мислено се обърнах аз към призрака.

— Да, но ще ми трябва много енергия...

„За такъв случай ще споделя“ — уверих я аз.

— Миси, искам да скриеш хартия и всички необходими принадлежности в къщата на дървото до земите на Орлов — вече на глас казах аз. — Ще ми трябват и няколко сребърни ножа.

— Сребърни ножове? Ти да не смяташ да ловуваш върколаци?

— Среброто вреди не само на върколаци, но и на много други мистични същества — казах назидателно. — Възможно е да помогне да се справя и със Садако.

— Възможно е — съгласи се Миси и рязко смени тона. — И като говорим за ножове, не ми хареса начина, по който се отнесе с моето

бебче последния път. Имаш късмет, че не се изгуби и го намерих в мазето на болницата. В мръсотията.

От нея полъхна такъв хлад, че го усетих дори през слушалката.

— Е, затова пък ми спаси живота — проблеях аз.

— Нима? — скептично попита Миси.

— Разбира се! С него избих единственото око на огромно мъртво чудовище!

— Добре, живей засега — смили се ханьото. — Но повече нож от моята колекция няма да ти дам. Оправяй се със сребърни прибори. Къде да ги изпратя?

Разбира се, аз не знаех къде се намира убежището на Макаров. А и той ненапразно го нарече тайно, едва ли старецът ще се зарадва на куриер, появил се пред силовото поле. Но тъй като Мей Ли и без това ще отвори портал към къщата на дървото, ще е логично всичко да се пренесе там. Затова се уточнихме с Миси тя да изпрати с моята телохранителка всички необходими материали и инструменти. Показа се, че Джен търпеливо ме е чакала в стая близо до офиса на медиума и е реагирала на моето изчезване и последвалото ми завръщане с изненадващо спокойствие. Заплатата ѝ си тече и за разлика от Джеймс моята смърт няма да ѝ навлече глоба, така че защо да се нервира?

Едва чак в края на разговора, за мой голям срам, се сетих за Алина Князева. Показа се, че Миси беше чувала за тази жена и тя била директор на най-доброто училище на Златния остров, както и съпруга на ръководителя на Службата за бързо реагиране на заплахи отвън (СБРЗО). Но в достъпните източници никъде не се споменавало за нападение срещу нея и се оказа доста проблематично да се разбере здравословното ѝ състояние. Е, за мен в момента беше по-важно да предам на съпруга ѝ информация кой точно е взривил колата на Князева и Миси обеща да помогне за това. Едно анонимно писмо трябваше да насочи търсенето право към Орлов, а доказателства за престъплението му все ще се намерят.

Миси и аз се сбогувахме приятелски: тя ми пожела да не умирам, а аз ѝ се заклек, че ако оцелея, няма да се оплача на баща си от Джеймс. В крайна сметка той измъкна собствения си учител от психиатричната болница, за да ме спаси от Садако. А относно финансовите преференции ние с него ще се уточним по-късно, нямах намерение да му простя за това, че лъже роднините ми.

Следващото обаждане беше на номера, който Миси ми изпрати.

— Рома! Ти ли си?! — раздаде се напрегнатият глас на Дони. — Жив?!

— Какво толкова — смутено отговорих аз. — По-добре кажи ти как си? Как е Лора?

Приятно беше, че в гласа на младежа се усещаше искрено съчувствие. Познавахме се съвсем отскоро и заради мен той едва не умря, така че не бих го винил, ако изпитва неприязън. Но, за щастие, нямаше нищо подобно.

— Аз съм добре. Но Лора я вкараха в изкуствена кома, за да спрат всички процеси в тялото ѝ — тежко въздъхна младежът. — Все още не са намерили лекарство. Дори не знаят какво да търсят.

— А главата на бившия директор на болницата? Той не може ли да помогне с нещо?

— Макс ни каза за него, дори наехме медиум да го издири, но полицията и инквизицията отцепиха сградата на болницата. Не ни пускат вътре — Дони замълча за известно време. — Казаха, че си бил заловен от Ездач на трупове. Вече решихме, че отдавна са те превърнали в един от неговите ходещи трупове. Как се измъкна?

— Аз...

— Пази се! — удари ме в мозъка писъкът на Мей Ли.

Дръпнах се настрани, но се оказа, че опасността е много по-близо. От телефона изскочиха черни кичури коса и запълзяха по ръката ми към шията. Веднага се опитах да хвърля апарата, но той вече беше здраво стегнат към дланта ми от косата.

— Макаров! — изкрещях и хукнах към къщата. — Макаров, имам нужда от помощ!

В следващия миг усетих как косата настойчиво се навира в устата ми, разтяга устните ми и със сила оголва стиснатите ми зъби. Вече почти бях стигнал до къщата, когато кичурите започнаха да се вкопчват в околните храсти и бързо ме притиснаха към земята буквално на метър от входната врата. Мей Ли се опита да ми помогне и дори успя да откъсне няколко кичура, но веднага след това кичурите я атакуваха и буквално я направиха на решето, като с лекота повредиха нематериалната обвивка на призрака и го разтвориха.

— Ма... — опитах се да извикам отново, но косата веднага запуши гърлото ми.

Изглежда за изминалото денонощие Садако много беше огладняла или просто ѝ беше скучно. Във всеки случай момичето се зае сериозно с мен и веднага започна да изсмуква огромни обеми от душевната ми сила. Сега можех ясно да го усетя и дори донякъде да забавя процеса, което всъщност и направих, уплътнявайки душата си максимално. Но опитът ми по-скоро приличаше на опит да спра стрела от арбалет с лист формат А4. Садако дори не забеляза усилията ми.

Макаров се появи на прага на къщата с ленива походка, явно не бързаше да ми помогне.

— Нали ти казах, че не трябва да говориш дълго по телефона — насмешливо каза той, гледайки ме отвисоко. — Дори пресметнах колко време ще ѝ отнеме на Садако да те намери. Но ти не ме послуша и не се ограничи до двадесет минути. Наговори ли се?

— По-мог-не-те — едва успях да прошепна.

— Бих ти помогнал, но днес бях жестоко бит от един самоуверен младеж. Страхувам се, че нямам сили да я спра — зацъка с език старецът. — Главата ми се върти и усещам слабост в ръцете.

Вече започна да ми притъмнява пред очите, но успях да протегна свободната си ръка и се опитах да му покажа неприличен жест. Зов на умираща душа, така да се каже. Не знам дали успях, защото съзнанието започна да се замъгля няколко секунди преди това. И тогава Макаров все пак се намеси. Не разбрах какво направи, но когато очите ми се избистриха и отново можех да дишам, от косата на Садако нямаше и следа. Както и от телефона.

— Ама че неблагоприятник — недоволно каза Макаров. — Аз го спасявам, а той неприлични жестове ми показва. И въобще сега ми дължиш нов телефон.

— Ако оцелея, непременно ще купя — уверих го аз, докато седях на земята и се опитвах да си поема дъх. — Значи затова не искахте да ми давате телефон, защото чрез него Садако може да стигне до мен?

— Не. Не ти давах телефона просто да те дразня — усмихна се старецът. — Разбира се, чрез него Садако можеше да те намери, но това не е мигновен процес. Така че имаше запас от двадесет минути.

Наистина, в колата на Алина Князева съществува се появи далеч не веднага, сякаш ѝ трябва известно време, за да улови сигнала от най-близкото до мен устройство с екран.

— Трябваше да обясните откъде идва такова ограничение — казах раздразнено. — Какво толкова трудно имаше в това просто да кажете, че ако говоря повече от двадесет минути, Садако ще ме намери?!

— Много е трудно — не се съгласи Макаров. — Това е все едно да изневеря на принципите си. Освен това исках да преценя силата на Садако, преди да дойде да те вземе окончателно.

— И каква е присъдата?

Макаров сви рамене.

— Хм, как да ти кажа. Нали се обади на близките си? Надявам се, че успя да се сбогуваш? Защото това създание е много силно.

Нямах усещането, че ми се подиграва. Но ми беше много трудно да вярвам на думите на стареца, особено когато са произнесени с такъв подигравателен тон.

— И нямам никакъв шанс? — все пак попитах аз, макар вече да се досещах, че няма да чуя нищо добро.

— Шанс винаги има — неочаквано ме успокои Макаров. — Ти нали не си се надявал сериозно, че ще можеш да се подготвиш за един ден и да се хвърлиш в битка със Садако?

— Всъщност това беше планът. Иначе защо изобщо дойдохме тук? — попитах озадачено.

— Какъв наивен идиот си — ухили се старецът. — Не. Планът изначално беше друг, просто не исках да го казвам, преди да му дойде времето.

— Доколкото разбирам, това време е дошло — уморено казах аз. — Хайде, изненадайте ме.

Старецът злорадо се ухили.

— Ами, слушай...

ГЛАВА 11

И това е целият план?! По дяволите, а аз повярвах, че може да каже нещо разумно. Да, в думите на Макаров имаше известна логика и като цяло планът звучеше доволно реалистично, ако не беше едно „но“ — ставаше дума за мен! Честна дума, прииска ми се още веднъж да ударя стареца в лицето, въпреки че никога преди в мен не е имало такава агресия.

И така, „гениалната“ идея на Макаров беше да взема много пиявици и да ги нахраня с цялата си душа, оставяйки в тялото си точно толкова, колкото да мога да движа ръце и крака, и то много бавно. И после Садако ако иска да изсмуква тези остатъци, след което Макаров ще ме реанимира, като унищожи всички пиявици и така върне онази част от душата ми, която не са имали време да усвоят. В края на краищата целта на Садако не беше да ме убие физически, а да изсмуче душата ми без остатък. Смъртта беше само следствие. Но във връзка с такова интересно използване на специално отгледаните от стареца пиявици в мен възникна усещането, че той от самото начало е планирал нещо подобно.

— А цялата тази работа с пиявиците за да ме тренирате ли беше? — изказах аз подозренията си, неволно потръпвайки от неприятните спомени. — Или изпробване на плана?

Макаров ме потупа по рамото.

— Проницателен си. Цялата тази концепция я обмислям от много време, но до днес не бях сигурен, че изобщо ще проработи. Отглеждах пиявици в очакване на подходящия момент, и тогава се появи ти — виждайки, меко казано, глупавото изражение на лицето ми, старецът припряно добави: — Но и тренировките се оказаха сполучливи, наистина се научи да чувстваш душата. Това ще ти е полезно за в бъдеще.

— Аха... ако изобщо пред мен има бъдеще.

Вече бях дошъл на себе си достатъчно, за да се изправя на крака, но не бързах да влизам в къщата — исках да подишам малко свеж

въздух. А и след откровенията на Макаров сериозно се замислих дали да не бягам в противоположната посока. В гроба ще ме вкара неговото обучение.

— С пиявиците всичко мина добре — продължи да мърмори Макаров. — Защо си толкова недоволен? Сега имаш всички шансове да оцелееш.

Тоест душата ми ще бъде сдъвкана от пиявици и изсмукана от Садако, при което тялото ми за известно време ще умре, а целият процес ще бъде контролиран от побъркан старец. И защо ли не съм във възторг?!

— А други гениални планове няма ли? — уточних аз. — Такива, при които не трябва да умирам, например.

— Съдейки по интереса, който проявяват към теб призраците и Мъгливата котка, ти вече си умираш веднъж — съвсем уместно предположи старецът. Разбира се, той беше успял да ме накара да разкажа много за себе си, но далеч не всичко. Не защото съм толкова железен и съм успял да устоя на въздействието му и на собствената си приказливост, когато пътувахме насам, а просто защото нямаше достатъчно време. — Вторият път ще е по-лесно, повярвай на специалиста.

— Не, не, не — настоях аз. — Определено ни трябва друг план.

— Както искаш — сви рамене Макаров. — Но знай, че ако ме послушаш, ще имаш поне някакъв шанс да оцелееш, докато в директна битка срещу Садако определено няма да издържиш и секунда.

— Нямам намерение да се изправам в директна битка срещу нея — направих гримаса аз. — Но какво ще стане, ако някой друг я разсейва?

Макаров ме погледна с уважение.

— Искаш да наемеш бойци? За експерт няма да ти стигнат парите, а обикновените воители за нея ще бъдат просто храна. Но ако си готов да жертваш живота на други хора, тогава има шанс.

— Аз и за обикновен воин нямам пари, дори да работи само за храна от „Пяторачка“^[1]. Не, ще накарам със Садако да се бият онези, за които няма да ми е жал — обясних аз. — Тоест ще ми е жал, но не много. Само в общочовешки смисъл.

Старецът неразбиращо сви рамене.

— Не знам какво е „пятьорачка“, но на мен не разчитай, аз с нея няма да се бия.

Въпреки че Миси обясни мотивацията му, тя все още ми изглеждаше доста съмнителна. От друга страна, ако клетвата е толкова сериозно и умно нещо, че може някак да определи степента на участие на стареца в убийството на живо или условно живо същество, то на негово място и аз не бих рискувал.

— Това вече го разбрах — казах раздразнено. — Но все още ми трябва някакъв начин да я убия.

— Няма сто процента ефективен начин, но има варианти. Ако моите предположения са верни, то цялата работа е в символизма: ако тя не успее да те убие в срок, проклятието ще падне от само себе си. Както и в случая с временната ти смърт, на която аз разчитах. А ако ти искаш сам да се разправиш с нея, то определено няма да можеш да го направиш сам, но може да опиташ да се възползваш от помощта на твоя призрак.

— Но вие сам казахте, че тя не може да направи нищо срещу Садако — напомних аз. — Ето, все още не се е възплътила след срещата с нея.

— В нормално състояние, да — потвърди Макаров. — Но ако правилно споделиш душевните си сили с нея, тогава има шанс. Само че това е голям риск. Няма гаранция, че тя ще се справи и след това ще върне всичко обратно. Защото не е добре да прехранваш такива паразити, може да ѝ хареса и да те погълне безвъзвратно.

Думите му ме накараха сериозно да се замисля доколко вярвам на Мей Ли. Засега излизаше, че не много. Единственото успокояващо беше, че усещах емоциите ѝ и можех да разбера дали казва истината.

— И между другото, ако не вземеш отр... специалните гъби навреме, ще припаднеш още преди пристигането на Садако — напомни Макаров. — Затова те съветвам бързо да влезеш в къщата и да изядеш всичко, което ти даде Ху, и чак след това да градиш „гениалните“ си планове.

Цялата тази история с гъбите започна да ме напряга, но и нямах голям избор. Ако вече съм се доверил на методите на Макаров, ще трябва да отида докрай. Е, с изключение на частта, в която пиявиците напълно ме поглъщат, ставайки своеобразен „бекъп“ на душата ми.

Върнахме се в къщата, където Хухлик вече беше сервираше супата. Докато се хранех, изведнъж ми хрумна, че всъщност пиявиците ще станат моите хоркрукове, като тези на Волдеморт! Той също беше скрил частици от душата си или в змия, или в книга, или в някакво бижу. И докато е жива дори една пиявица и тялото е умряло наскоро, теоретично мога да бъда възроден! Вярно, какво ли ще остане от мен, ако пиявиците се увлекат и усвоят примерно двадесет процента от душата? Глупости, каква душа, каква душевна енергия? Как изобщо работи това? Проклето старче, защо е толкова сложно да поднесе нещата разбираемо?!

— Малък Ро, а ти яж, яж — подкани ме Хухлик с тона на грижовна баба. Е, или дядо. — Изглеждаш леко особено, тоест както винаги, но сега си и много отслабнал. Направо скелет. Кажете благодарятелно, че тук няма огледала.

„Имам подозрения, че изглеждам така единствено заради вашата храна“ — помислих си аз, но не го казах на глас. Това беше гласът на раздразнението, всъщност много добре разбирах, че без специалната гъбена диета вече щях да се търкалям в леглото без сили. Дори с любезно предоставяните от Ездача на труповете капки „Живот Про“ не се чувствах толкова енергичен, колкото сега.

— И така, каква алтернатива на животоспасяващите пиявици можеш да предложиш? — с интерес попита Макаров.

Вместо да споделя своя гениален план с моя „колега“, реших първо подробно да разпитам Макаров за душата и душевната енергия. И дори в ситуация, в която ми оставаха само няколко часа живот, хитрото старче продължи да дава информация на такива порции, че всичко стана още по-неразбираемо. Но аз упорито настоявах на своето в продължение на цял час и най-накрая успях да формулирам за себе си обща концепция. И така, душата се оказва съвкупността от преживяното от даден човек, неговите емоции, стремежи, връзки с други хора, решения, действия. Всичко това в течение на живота формира единно духовно тяло, правейки го по-силно и по-плътно. Включително и да оцвети душата в определен нюанс, съответстващ, не, не на характера на човека, а на общото му въздействие върху света вътре и около него. Душата е пластична и способна да се възстанови до известна степен, при условие че човекът все още е жив и продължава да извършва постъпки, значими за него и околните. И

тогава става ясно защо едно пълноценно прераждане, не като моето с прехвърляне в друг свят, а в нормалния кръговрат на живота, не оставя информация за минали личности. Душата пази в себе си нещо друго. И още един интересен факт — да възстановиш душата в първоначалното ѝ състояние е много по-лесно, отколкото да продължиш нейното развитие. Тоест, тъй като аз изначално имам силна душа, тя и ще се възстанови по-бързо, но ако искаш да растеш още, ще трябва много да се постараш и да направиш нещо наистина голямо, да спасиш света, например.

— Излиза, че аз имам силна душа, защото някъде в миналите си животи съм направил нещо много добро, така ли? — уточних аз.

Вече бях изял гъбената супа, но не получих особено удоволствие от нея. Да не говорим, че май започнах да развивам устойчива неприязън към ястия с гъби.

— Не ти — поправи ме Макаров. Той буквално сияеше от задоволство, поглъщайки чиния след чиния супа. И съдейки по всичко, явно не го заплашваха последствия под формата на продължителна кома. — Това е била съвършено различна личност, така че не си приписвай заслуги. Изобщо. И далеч не е факт, че е „добро“, защото никой не знае как се случва прераждането. Може би душата се очиства и преди ти си бил убиец-изнасилвач или точно обратното, отшелник, който никога не е докосвал женско тяло.

— Пази боже — направих гримаса аз. — Значи всяка наша постъпка се отразява в душата?

— Разбира се. Дребните постъпки дават зърна душевна сила, а значимите, героичните и засягащи живота на много хора — много повече, при това работата върху себе си е не по-малък подвиг, отколкото да помогнеш на другите. Напълно възможно е развитието на душевната енергия на монах, който цял живот се е молил в пещера, да е равносилно на душата на човек, който е посветил целия си живот на благотворителност. Да, животите са напълно различни, но душите на тези хора в крайна сметка могат да достигнат еднаква сила, въпреки че ще имат малко по-различни нюанси.

— Сега вече ми стана по-ясно — казах с облекчение.

— Не се ласкай — веднага ме отрязва старецът. — Това са само теории, мои и на някои други медиуми. Няма никакви гаранции, че всичко работи по този начин. Между другото, това се отнася за почти

всичко, свързано с мистични способности и същества. Аз дори за способностите на Хухлик знам много малко, въпреки че той от много години има договор с мен.

Да, вече бях забелязал, че никой няма желание да обединява знания в някаква по-обща картина. Уж е двадесет и първи век, технологиите са достигнали нашето ниво, има и интернет. Така че споделяйте информация, развивайте се. А на официалния сайт на Асоциацията на медиумите може да се намери само някаква откъслечна информация.

— Между другото, като споменахте за договора — опомних се аз. — Ако душата постоянно се насища с моите емоции и постъпки, тогава частта, с която храня моя призрак в съответствие с договора, бих могъл съвсем естествено да си я възстановя, без никаква вреда за себе си, нали? — попитах с надежда.

Макаров кимна уверено.

— Ако не се увеличаш с раздаването на частици душа, то ще можеш. Точно затова те учих да усещаш и контролираш енергията на душата. С течение на времето ще се научиш да усещаш каква част от нея можеш да дадеш, без ни най-малко да навредиш на себе си.

— И това е нещо — въздъхнах аз.

Концепцията в общи линии стана ясна. Затова пък сега осъзнах колко далеч е душата от силата на духа, с която първоначално я бърках. Всъщност силата на духа е моя и само моя, докато душата е вид същност, която обединява постъпки от минали животи с моите собствени в определена триизмерна характеристика. Нещо такова.

— Добре, това го уточнихме — обобщи Макаров. — А сега Ху да отива ли за пиявиците или наистина имаш някакъв план?

О, да, план наистина имах. Отчасти на подходящите мисли ме наведе „възрастният аз“, а друго се отложи в главата ми от времето на краткото пленничество при Орлов. Вече знаех, че Мей Ли може да отвори врата към къщата на дървото, а това беше достатъчно, за да се преместя там и да започна подготовка: да нарисувам множество гофу от тези, които временно правят призраците видими за обикновените хора. После Хухлик ще разпредели гофу около имението на Орлов и постепенно ще ги активира, така че всеки работник в имението да види резултатите от забавлението на покойното синче на този изрод.

— Възхитително — одобрително кимна Макаров. — Харесва ми как мислиш. Това е един от онези редки случаи, когато тези хартийки могат да донесат истинска полза.

Той скочи на крака, втурна се към шкафа и се върна със сноплиста.

— На! В името на такова добро дело не ми е жал.

— Ъ-ъ... — ококорих се аз. — Значи сте имали енергопроводяща хартия?

— Ами да — сви рамене старецът. — Остана тук още от обучението на Джеймс.

Можех само да се плесна по челото. Сам си бях виновен, трябваше поне да попитам. Но кой би помислил, че Макаров ще има такава хартия, ако сам не използва онмьоджи?

— Добре — издишах бавно аз, за да се успокоя. — Да продължим. Когато всички гофу бъдат активирани и призраците изпълнят цялото имение, Хухлик ще проникне вътре и ще повреди защитните руни на сградата. Ще можеш ли?

Тук планът ми можеше да приключи, тъй като си нямах представа на какво е способен Хухлик.

— Зависи как са направени — отвърна зеленото джудже. — Ако там има комплексна защита срещу призраци и същества, тогава не. Е, или ще трябва да потърся задна вратичка.

— Ако успееш, ще трябва да пуснеш моя призрак вътре. После тя ще отвори врата към къщата на дървото, а оттам аз ще вляза в имението.

— Дотук всичко е много интересно. А после какво? — саркастично попита Макаров. — Наистина ли всичко е в името на това най-накрая да убиеш Орлов? Не мислех, че си толкова кръвожаден и отмъстителен.

По погледа му се виждаше, че се е досетил, че втората част от плана ми е доста по-малко обмислена, и сега просто се подиграваше.

— Ами... после ще действа Садако — отвърнах, опитвайки се да покажа увереност, която, разбира се, нямах. — Планирам да вляза в имението в момента, когато времето на проклятието изтече. Орлов със сигурност е засилил охраната, очаквайки идването на Князев — това е съпругът на една мила жена, която ме качи на стоп и сега е в кома. Аз

помолих Миси да се свърже с него и ако Князев отиде при Орлов точно когато ние със Садако сме там, това ще е просто идеално.

Макаров избърса невидима сълза.

— Ху, чу ли това?

Джуджето кимна.

— Разбира се, Господарю. Това е идеален план, точно както ви харесва — интересен ход, а след това пълна импровизация, непредсказуемост, кръв, черва и убийства.

— Точно така! — потвърди Макаров. — А щом ще е така, вероятно ще направя няколко корекции. Например, ще уредя Князев да се появи при Орлов едновременно с теб. Познавах дядо му, мисля, че и младши ще се вслуша в думите ми. А за застраховка ще нахраним няколко пиявици с душата ти, в случай че нещо се обърка.

От самото споменаване на пиявиците стомахът ми се сви, но бързо преодолях страха си. По принцип да имаш малък бекъп на душата изобщо не е зле. Дори бих поддържал такъв за постоянно. С какво съм по-лош от Волдемор? Всъщност дори съм по-добре, имам си нос!

— Имай предвид, че това ще работи само ако тялото умре именно от загубата на душата — разстрои ме старецът, като за пореден път сякаш прочете мислите ми. — Това не е безсмъртие, а просто по-усъвършенстван вариант на реанимация в много конкретен случай. Поточно, засега е само концепция за такава реанимация. Изобщо не е сигурно, че ще проработи, а дори и да проработи, не мога да гарантирам, че ще се върнеш със здрав разсъдък.

— И ми предлагате това като единственото решение?! — възмутих се аз. — А сега казвате „няма гаранции“?

— Е, не се разстройвай. Аз така или иначе после се връщам в психиатрията — съвсем сериозно отговори Макаров. — Ще те взема със себе си. Знаеш ли колко добре се отнасят с умствено увредените там?

— Не знам и не искам да знам.

Оставаше все по-малко и по-малко време, затова реших да приключа разговора с Макаров и да седна да рисувам руни. Хартията беше напълно достатъчна, за да подготвя на Орлов и всички обитатели на имението неприятна изненада, а в същото време и да се погрижа за собствената си защита. Разбира се, руните нямаха почти никакъв ефект

върху Садако, но имаше някакъв минимален шанс да я забавят. С всяка минута се тревожех все повече и повече, защото Мей Ли не се появяваше, а без нея влизането в имението на Орлов щеше да е много проблематично.

— От какво толкова се притесняваш — забеляза нервността ми Макаров. — Отдай ѝ малко енергия през печата на договора. Тогава призракът ще се появи по-бързо.

— А така може ли?! — възкликнах аз със смесица от радост и възмущение.

— Ами да, не съм ли ти казал?

— Не, разбира се!

— Можеше и сам да се досетиш. Главното е да не се увличаш с храненето, тези твари бързо свикват с хубавото. Това е като наркоманията — колкото повече енергия им даваш, толкова повече се пристрастяват да се хранят с душата ти.

Е, вече знаех как да управлявам душата, така че не беше трудно да насоча зрънца от нея в дланта си. И Мей Ли се появи на мига. Обсъдих с нея подробностите около предстоящото събитие и като цяло тя потвърди всичките ми предположения — най-лесно можела да отвори врата на къщичката на дървото, макар че отказа да каже защо. Но на теория момичето можело да отвори пространствена врата на всяко място, което не е защитено с руни, просто се изисквала много енергия.

— Как мислиш, ще можеш ли да се справиш със Садако, ако споделя достатъчно душевна енергия с теб?

От Мей Ли дойде чувство на несигурност.

— Никога не съм влизала в битки с подобни същества.

— Тоест все пак имаш опит с битките? — поинтересувах се аз.

Мей Ли показа несигурност.

— Не с битките. С убийствата.

— На хора?! — попитах аз и веднага си спомних, че бяхме намерили трупове на охранители близо до къщичката на дървото. Разбира се, че вече беше убивала.

— Аз трябва да се храня с нещо — поясни тя. — Отварях и врати за Доктора, а това изисква много усилия.

Времето изтичаше. Вече бях използвал всички листове гофу, плюс още една купчина, която ме очакваше в къщичката на дървото.

Оставаше само да се преместя там и да пристъпя към изпълнението на моя план. Всичко щеше да се реши в следващия час.

[1] „Пятёрочка“ (рус.) — верига руски магазини за хранителни стоки тип „близо до дома“. Към 2023 година обединява повече от 19 хиляди магазина. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

— Нали си наясно, че всички тези твои листчета няма да ти помогнат срещу Садако, защото тя е същество, а не призрак? — попита Макаров, гледайки пръснатите по масата гофу.

— Да — потвърдих аз не особено приятния факт, като внимателно събрах листата и ги разпределих по джобовете си. — Но удавникът и за сламка се хваща. Освен това от тях има някакъв слаб ефект, „отслабване на вниманието“ сработи доста добре върху Садако, може пак да се получи.

— Сега вие двамата сте обвързани с проклятие и няма как да избягаш от вниманието ѝ — огорчи ме Макаров. — Тя ще те намери където и да си, ще те види през всякакви стени и защити.

Погледнах тъжно старателно нарисуваните гофу. Да рисувам със счупени пръсти беше много трудно и болезнено.

— Жалко.

През цялото време, докато работех върху гофу, се опитвах да си спомня йероглифи от дневниците и книгите, които Ездачът на трупове ми беше давал. Но тъй като той се занимаваше именно с решаването на проблема за обединяване на възкръснали мъртви с призраци, които му се подчиняват, цялата информация в книгите беше основно на тази тематика.

— Доколкото знам, онмьоджи първоначално е било създадено да прогонва зли духове и да предпазва от проклетия — отбелязах аз. Все пак не ми харесваше, че старецът се отнася толкова пренебрежително към моите гофу. — А при мен става дума именно за проклятие. Значи трябва да има някакви йероглифи, които могат да се справят със Садако, просто аз не ги знам.

Разбира се, не уточних, че всичките ми общи познания за онмьоджи са почерпени от анимета.

— Всъщност японските онмьоджи определено знаят как да се справят с такива същества — съгласи се Макаров. — Но, както вече казах, медиумите много неохотно споделят знанията си и аз лично не

съм срещал никъде такава информация. Джеймс, доколкото знам, също. Ако имаше повече време, бих ти предложил да отидеш до някой японски храм и да потърсиш призраците на местните свещеници, може те да се съгласят да те научат на нещо. Ако оцелееш, бих те посъветвал да го направиш, между другото.

— Мислил съм си за нещо подобно — съгласих се аз.

Разбира се, аз самият нямам нищо против да намеря призрак, който да ме научи на нещо полезно. Ако имах възможност, щях да отида в Китай и да потърся гроба на Брус Лий, може още да не си е „отишъл“. Също така нямаше да е лошо да срещна и няколко мъртви богаташи с тайни сметки някъде в Швейцария. Въпреки че такава държава вече не съществува, тя е станала част от Островите. Във всеки случай, ако проявя фантазия, с моята способност да общувам с призраци със сигурност бих могъл да подобря финансовото си състояние. Но засега би било по-уместно да разговарям с някой, който вече се е сблъсквал със Садако.

Тук едва не изругах на глас, осъзнавайки, че през цялото това време не съм попитал Макаров за най-важното.

— Вие нали казахте, че сте убивали такива като нея?! Как?!

— Предимно с физическа сила — отговори Макаров, свивайки в юмрук съсухрената си старческа ръка. — Като цяло съществата, способни да стават нематериални, са много неприятни противници. За справяне с тях са нужни обединени усилия на силен медиум и добър боец. Или универсален боец-медиум, такъв като мен. Мистичните същества, за разлика от призраците, свободно влияят върху физическия свят и в същото време обитават, така да се каже, обратната страна на света. Затова те с лекота могат да избягат от обикновен човек, който не знае как да вижда там.

— Обратната? — повторих неразбиращо аз. — Чувам го за първи път. Какво е това?

— Мястото, където отива нашият Ху, когато изчезне. Където се крие кладенецът на Садако и където живеят призраците, докато не се „появят“ в нашия свят, ставайки видими за обикновените хора.

Аз затаих дъх, усещайки, че нещо много важно ще ми беше обяснено едва ли не между другото.

— А може ли да ми кажете повече за тази „обратна страна“?

— Всъщност за обратната страна еднозначна информация няма никой. Е, освен може би Създателя на всички неща, ако той, разбира се, съществува. Има различни теории, от всички най-много ми импонира „рибната“. Сам я измислих.

— Рибната?

— Точно така. Според нея цялото пространство около нас притежава определена дълбочина, като огромно езеро. Хората, разбира се, се носят на повърхността, а призраците са малко под водата и периодично най-силните от тях успяват да излязат на повърхността, за да общуват с нас. Но някаква сила непрекъснато ги тегли към дълбините. Те се опитват да стоят възможно най-близо до нас и постоянно гребат нагоре с всички сили. А когато тези сили свършат, те потъват в дълбините и се разтварят във водата. Това е окончателната смърт и начало на прераждането на душата.

— А съществата?

— Някои от тях са материални, но могат да се „гмуркат“ дори по-дълбоко от обикновените призраци. И само много силен медиум може да ги измъкне оттам. Грубо казано, такива като нас могат да виждат под водата това, което обикновените хора не виждат, а най-силните — и сами да отиват там.

— Ето как хванахте изчезналия Хухлик! — спомних си аз. — Просто сте погледнали по-дълбоко в „обратното“ и сте протегнали там ръка.

— Той нямаше да ме забележи, ако някой не ме беше издал — веднага се обади зеленото джудже.

— Точно така — потвърди Макаров, без да обръща внимание на Хухлик. — Затова Садако може да изчезне във всеки един момент и да се придвижва в „обратната страна“, стига да има достатъчно сила. А тя има наистина много сила.

Ех, къде беше тази информация преди, когато бях пленник на Ездача на трупове? Можех поне да опитам да експериментирам с гофу и „обратната страна“.

Но дори и така мислите в главата ми вече препускаха, прехвърляйки всички руни, които някога бях виждал, в търсене на нещо подходящо.

— Но имай предвид, че всичко това е само моя теория. Една от многото. Може и да греша и призраците да живеят в някакво седмо

измерение на пространството, а съществата — в двадесетото — изтръгна ме от мислите ми старецът. — Това не е нещо, което може да се нарече наука.

— Наистина ли е толкова трудно информацията да се структурира нормално и по някакъв начин да се изучи? — недоволно попитах аз. — В крайна сметка животът на хората зависи от това.

— Колко си ми умен — засмя се Макаров. — Човечеството едва започна да се справя с последствията от изместването на оста на света. И то не навсякъде. Заплахата от нашествие на демони е много по-сериозна от единичните случаи на нападение от същества и призраци, така че всички усилия на съвременните учени са насочени натам.

Разбрах, че разговорът ни вече се измества.

— Добре, дяволите да го вземат. Ако оцелея, непременно ще се заема с този проблем — аз обречено погледнах стенния часовник. — А сега е време да се размърдаме, иначе няма да успея да вляза в имението. Ху, тази купчина гофу е за теб, те вече са активирани, просто трябва да ги разпръснеш около имението на разстояние не повече от два-три метра от стените.

— И никой дори не пита стария Ху дали би помогнал? — недоволно отбеляза Хухлик. — Дори детето вече започна да раздава команди.

— Извинявай — веднага се поправих аз. — Моля те, помогни ми да поставя гофутата, ще съм ти много благодарен.

— А ако ще се измъкваш, ще те размажа на пода на толкова тънък слой, че ще ти трябват няколко години, за да се възстановиш — добави Макаров със същия любезен тон като мен. — Виж го ти, характер решил да показва.

Миг, и Хухлик вече беше грабнал всички листове енергопроводима хартия от масата.

— Всичко ще бъде направено, Господарю!

Мей Ли увисна във въздуха пред мен.

— Готова съм... господарю.

„Не, не — помислих припряно. — Никакъв господар, наричай ме просто Роман. А сега вземи толкова енергия, колкото ти трябва, и отвори врата.“

И аз изпратих душевна енергия в дланта си. Беше доста рисковано, но исках да тествам доколко мога да се доверя на призрака

и най-важното, дали ще мога сам да прекъсна процеса на предаване, ако пожелая.

Този път момичето не само използва невидима нишка, за да изсмуче енергия от мен, но и докосна дланта ми. Потокът от излизаци частици душа се оказа много по-моцнен, отколкото при хранене на призрака от разстояние. За момент се уплаших, че Мей Ли ще използва разрешението ми и ще ме изсмуче изцяло, но след миг тя рязко прекъсна връзката.

Мей Ли протегна ръка към вратата, бутна я и пред нас се разкри гледка към гората от няколко метра височина. И едва в този момент осъзнах напълно, че в следващите минути ще се реши дали ще живея или не. Само две стъпки през пространствената врата и около половин час ме деляха от имението на Орлов и от срещата със Садако.

— Отлична способност — отбеляза Макаров, оглеждайки с интерес вратата. — Полезна.

— Само че много скъпа — нервно казах аз, вслушвайки се в собствените си усещания. — Точно една десета от душевната си сила изразходвах. Кошмар.

— Мрънкалник — веднага коментира Хухлик и с купчина свитъци гофу в ръка прекрачи прага. По логика трябваше да падне от няколко метра височина, но вместо това той просто се разтвори във въздуха. Е, започна се. Скоро хората в имението на Орлов ще се запознаят с невидимите обитатели на малкото гробище на вече покойния Орлов младши.

— Нищо, с времето ще възстановиш всичко загубено. Ако оцелееш, разбира се — не много успокоително каза Макаров. — Е, успех.

Замръзнах, без да прекрача прага.

— А вие няма ли да дойдете с нас?

— Защо? Аз не мога открито да се намесвам в конфронтацията със Садако. Сам знаеш защо — лукаво се усмихна старецът. — Приятелката на Джеймс вече ти обясни всичко по телефона.

Аз се намръщих.

— Не е хубаво да се подслушва.

— Да обсъждаш други хора зад гърба им също — без да се смути, отговори старецът. — Ако убиеш Садако, тогава всеки мой

принос в битката може да се счита за нарушение на клетвата. Така че нататък продължаваш без мен.

Въздъгнах тежко, прекрачих през вратата, обърнах се и започнах да се спускам по паянтовата вертикална стълба. Нямах намерение втори път да падам от къщата.

— Успех — повтори още веднъж на раздяла Макаров и затръшна вратата. Миг по-късно тя отново се отвори и някой ме хвана за врата и ме издърпа в къщата.

Тъкмо щях да започна активна, но явно безполезна съпротива, когато разпознах в полумрака острите черти на лицето на моята телохранителка.

— Джен — въздъгнах с облекчение. — Не ме плаши така.

— Това място, както и целият район около имението, се наблюдават — студено каза жената. — А ти съвсем спокойно си говориш с някого, сякаш си излязъл на разходка. Не спирам да се чудя как още си жив.

Тя погледна през вратата и се огледа.

— Между другото, с кого говореше и как изобщо попадна тук? И защо изглеждаш като ходещ труп? И ръката, какво е станало с нея? Счупване?

— Дълга история — казах аз. — Донесе ли енергопроводима хартия?

Джен посочи кожена чанта на пода, точно копие на тази, която бях загубил в болницата.

— Отлично.

По принцип бях нарисувал достатъчно количество гофу, но винаги е по-спокойно, когато имам хартия и мастило с мен.

— Какво е това наблюдение?

— Оттук периодично минават патрули и понякога се усеща внимание отгоре. Явно са дроневи. Не знам как успя да стигнеш до тук, без да те видят.

Аз се подсмяхнах.

— Телепортирах се.

— Просто така? — вдигна вежди Джен.

— О, това никак не е просто — отвърнах аз, поглеждайки към невидимата за жената Мей Ли. — В моя живот няма нищо просто.

„Мей Ли, можеш ли да унищожиш дрона, ако се появи някъде наблизо?“

— Ако споделиш малко енергия, ще мога.

По някаква причина започнах да се чувствам като дойна крава. Но нямах друг избор и отново насочих зрънце душевна енергия в шарката на дланта си.

— Тогава защо сме тук? — попита телохраниелката с нотка на недоволство.

— Нали помниш, че съм прокълнат?

Жената мълчаливо кимна.

— Е, остава ми още около половин час живот. Така че съвсем скоро ще се преместя в имението по същия начин, по който попаднах тук — започнах да обяснявам аз. — И ще се постарая да направя така, че проклятието да вземе всички хора в имението на Орлов, а мен да ме пропусне.

Телохраниелката известно време мълча.

— Много абстрактно — каза тя накрая. — Обикновено така казват, когато няма нормален план.

Тук ме хвана натясно.

— Ами, честно казано, имам нещо като ангел-пазител — отговорих уклончиво. — Може би тя ще успее да се справи със съществото, което ме прокле.

— Да допуснем. Но защо тогава да го правиш в имението на Орлов? — озадачено попита Джен. — Няма ли да е по-добре да се скрием в някоя църква?

Хм, това не е най-лошата идея. Дори имах покана да гостувам на един познат инквизитор, може той да се справи със Садако. Но, честно казано, дори не бях мислил за този вариант.

— Орлов ме плени и ме подложи на мъчения — отговорих неохотно и размахвах ръката с изкривени пръсти. — Освен така в градината му има погребани десетки момичета, брутално убити от неговия син. Затова реших да съчетая работата с удоволствието.

Жената стисна и без това тънките си устни.

— И просто така ще осъдиш обитателите на цяло имение? Там не са само Орлов и охраната му, има и обслужващ персонал.

Хм, за това също не бях помислил.

— Тогава ти ще дойдеш с мен и ще изведеш всички невинни — веднага намерих изход аз.

— Но аз отговарям само за теб — напомни жената.

— Против мистичното създание ти така или иначе не можеш да направиш нищо — махнах с ръка аз и мислено помолих Мей Ли да се покаже. — Още повече, че за подобно нещо си имам нея.

Джен веднага измъкна два сребърни ножа, увити в гофу, и ги постави пред себе си. Изглежда Миси я беше подготвила добре. И между другото, сребърните ножове бяха предназначени за мен. Ще трябва да конфискувам два.

— Спокойно. Това е моят ангел-пазител — казах припряно.

Жената погледна лицето на Мей Ли със смесица от отвращение и страх. По-точно там, където трябваше да има лице.

— Ангел? Това?!

— Нека да не критикуваме чуждата външност.

Вече се канех да добавя „самата ти не си красавица“, но в този момент между нас с тихо пукане се появи Хухлик.

— Готово. Поставих гофутата, повредих защитата на нужното място — джуджето погледна към размахалата нож телохранителка. — О, здравей.

Джен тихо изруга.

— Мамка му. Защо всички се появявате толкова внезапно?

— Не ние се появяваме внезапно, а ти ни забелязваш прекалено късно — ухили се зеленото джудже.

Аз мислено се обърнах към призрака.

„Мей Ли, отвори врата в някое помещение далеч от хората.“

— Добре.

Усетих нетърпението на призрака, сякаш самата тя искаше да попадне в имението на Орлов. Всъщност не беше изненадващо, последния път тя буквално изкрещя, че това място и всичките му обитатели трябва да бъдат изгорени.

— Ху, ще придружиш ли Мей Ли вътре, за да може да отвори врата тук? — попитах джуджето.

— Няма проблем — увери ме Ху и галантно се поклони на Мей Ли. — Красавице, елате с мен.

От момичето улових смесени емоции. Нима джуджето я смути? Или това са отгласи от тъжни спомени за това как е изглеждала преди?

Щях да се скарам на джуджето, но в тона му нямаше подигравка, по-скоро говореше съвсем искрено.

Преди да изчезне, Мей Ли мълчаливо протегна ръка към мен и аз отново й „дадох“ енергия да отвори портала. Вътрешно за момент усетих празнота, сякаш бях изгубил нещо много важно, но това усещане бързо се притъпи, въпреки че не изчезна напълно. С какво може да се сравни? Вероятно най-близкото нещо беше празнотата от загуба на любим човек, само че тук аз загубих частица от себе си. Изглежда сега ще чувствам нещо подобно всеки път, когато откъсна късче от душата си. Можех само да се надявам с времето тя да се възстанови напълно, както каза Макаров.

— И как казваш, че ще влезем вътре? — попита Джен. Съдейки по тона й, тя се беше примирила със случващото се и беше решила просто да ме следва.

— Тази врата ще се отвори и ние ще влезем през нея в имението.

— Просто така?!

— О, това изобщо не е лесно, повярвай ми — намръщих се аз. — И за подобно придвижване се плаща доста висока цена.

Скоро вратата се отвори и вместо нощната гора видяхме нечия спалня. Съдейки по размера на леглото и заобикалящия го лукс, тази стая явно принадлежеше на някой Орлов.

— Да тръгваме — веднага реагирах аз и първи пристъпих напред.

Разбира се, спалнята беше празна. През панорамните прозорци се мяркаха нервните лъчи на търсещи прожектори, а отвън се чуваха човешки крясъци и изстрели. Ние с Джен веднага приклекнахме и предпазливо приближихме до прозорците. А оттам имаше какво да се види — целият двор беше пълен с призраци на осакатени момичета, само че очевидно сега ги виждах не само аз, а и всички останали. И те не бяха много щастливи от такава гледка, като някои от охранителите дори се опитаха да открият огън. По призраци. Сериозно?

— Какво е това? — изсъска Джен.

Бедните момичета преследваха охранителите, опитвайки се да говорят с тях, надзъртаха и в прозорците на имението, а тези, които можеха да крещат, пищяха така, сякаш отново преживяваха моментите на ужасната си смърт.

— В двора са заровени много трупове на момичета. Аз просто им помогнах да общуват по-отблизо с косвените виновници за тяхната смърт. Или може би не косвени. Някой е довел всички тези момичета при този психопат, а след това е заравял труповете. Едва ли Орлов младши е правил това сам... — аз се замислих. — Знаеш ли, може би не трябва да помагаш на обслужващия персонал. Те би трябвало да са знаели за какъв човек работят.

Жената ме погледна много странно.

— Не мислех, че си толкова жесток.

— И аз не го мислех — съгласих се. — Но те съветвам да се вгледаш по-внимателно в убитите момичета. И може би твоето човеколюбие ще си вземе малко почивка тази нощ.

Мей Ли седна до мен и предпазливо докосна рамото ми. Докосването беше ефирно, като полъх, но съчетано със силния гневен импулс на призрака ме удари като токов удар.

— Какво става? — изненадано попитах на глас.

„Т-т-там“ — мислено прошепна момичето, сочейки някъде към другия край на стаята.

Направих знак на Джен и предпазливо се отдалечих от прозореца, насочвайки се към стената, която Мей Ли посочи. Телохранилката ме последва. В ъгъла на стаята видях едва забележима врата, заключена с ключ.

— Така, и как да влезем вътре? — попитах озадачено. Ако призракът сочи насам, то едва ли е случайно, но аз лично не знаех как да отключвам ключалки.

Мей Ли се опита да мине през вратата, но веднага беше отхвърлена назад. Изглежда мястото имаше защита от призраци.

— Там! — момичето буквално изкрещя в главата ми. — Трябва да вляза там!

— Трябва да влезем там — казах на глас на Джен. — Случайно да носиш нещо като експлозив?

— Дай ми минутка — неочаквано каза тя и извади малка кожена чантичка от страничния джоб на якето си.

Нима има шперцове?!

И наистина вътре се оказаха старателно подредени инструменти, много напомнящи на оръдия за болка от зъболекарски кабинет. Секунди по-късно вратата беше отключена.

— Невинаги съм работила като бодигард — отвърна жената на изненадания ми поглед.

Зад вратата беше скрита стая, която по размери не отстъпваше на спалнята зад нас. Но мебелите тук бяха само маси, върху които бяха подредени прозрачни съдове с... дори не знам как да го опиша. Тоест, знам, но изобщо не искам да го правя. Това бяха части от тела на момичета. Различни. Малки парченца, отделни органи, дори просто парчета кожа. Аз съм бил в Кунсткамера^[1] в Санкт Петербург, но там всичко изглеждаше нереално и мъртво, а тук... Господи, белите дробове в буркана наистина дишаха, а сърцето, макар и слабо, но продължаваше да бие.

— Твоята... — тихо изруга Джен, покривайки устата си с ръка.

Да, във филмите многократно бях виждал сюжети, в които маниакални убийци обичат да събират някакви сувенири от хората, които са убили. За някои това бяха дори части от тялото. Но никога не съм предполагал, че ще се сблъскам с нещо подобно в живота си и че това ще бъде толкова ужасно.

Джен руга дълго и много цветисто. Въпреки моята реална възраст и ужасяващата обстановка в момента, в един момент дори ушите ми почервеняха от чувотото.

— По дяволите — каза накрая Джен, като се успокои малко. — Ти беше прав. Ако хората са служили на тази твар, или дори просто са били наоколо и са общували с него, изобщо не ми е жал за тях.

— Аха — промърморих тихо, докато мислено се обръцах към Мей Ли. — Ти неслучайно отвори врата към тази спалня, нали?

Но отговор от призрака не чух, затова пък получих толкова силен емоционален удар, че загубих равновесие и паднах на колене. Мей Ли висеше неподвижно във въздуха близо до една от масите, а в съда върху нея се виждаше... женско лице.

[1] Кунсткамера — Музей по антропология и етнография на Руската академия на науките. Това е първият музей в Русия, създаден от цар Петър I в Санкт Петербург през 1714 година. Известен е и със своята „специална“ колекция от анатомични изключения и аномалии. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Малко по-рано, имението на Орлов

Григорий Орлов стоеше до прозореца и гледаше хаотично движещите се из двора призраци. Момичетата се появиха неочаквано и в първите мигове охраната не разбра, че те не са материални, и откри огън, като едва не се избиха един друг. Още няколко пъти нервите на бойците не издържаха и те се опитаха да използват хладно и огнестрелно оръжие, но логично не постигнаха ефект. Въпреки това някои получиха леки наранявания от рикошети.

— Идиоти — измърмори Орлов, докато отново и отново набираше Джеймс Харнет, но винаги се включваше гласова поща.

Когато търпението му се изчерпа, той набра офиса на медиума, където тъпата му секретарка изчурулика нещо за това, че Джеймс ще отсъства цяла седмица по важна работа на Асоциацията, и затвори.

Разбира се, Асоциацията!

Орлов потърси в контактите си и намери номера на един от ръководителите на Асоциацията на медиумите. Неговите интереси никога не се бяха пресичали с тази организация, но благодарение на губернатора на острова имаше достатъчно познати и там. На един от приемите той случайно се засече с един от петимата членове на съвета — елегантен и енергичен италианец, който се усмихваше на околните с всичките си тридесет и два снежнобели зъба толкова открито, че веднага ставаше ясно, че с такъв човек можеш да се договориш за всичко, стига да предложиш достойно заплащане.

— Винчецо Галиани? Здравейте, съжалявам, че се обаждам толкова късно. Безпокои ви Григорий Орлов, срещнахме се на приема на Нолан. Да, да, същият.

След недълга, но задължителна размяна на любезности, Григорий заговори по същество:

— При мен се появиха проблеми по вашата част и бих искал колкото се може по-бързо да поканя възможно най-добрите ви

специалисти. Срещу съответното заплащане, разбира се. Плюс моята благодарност и подкрепа в бъдеще.

В отговор последва подозрително дълга и тежка пауза.

— Съжалявам, ние с нищо не можем да ви помогнем.

— Какво значи не можете? — учудено попита Орлов.

— Бих могъл да кажа, че всички наши специалисти в момента са заети, но от уважение към вас ще отговоря честно. Отгоре беше получена ясна инструкция никога да не работим с вас.

— Отгоре?! Вие сте един от петимата членове на Съвета, над вас няма никой! Дори губернаторът няма право да ви нарежда!

— Всъщност в Асоциацията има хора и над Съвета — не се съгласи мъжът. — Да, в момента ние управляваме Асоциацията, но съществуват и тези, които са я създали. Те не се месят често в работата ни, но има и такива частни случаи.

— И какво общо има това с мен?!

— Съвсем ясно ни беше казано, че нито един медиум на Асоциацията не трябва да ви помага или консултира. Под страх от доживотно изключване.

Орлов си пое дълбоко дъх и издиша много бавно в опит да се успокои.

— И вие, разбира се, няма да кажете кой точно ви е дал такива указания?

— Точно така.

— И какво да правя сега, когато в двора на къщата ми се появиха десетки гадни призраци?!

В гласа на италианеца се появиха едва прикрити насмешливи нотки.

— Изнесете се.

Орлов още известно време остана с ухо на слушалката, неспособен да повярва на чутото. Асоциацията винаги беше стояла настрана от политиката и се стараеше да не се конфронтира с правителството и значимите жители на Островите. Освен това те винаги имаха правило: медиумите са длъжни да предоставят своите услуги безплатно, в случай че от помощ се нуждаят правоприлагащите органи или първите лица на Острова. На теория Орлов доскоро принадлежеше към тези лица.

„Дългата ръка на Князев ли беше това? Но жена му все още е в кома, щяха да ми кажат, ако се е събудила. Михайлов? Той няма връзки в Асоциацията, а дори и да имаше, сега от него се бяха отвърнали почти всички бивши партньори. Губернаторът явно няма намерение да ме «слее», иначе нямаше да изпраща личната си охрана да ми помага.“

Орлов удари силно с юмрук по масата, при което дървената повърхност изпуши от прегряване. Още миг, и пламъците избухнаха. Орлов бързо ги покри с длан и ги всмука в себе си, но безценният абаносов плот вече беше съсипан.

— По дяволите — изруга ядно на глас.

На вратата се почука.

— Господин Орлов.

— Влез — разреши мъжът, разпознавайки гласа на шефа на своята охрана.

— Призраците не са опасни и не могат да влязат в къщата — докладва изпънатият като струна Грегъри веднага щом влезе в кабинета. — Повечето просто се разхождат и мърморят някакви глупости. Но други са по на себе си и доста... съвсем определено обвиняват сина ви, че ги е убил, и разказват на всички около тях подробностите. Няколко жени от обслужващия персонал вече се опитаха да напуснат, но не ги пуснахме от имението. Охраната също е притеснена.

— Не ми пука, че някой там се притеснява. На вас ви плащат, за да не се притеснявам аз! Имам нужда от някой, който да разкара тези създания от имението ми!

— Джеймс Харнет? — предложи Грегъри.

— Няма го в града — направи гримаса Орлов. — Асоциацията също отказа. Трябва ни някой външен специалист.

— Или медиум, който не е член на Асоциацията, или хора от църквата?

— Да не си идиот?! Мислиш ли, че десетките призраци на убити момичета в двора ми няма да предизвикат въпроси сред светите братя?!

Грегъри уморено въздъхна. Напоследък ставаше все по-трудно да общува с работодателя си, той можеше да избухне по абсолютно всеки повод. Цяло чудо беше, че все още не се е нахвърлил на някого. Все

пак самият Орлов беше силен Майстор, владеещ стихията на огъня, което отчасти обясняваше избухливия му характер.

— Просто предложих. Затова и работим с Харнет, защото за пари той без проблем пренебрегва правилата на Асоциацията и не задава излишни въпроси. Значи ще чакаме завръщането му.

Орлов свиваше и разпускаше юмруци от безсилие.

— А тези... дяволски призраци през цялото това време ще се мотаят из двора ми?!

Сякаш за да му се подиграе, пред прозореца се появи момиче в скъсана синя рокля с обезобразено лице и започна да блъска с глава в стъклото. Разбира се, той нямаше от какво да се опасява — къщата беше надеждно защитена от сертифицирани руни, но въпреки това гледката не беше много приятна, особено когато знаеше, че всичко това на момичетата е направил собственият му син. Но Орлов старателно си затваряше очите за увлеченията на Гриша, включително и защото самият той беше виновен за травмата му. Затова само заравяше момичетата в двора и тайно се надяваше, че с времето работата с психолози ще помогне на сина му и той ще се оправи.

— Може би трябва временно да се преместим в хотел? — предпазливо предложи Грегъри.

— Никъде няма да мръдна от дома си! — изръмжа Орлов. — Не ме интересува как, давам ти срок до утре вечер да разрешиш този проблем! Намери в града медиум, вещица или дори акушерка, само и само да разкара тези твари оттук!

Удряйки отново със сила по масата, Орлов усети как цялата къща се разтърси, сякаш от леко земетресение. Отне му малко време, за да осъзнае, че това не може да е резултат от неговия удар.

И тогава уоки-токите на Грегъри изпука.

— Шефе, към вратите приближават няколко военни машини, едната стреля по защитното поле. Ще разрешите ли да активираме протокол „Страж“?

— Стой — веднага се намеси Орлов. — Това явно е предупредителен изстрел. Мисля, че искат да говорят с нас. Извикай охранителите, които ни прати Нолан, и аз лично ще отида да видя кой ни е дошъл на гости.

Но преди Грегъри да изпълни заповедта, в кабинета влязоха четирима мъже в официални костюми. Точно телохранителите,

изпратени от губернатора.

— Господин Орлов, в къщата са проникнали непознати.

И четиримата бяха с ранг на Специалист и всеки от тях струваше в битка повече, отколкото цялата охрана на имението, включително и самия Орлов. Самият Григорий не знаеше какви точно умения притежават, но беше съвсем логично сред тях да има и някой сензор.

— Къде? — раздразнено попита той. — Колко души?

— Човек... един — сякаш заслушвайки се в нещо, каза единият, най-високият и слабият. — И още две... не, три странни същества. В лявото крило на сградата.

„Крилото, където живее... живееше Гриша — осъзна Орлов. — Нима някой се е докопал до проклетата му колекция?! Трябваше да изхвърля всичко, но все отлагах.“

— Тогава нека двама от вас да отидат там и да се разправят с натрапниците. Съществата ги убийте, а човекът, ако е възможно, заловете жив. А останалите тръгват с мен, за да посрещнем гостите — той се извърна към Грегъри. — Увери се, че цялата охрана е на бойни позиции. И никаква стрелба по призраци! Идиоти.

* * *

Мей Ли много бавно протегна ръце към съда. Дланите ѝ минаха през стъклото и докоснаха мъртвото лице. Тя като сляп човек започна да опипва безжизнено-бледата кожа, опитвайки се да усети всяка извивка и линия.

„Спомням си“ — прошепна тя и порой нейни емоции и откъслечни спомени ме заляха. Вихърът от образи премина през целия ѝ живот в рамките на половин секунда. Тук беше и детството на момичето, и тийнейджърските години, и живота като възрастна с женитбата и раждането на детето, но по-голяма част от показаното се отнасяше за момента на нейната смърт.

— Какво ти става?! — веднага се втурна към мен Джен.

Сълзи бликнаха от очите ми и аз дори не можех да разбера дали са мои или на Мей Ли. Тя сякаш отново преживяваше падането си от къщичката на дървото и смъртта си, и голяма част от нейните емоции и усещания се предадоха на мен. В един момент усещах как ме удрят с

тежък камък в лицето, а аз дори не можех да помръдна. Ужасно преживяване. А след това се появиха други спомени, сякаш вече порасналият Орлов прокара остър нож по лицето ми, забивайки го все по-дълбоко и по-дълбоко. Искях да изкрещя, но някой ми запуши устата. И в следващия момент всичко изчезна.

С усилие отлепих очи и усетих вкус на кръв в устата си. Пред себе си видях изкривеното от болка лице на Джен. Изглежда, че за да ми попречи да закрещя, не е измислила нищо по-добро от това да пъхне ръката си между зъбите ми.

— Успокой ли се? — изсъска тихо тя, като предпазливо извади ръката си от зъбите ми.

— Аха — кимнах виновно. — Извинявай. Причерня ми.

— Медиумски работи? — предположи тя.

— Точно така — потвърдих и внимателно прокарах ръка по лицето си на мястото, където преди малко бях усетил острието на ножа. — Това е много страшно място.

Джен извади от джоба си нещо подобно на бинт и го уви около кървящата ръка.

— Не е нужно да си медиум, за да го разбереш. Ако този психар не беше мъртъв, бих предложила много бавно да го нарежат на малки парчета, точно както е правил той с жертвите си. И с удоволствие бих го направила лично.

Тънките черти на лицето на моята телохранителка се изостриха още повече и в този момент тя заприлича на някаква хищна птица.

— Мей Ли — обърнах се аз към застиналия призрак. — Добре ли си?

Още докато го казвах осъзнах глупостта на въпроса. Как тя може да е добре?

Момичето се обърна и аз с изненада видях, че сега огромната рана на лицето ѝ беше заменена с женско лице. Същото, което продължаваше да се носи в съда пред нас.

— Това лице много прилича на моето — бавно каза Мей Ли на глас. — Но не е моето.

В същото време лицето на момичето оставаше абсолютно мъртва маска. Устните не помръдваха, но гласът звучеше силен и ясен. Беше ми малко странно да я чувам така, а не в главата си, затова пък сега Джен също чуваше разговора ни.

— Как е възможно това? — попитах озадачено. — Аз видях спомените ти, а това лице явно е принадлежало на друго момиче.

— Не знам.

Мей Ли отново се обърна към стъкленницата и се взря в лицето, преставайки да реагира на опитите ми да говоря с нея.

— Да ѝ дадем няколко минути — реших аз.

Двамата с Джен продължихме огледа на стаята. В допълнение към „експонатите“ на масите имаше различни медицински инструменти и дори някаква окултна литература.

— Младежът май не просто е събирал всичко това тук — отбеляза Джен, след като се порови малко в материалите на една от масите. — Изглежда е търсил начин да възкреси някого.

— Това пък откъде ти хрумна?

— Първата разпечатана статия се казва „Възкресението във вудуизма: истина или измислица“. Звучи като заглавие от жълтата преса. Какъв психопат трябва да си, за да възприемеш това като реална инструкция за действие? И кого се е опитвал да възкреси?

— Може би майка си? — предположих аз. — Изглежда си е заминала, когато Орлов е бил още малък. Или е умряла. Нямам идея кого друг би искал да възкреси. Но дори да е така, защо събира различни части от тела?

Разбира се, не бях специалист по възкресяванията, но звучеше някак съмнително. Искаш да възкресиш някого? Намери подходящо тяло и се опитай да вложиш душата в него като Ездача на труповете, а не да сглобяваш човека като пъзел. Макар че защо изобщо се опитвам да позная какво се върти в главата на такъв побъркан изрод като Орлов младши?

— Съгласна съм, нещо не пасва — съгласи се Джен, докато обикаляше между масите и с нездравословно внимание разглеждаше „експонатите“. — Тук има много повече части, отколкото са необходими за едно тяло. Освен ако, разбира се, майка му не е била с пет очи, например.

И тогава цялата сграда се разтреса от мощен удар, все едно има силно земетресение. Стъклените съдове затракаха по стоманените маси, но за щастие останаха неподвижни. Само това липсваше, да стъпваме по части от човешки тела.

— Съдейки по звука, това беше попадение на ракета — заслушана в нещо, каза Джен. — Вероятно „Стингър“ или „Старстрайк“.

Лично аз не чух абсолютно нищо, но жената със способност да предсказва опасност явно по виждаше. По-точно, по чуваше, разбира се.

— Започвам да си спомням — прозвуча внезапно гласът на Мей Ли. — Чувах как Григорий идва в къщата на дървото и ми говори. Искаше прошка, че ме е убил. Аз бях някъде далече, но понякога чувах гласа му.

Очевидно непогребаното по всички правила тяло я е държало като котва в нашия свят, но дори временно заседналите тук призраци постепенно си отиват. Според „рибната“ теория на Макаров тя би могла да е значително по-надълбоко от обикновените призраци, и постепенно да е потъвала в небитието, но все още е чувала думите на психаря, адресирани до нея. А след това се е случило нещо, което я е накарало да се върне.

— И той обеща да ме върне към живота.

Бледото и съвършено мъртво лице на Мей Ли се опитваше да отваря уста в такт с думите, но отстрани изглеждаше като филм със закъснял звук. Думите и движенията на устните изобщо не съвпадаха. Тя сякаш се опитваше да свикне с новото лице.

— Един ден дойде и каза, че най-накрая е намерил лице и вече му оставало много малко. Бил чакал много години, преди момичето да достигне моята възраст...

Лицето на призрака се изкриви в ужасна гримаса и от очите му потекоха кървави сълзи.

— Той уби дъщеря ми!

Джен покри устата си с ръка.

— Боже...

Полуразложената бяла рокля на Мей Ли започна да се пропива с кръвта, стичаща се от очите ѝ. Пръстите на ръцете ѝ се удължиха, а лицето ѝ се изкриви в маска на мъка и омраза.

— Когато ми го каза, аз намерих сили в себе си да се върна на този свят, за да го намеря и убия.

Дланта ми започна да пари толкова силно, сякаш я бях поставил във вряща вода, а Мей Ли продължи да се променя. Изглежда

момичето се превръщаше в полтъргайт, при това отчасти за моя сметка.

— Спри! — възкликнах аз и се опитах да спра потока душевна енергия, устремила се към печата.

— Ще те убия! — яростно изкрещя Мей Ли. — Ще те убия!

Стъклените съдове около нас започнаха да се пръскат, разплисквайки воняща течност, а на пода се посипаха... „сувенирите“ на Орлов младши.

Джен ме хвана за ръката и ме повлече към вратата.

— Трябва да се махаме!

Тя не знаеше, че да бягаме е безполезно, защото ако това продължи, Мей Ли щеше да изсмуче душата ми отвсякъде, без значение от разстоянието. Още повече, че договорът все още я обвързваше с мен. Нямах да избягам далече.

Хукнахме към спалнята и почти сблъскахме носове с двама мъже в черни костюми. С такива каменни лица мястото им беше във филма „Матрицата“, но тук този филм не съществуваше, бях проверил. Джен светкавично ме блъсна на земята, извади пистолета си и откри огън.

Куршумите нямаха никакъв ефект. Първият противник, мършав и със заешка устна, по някакъв невероятен начин ги избягна, а вторият изобщо не ги забеляза. Само лека мъгла се появи за момент около фигурата му и куршумите просто паднаха на пода.

— Кой от тях? — попита „заешката устна“, напълно игнорирайки нападението на Джен.

— Той — посочи ме вторият и впи поглед към стаята, която току-що бяхме напуснали. Оттам продължаваше да се разнася грохот и звън на счупено стъкло, а аз усещах вълните на омраза, идващи от Мей Ли, и продължавах да губя душевна енергия.

Джен извади нож и го хвърли в главата на този, който бе избягнал куршумите. Странна логика. Разбира се, мършавият улови ножа и веднага го хвърли обратно в Джен, улучвайки я в рамото. Подозирам, че се е целил в главата, но телохранилката ми все пак успя да го избегне благодарение на своето предвиждане или просто с добра реакция.

Но аз наблюдавах случващото се някак отстрани, сега повече се тревожех за изтичащата ми капка по капка душевна енергия. Опитвах как ли не да спра този поток, но абсолютно нищо не се получаваше.

— В тази стая има още някой — каза вторият, гледайки напрегнато към полуотворената врата, където бяхме оставили Мей Ли. Той протегна ръка пред себе си и вдигна Джен във въздуха, след което я хвърли към стената. — Някой много опасен.

„Заешката устна“ ме вдигна от пода и заби юмрук в корема ми, с което мигновено ми изкара въздуха, след това ме метна на рамо.

— Този ще го занесем на Орлов — каза той на партньора си. — Отърви се от останалите.

Всичко това се случи за толкова кратък период от време, че дори нямах време да помисля за съпротива. А после от съседната стая изплува Мей Ли. Изглежда трансформацията беше завършила и сега цялото ѝ тяло и дрехи бяха покрити с гъста кръв, а пръстите ѝ се бяха превърнали в дълги, зловещи клони с дължина половин метър. Лицето ѝ си оставаше съвсем същото, каквото беше, бледо и застинало, като бяло петно върху тъмно алената картина на останалата част от тялото.

— Защита! — веднага извика партньорът на „заешката устна“.

Във въздуха между нас и Мей Ли се появи полупрозрачно поле, подозрително наподобяващо на онова, което защитаваше къщата на Макаров. Аз продължавах да вися на рамото на мъжа и виждах само част от случващото се, но сега не се интересувах особено от това. Душевната енергия продължаваше да изтича от мен като вода от спукано корито и всичките ми опити да спра този процес претърпяха позорно фиаско. Още повече, че в същото време опитвах да си спомня как да дишам и бях заливан от емоциите, излъчвани от момичето. Мей Ли беше гневна. Много гневна. И най-лошото беше, че нямаше накъде да насочи този гняв, защото убиецът на дъщеря ѝ вече беше мъртъв.

— Този призрак е по-силен от онези в двора — недоволно отбеляза „заешката устна“.

— Няма проблем — спокойно отговори партньорът му. — Ще се справя с него.

Мей Ли изпищя яростно и замахна с ръце. Защитното поле се пръсна, сякаш никога не го е имало, и десетки остри „клони“ мигновено пронизаха човека. Още един замах и тялото му беше буквално разкъсано на части, пръскайки кръв и парчета плът из цялата стая.

— Не се справи — тихо прошепна Джен и внимателно изпълзя встрани.

Кой би предположил, че винаги сериозната жена е способна на хумор в толкова опасна ситуация.

„Заешката устна“, с мен на рамото, мълчаливо се втурна навън, но не стигна далече. На пода в коридора лежеше мъртъв мъж в камуфлажна униформа и с лице като на древноегипетска мумия, а до него имаше мобилен телефон с екрана нагоре. От него вече наполовина беше изпъзляло чернокосо момиче. Изглеждаше като момиченце от анимационен филм, защото размерът на екранчето беше абсурдно малък, но по някаква причина тя изобщо не искаше да се усмихва.

Изглежда „заешката устна“ бързо определи приоритетите и предпочете да се спаси, вместо да се опитва да ме отнесе. Така че той просто ме хвърли върху Садако, а сам се метна към вратата на друга стая, разбивайки я с рамо.

Аз се опитах да скоча на крака и да се втурна след „заешката устна“, но косата ѝ веднага оплете краката ми и ме повлече по пода.

— Вкусен... — просъска тя.

В следващия миг се раздаде писък и косата на Садако беше отрязана от пръстите-клони на Мей Ли.

— Ще те убия! — изкрещя новоизлюпеният полтъргайст и се хвърли върху мистичното същество.

Аз бързо се претърколих встрани, нямах никакво желание да се намесвам в много смисления диалог между двете същности. Явно сега ще решават коя първа ще ме изяде.

ГЛАВА 14

Съществото и призракът застинаха една срещу друга. За миг едновременно замълчаха и аз със закъснение осъзнах, че отвън се чуват изстрели и експлозии. Изглежда някой беше нападнал имението и аз дори се досещах кой — старецът Макаров беше удържал на думата си и беше уредил своевременната поява на Князев. Не знам дали това е добре или зле, но сега основната част от охраната на Орлов определено ще бъде заета отвън.

След кратка пауза Садако отново протегна своята коса-пипало към мен, но Мей Ли с лекота я отрязва с пръстите си.

— Мой — изсъска съществото и за следващата си атака избра призрака. Преди тя можеше с лекота да развъплъти Мей Ли само с едно махване на ръката, но сега всичко се беше променило. Призракът беше станал много по-силен и това не беше изненадващо, след като изсмука толкова много душевна енергия от мен. Още малко и за Садако нямаше да остане нищо и ще трябва да се върне при своя кладенец гладна и много тъжна.

Джен явно не можеше да разбере какво да прави — и двете същества не бяха в нейната категория, но и да ме зарече нямаше намерение.

— Роман, да се махаме оттук — изсъска нервно тя. — Докато имаме възможност.

Проблемът беше, че така или иначе нямаше да избягаме далеч. Мей Ли не може да е на повече от десетина крачки от мен, просто ще бъде издърпана след нас. А и да избягам от същество, което може да ме намери навсякъде по света, е абсолютно невъзможна задача. За съжаление нямах време да обяснявам всичко това на Джен, така че просто поклатих глава, докато поставях защитно гофу на пода пред себе си. Въпреки че имат малък ефект върху Садако, това определено щеше да ме направи по-спокоен, а и ако нещо се обърка, гофу ще ни даде ценни секунди преднина.

— О-о, каква бъркотия — прозвуча глас до мен и Хухлик се появи от въздуха. — Няма нищо по-лошо от това две гладни жени да се бият за мъж.

Много странно, но по принцип доста точно описание на нашата ситуация.

— Ти къде беше?! — попитах възмутено, без да откъсвам очи от Садако и Мей Ли.

— Всъщност се погрижих разговорът на Орлов с Князев да протече по най-недружелюбния начин. Така че трябва да ми благодариш.

— Благодаря — послушно казах аз. — И какво направи?

Като цяло не ме интересуваше, но нервите зададоха въпроса вместо мен.

— Накарах един от хората на Орлов да дръпне спусъка, докато преговаряха. И като се почна... отдавна не бях виждал такава касапница.

В този момент къщата се разтърси и се чу звън на счупено стъкло. Ако имението на Орлов е оборудвано по същия начин като на Михайлови, то прозорците тук са бронирани. Бяха. Доста е трудно да се разбият такива, но хората отвън се справиха.

— Това Князев ли е? — уточних за всеки случай аз.

— О, да — потвърди Хухлик. — И е много ядосан. Довел е цяла армия със себе си. А какво става с призрака? Откъде се появи лицето й?

— От стъкленица — махнах с ръка аз, докато внимателно наблюдавах битката.

За съжаление, нямаше какво да направя, за да помогна на Мей Ли, освен изтичащата към нея през печата на ръката ми душевна енергия.

„Мей Ли, ще се справиш ли с нея?“ — реших мислено да попитам призрака, надявайки се, че няма да я разсея твърде много.

„Не съм сигурна. Тя се възстановява много бързо.“

Не звучеше много оптимистично.

Интересен факт: ако се бият две много бързи същества с мигновена регенерация, то битката може да се проточи доста дълго време. И тогава основното ограничение е наличието на достатъчно количество енергия. Призрактът имаше батерия на име „Роман

Михайлов“, а Садако действаше само за сметка на натрупаното до този момент. Всъщност не знаех колко хора е изяла досега — ами ако резервите ѝ са безкрайни? Черната коса на съществото, само външно подобно на момиче, се възстановяваше мигновено, и тя продължаваше да атакува Мей Ли, докато моят призрак едва смогваше да я разкъсва. Но всъщност Садако се интересуваше от мен, а не от призрака, и след като осъзна, че не е толкова лесно да се отърве от Мей Ли, тя отново се насочи към мен.

За разлика от призрака, Садако не можеше да лети, затова изстреля косата си настрани и като проби стените и тавана, тя ги използва вместо пипала, с които бързо се избути напред, заобикаляйки призрака, и се насочи към мен. Мей Ли беше принудена да я блокира, за да ме защити, и буквално се оказа пометена. Миг, и призракът беше разкъсан на две части. Но този път тя не се развъплъти — горната част на тялото ѝ полетя във въздуха и прониза съществото отзад с всичките си десет нокти, вкопчвайки се в него като кърлеж.

Садако изпищя от болка, а от раните по тялото ѝ бликна черна кръв, но тя упорито продължи да се отблъсква от стените, приближавайки се все по-близо и по-близо до нас. Изненадващо, но бялата ѝ рокля остана чиста, петната кръв мигновено изчезваха.

— Сега вече наистина трябва да изчезваме — отчетливо осъзнах аз.

Хухлик веднага се разтвори във въздуха, а ние с Джен побягнахме обратно по коридора. За съжаление нямах план на къщата и не знаех накъде бягаме. Защитните гофу изиграха своята роля и забавиха Садако за няколко секунди, което беше достатъчно, за да изчезнем зад ъгъла и да се изправим лице в лице с двама охранители, които бяха реагирали на писъка на Садако.

Джен реагира светкавично, просвайки и двамата с два добре насочени изстрела. Предполагам, че нейното предвиждане я беше подготвило за появата на противници още преди да завием зад ъгъла и тя сякаш дори се радваше, че е изправена пред опасност, с която може да се справи сама.

Аз спрях и хвърлих още няколко защитни гофу на пода, за да забавя малко Садако.

— Сега накъде? — попита Джен.

Сякаш знаех. Наскоро се оплаквах, че всички решават вместо мен какво да правя? Забравете. Вариантът сам да решавам проблемите изглеждаше още по-лош.

— Напред! — дадох „най-логичния“ отговор.

Една от вратите по пътя ни се отвори и оттам се показа притеснено женско лице.

— Изчезни! — изкрещя й Джен.

Жената веднага затръшна вратата, но беше твърде късно — Садако я забеляза. А може би тя щеше да почувства всеки жив човек, но няма как да разберем това. Докато минаваше, съществото забави и изстреля кичур коса през дървената врата. Раздаде се писък, който премина в хриптене, и обитателите на имението станаха с един помалко.

Мей Ли все така висеше на Садако, здраво вкопчена в полуилюзорната плът с ноктите си, но създанието просто реши да я игнорира, като се фокусира изцяло върху мен.

— Навън! — заповядах аз.

Нали охранителите бяха там и трябва да заведем Садако при тях. Още повече, че не знаех плана на къщата и във всеки един момент можехме да попаднем в място без изход.

Джен последва примера на „заешки устни“ и разби вратата на най-близката до нас стая. Прозорците вече бяха счупени, така че й остана само с едно махване с ръка да разчисти стърчащите парчета.

— Скачай, аз съм след теб! — изстреля бързо тя.

Мълчаливо стъпих на рамката и скочих. Втори етаж не звучи много високо, когато гледаш надолу, но да скочиш, и най-важното — успешно да се приземиш, се оказа не толкова лесно, особено в моята физическа форма. Но по някакво чудо успях, като само леко си натъртих хълбока. И не изкълчих нищо. Джен се приземи като котка, веднага ме хвана под ръка и буквално ме повлече далеч от сградата.

Хора в двора не се виждаха, но няколко приказливи призрака на момичета веднага се насочиха към нас. На едната липсваха ушите, а втората беше брутално убита и носеше следи от десетки удари с нож.

— Боли ме! — викаше едната. — Гриша, недей!

— Пусни ме! — шепнеше втората.

Третата, загубила ръка, се оказа значително по-адекватна и ни указа посоката с останалата ръка:

— Бягайте нататък, стената там е разрушена! Ще можете да се измъкнете навън!

„Зациклените“ усърдно се навираха в лицата ни и ни гледаха умолително в очакване на някаква реакция. Те не можеха да навредят по никакъв начин, освен че закриваха отчасти гледката, а аз нямах абсолютно никакво време да ги разсея. Всъщност те трябва да бъдат упокоени по всички правила и непременно да бъде съобщено на роднините им. Ако оцелея, определено ще се заема с това...

Всичките ми защитни гофу забавиха Садако за максимум пет секунди, така че тя се появи на прозореца почти веднага след нас. И не, ние не погледнахме назад, напълно съсредоточени върху бягането, но беше трудно да не я чуем.

— Мой! — изкрещя тя.

Защо?! Защо от момента, в който се появих в този свят, от мен се интересуват само мъртви момичета?!

Близо до разрушената стена за момент забавихме. Под тухлите се виждаха петна от кръв и нечии крака стърчаха, а отвън се случваше истински Армагедон: изстрели от картечниците и оръдията, разположени на покрива на сградата, експлозии и крясъци. Всички тези звуци бяха някак приглушени, сякаш някой ръчно беше намалил звука наполовина, и интуицията ми подсказа, че причината е в защитното поле, издигащо се директно от стената. То явно не защитаваше от всякакви заплахи, все пак стената беше пострадала, но определено предпазваше от куршуми и шрапнели.

— Там? — уточни Джен.

— Разбира се — отвърнах без особена увереност. — Такъв е планът.

Въпреки че на теория той изглеждаше много по-логичен, отколкото сега. Да се крия от искащо да ме погълне същество на бойното поле? Кой идиот го измисли?! О, да, това бях аз.

Садако се понесе след нас, отблъсквайки се от земята с косата си подобно на огромен паяк на дълги, но тънки черни крака. Още един щрих към приликата с паяка беше пашкулът на гърба на съществото, в който тя беше запечатала Мей Ли. Не знам дали беше случайно или Садако се беше досетила, че след като ме убие, призрактъ така или иначе ще остане без сили и ще се развъплъти. Мей Ли излъчваше безсилен гняв, но нямаше сили да се измъкне, а аз откровено се

страхувах да продължа да споделям душевни сили. Затова не ни оставаше нищо друго, освен да прескочим останките на стената и да бягаме. Разбира се, защитното поле ни пропусна без проблем, тъй като беше еднопосочно: след като направихме само няколко крачки, сякаш преминахме през невидим балон и се гмурнахме в самия епицентър на военните действия. Щом се оказахме навън, Джен веднага ме повали на земята и ме завлече под защитата на някаква купчина желязо, която доскоро е била нещо от рода на бойна машина.

Куршумите веднага зачаткаха по желязото. Както си и мислех, полупрозрачното поле зад нас частично ни е предпазвало от осколки, те се забиваха в него и падаха на земята. А подобни снаряди в най-различни варианти, летящи във всички посоки, на бойното поле имаше много, и не всички бяха от желязо. Някои приличаха на малки ледени висулки — или наистина ледени, или стъклени.

„И излиза, че в крайна сметка първопричина за цялата тази война съм аз? — помислих си със смесица от ужас и възхищение. — Еха!“

Докато се оглеждах, за момент дори забравих, че Садако ни преследва. Оказа се, че охраната на Орлов включва огромен брой хора, дори не подозирах колко много. А колко бойни работи имаше, подобни на пиленцата от „Робокоп“! Вярно, само десетина все още бяха на крака, но поне двойно повече вече се бяха превърнали в купчини желязо. Цялото пространство пред имението, доскоро представляващо грижливо поддържана трева, сега беше изровено от взривове. Повечето защитници се криеха зад стените, продължавайки да обстрелват нападателите с автоматично оръжие, докато „пиленцата“ оформяха първата защитна линия.

От страна на нападателите в битката участваха транспортни средства, изглеждащи като хибрид между танк и спортна кола с картечни кули. Самите нападатели бяха много по-малко, но изглеждаха доста по-внушителни, използвайки различни други способности освен огнестрелно оръжие. Буквално пред очите ми един от бойците им пусна огромна огнена топка, която взриви поредното „пиленце“ и веднага ледена сфера го прикри от ответните изстрели.

Когато Садако се появи в пролуката, за известно време над бойното поле се възцари тишина.

— Това... ъ... какво е?! — раздаде се мощен бас. — Орлов, откога наемаш същества за охрана?

— Още не си бил в двора ми! — раздаде се вик в отговор.

— Мой! — изпищя Садако толкова високо, че ушите на всички наоколо писнаха. Като цяло започнах да разбирам защо устата ѝ беше защита — откакто скъса нишките, Садако просто не я затваряше.

„Къде да бягам?! — трескаво размишлявах аз. — Ако надигнем глава, със сигурност ще ни застрелят. Или хората на Орлов, или тези на Князев.“

Макар че имаше нелош шанс Макаров да е изпратил Орлов тук с причина, както и да го е предупредил за мен. Тогава нямаше да стрелят по нас. Поне не веднага.

— Не стреляйте! — извиках, надничайки иззад укритието. — Свои!

Бог знае защо изкрещях така.

— Ти пък кой си? — ядосано извика басът.

— Казвам се Роман Михайлов! Орлов ме отвлече в момента, когато вашата жена се опитваше да ме спаси — изкрещях бързо. — Държеше ме в плен и ме измъчваше!

В този момент Садако се втурна напред, но защитното поле, което спокойно пропусна Джен и мен, по някаква незайна причина реши да блокира съществуването. Но беше рано да се радвам, то не издържа дълго. Раздаде се много силен звук на скъсана струна и куполът просто изчезна.

— Да бягаме!

Друг избор така или иначе нямаше, затова мислено проклет навика си да планирам и двамата с Джен хукнахме към застиналите на петдесетина метра военни автомобили.

Дявол знае защо, но никоя от двете страни не започна да стреля по нас. Във всеки случай, не веднага. А когато хората на Орлов се опомниха и откриха огън по нас, един от хората на Князев ни защити от куршумите с полусферичен щит. Глупаци. По-добре да изберат за мишена не слабото бледо момче в компанията на жена-телихранител, а опасното същество, което се придвижва на паешки крака. На Садако изобщо не ѝ хареса, че някой се опитва да унищожи законната ѝ плячка и вместо да ме последва, тя реши първо да се разправи с хората на Орлов.

— Мое! — изпищя тя и се втурна право към тях.

Разбира се, охраната започна да стреля по нея. Куршумите пробиваха тялото на Садако, но дупките се затваряха мигновено, а черната ѝ коса атакува най-близките до нея противници, разкъсвайки някои на парчета и превръщайки други в изсъхнали мумии. Очевидно успяваше в движение да прецени кой отговаря на вкусовите ѝ предпочитания и кой — не. Мей Ли оставаше да виси зад гърба ѝ в пашкула и колкото повече се отдалечавах от съществото, толкова по-силна болка ми предаваше призрака, физически неспособен да бъде на голямо разстояние от мен.

В това време успяхме да стигнем до колите, където веднага безцеремонно ни хванаха, претърсиха ни много професионално и ни взеха всички вещи.

— И кой си ти? — чу се вече познатият ми звучен бас и пред нас се появи едър брадат мъж, висок почти два метра, облечен в черна броня като на мотоциклетист, подобно на всички бойци около нас. Очевидно това беше Князев. Е, определено отговаряше на фамилията си и напомняше на съвременна версия на княза-богатир от руските легенди.

— Роман Михайлов — представих се отново, неволно мръщейки се от донасящите се до мен отгласи на болка и гняв, идващи от Мей Ли. — Макаров не ви ли предупреди за мен?

— Предупреди. Но познавам Михайлов много добре, а той има само две деца.

Всеки път го чувам.

— Аз съм осиновен.

Князев се намръщи.

— Да допуснем. Какво ти е на ръката?

— Орлов ми счупи пръстите — отвърнах раздразнено. — Но това сега не е важно. Съществото там е много по-опасно от всички хора и бойни машини на Орлов, взети заедно.

Около мен се раздадоха насмешливи изсумтявания.

— Ще се справим — каза мъжът. — И с по-лоши сме се справяли — той измери с поглед Джен. — А ти коя си?

— Телохранител — с тежка въздишка отговори жената.

Мъжът погледна наранената ми ръка, после отново към Джен, и неодобрително поклати глава.

Поредният писък на Садако прекъсна разговора ни. Ох, напразно хората на Орлов откриха огън по мен. Въпреки силното ѝ желание да погълне клетата ми душа, тя реши първо да се справи с досадните пречки. Явно за нея аз бях нещо като десерт. Тя беснееше сред въоръжените хора и двукраки работи като природно бедствие, оставяйки след себе си само счупени тела и механизми.

— С такива темпове за нас няма да остане никой — насмешливо отбеляза един от бойците.

— Още по-добре — отвърна друг.

Не виждах лицата на бойците, тъй като всички бяха скрити зад защитни маски. Само Князев оставаше без маска, така че видях изражението на лицето му.

— Знаете ли, мисля, че е време да приключваме с това — каза той, дъвчейки устни. — По-добре убийте това същество, докато е заето с хората на Орлов. Да го нападнем всички заедно — Князев погледна към мен и Джен. — Вие двамата стойте тук, с вас ще се оправяме после.

Нямах нищо против. Главата вече започваше да ме боли от емоциите на Мей Ли и единственото нещо, което исках в момента, беше всичко най-накрая да свърши.

Князев разполагаше с около двадесетина бойци и всички те преминаха в офанзива срещу имението, методично обсипвайки останките от охраната на Орлов и продължаващата да беснее Садако с най-различни „снаряди“: класически огнени топки, ледени стрели, камъни, мълнии с различни цветове. Може би за първи път виждах толкова много бойни способности. Отдавна бях разбрал, че в този свят всеки човек има ограничен брой умения, това не е магически свят с много заклинания, а по-скоро „Х-мен“. Още повече, че частиците в кръвта, отговорни за способностите, се наричаха Х-тела. Сякаш са знаели, сякаш са знаели.

Самият Князев не тръгна да атакува, а остана с нас, за да наблюдава какво става отстрани с помощта на малък бинокъл. Той обаче не остана безмълвен зрител, а изстрелваше кратки команди по микрофон, направен по модела на старите ни обемисти наушни слушалки.

— Дон, махни останалата кула.

— Фант, прикрий го.

— Огнететците, съсредоточете се върху съществото, огънят нанася най-много щети.

Така за кратък период от време се изясни, че Орлов и цялата му останала охрана не можеха да направят нищо срещу истински оперативни служители на СБРЗО и дори Садако буквално беше разкъсана на части от множеството атаки. Князев все пак беше шеф на СБРЗО и всичките му хора всъщност бяха обучени демоноборци. А аз бях видял тези демони, за справяне с тях се изискваха забележителни сили, които те и демонстрираха. Имах само един въпрос — какво са правили до този момент? С техните умения и сила нямаше да им е проблем да преодолеят цялата защита на имението и да убият охраната. Не се съдържах и зададох този въпрос на Князев в паузата между заповедите му по радиото.

— Не подценявай огнестрелните оръжия и бойните машини. Дори не можехме да се покажем иззад укритията, преди това същество да се появи, да унищожи защитния купол и да отклони вниманието им.

Князев отново се върна към бинокъла и уоки-токито, а обяснението неочаквано продължи Джен:

— Способностите са добри в градски битки или когато противниците не са много. При директно стълкновение оръжието решава всичко — каза тя тихо.

Като се замисля, колкото повече гледах битката, толкова повече използваните способности напомняха не за „Х-мен“, а за анимето „Наруто“. Все пак „Х-мен“ предполагаше само една фиксирана способност, а всеки от бойците на Князев използваше по няколко, макар и сходни способности от една и съща стихия. А и управлението на такива способности очевидно изискваше дълго обучение, което също беше по-близо до техниките на нинджите от скритите села.

Със защитниците беше приключено за по-малко от десет минути. Сред бойците на Князев имаше ранени, но не и убити. Всичко това чух от докладите, докато стоях до него. А най-приятното за мен лично беше, че Орлов е заловен жив. Въпреки че, ако беше убит, сигурно всичко щеше да е много по-лесно, а да го видя заловен и да се оправдава пред Князев — това беше безценно.

Орлов беше доведен с масивни стоманени белезници, повече приличащи на супер съвременни окови, които вероятно блокираха използването на способности. Явно и той като много от

представителите на известни фамилии тук на островите имаше някакви способности, при това очевидно не най-слабите.

— С какво право нападнахте имението ми? — попита Орлов, полагайки усилия да запази уверен и спокоен вид.

— Много странен въпрос от човек, който наскоро се опита да убие жена ми — насмешливо отговори Князев.

— Това беше грешка, вече ти казах и дори ти се извиних.

— Извини се — съгласи се приличащият на мечка мъж. — А после твоите хора откриха огън по нас.

— Не съм давал такава заповед! Това беше грешка.

— Не станаха ли прекалено много грешките? — вдигна вежди Князев.

— Губернаторът няма да ти прости моята смърт. Ти самият го разбираш много добре — твърдо каза Орлов. — Това нападение само по себе си е достатъчна причина да те уволнят от СБРЗО без обезщетение. Не си влошавай положението.

И Князев наистина се замисли за известно време върху думите му. Във всеки случай поне на мен така ми се стори. Не можех да допусна това, затова бързо се намесих:

— Извинете. Не знам дали това ще помогне, но в къщата на Орлов има тайна стая, където синът му е колекционирал части от телата на убитите от него момичета, а самите те са заровени в двора. Орлов старши е знаел за всичко това и е прикривал сина си.

— Какво?! — попита Князев. — Части от тела? Сериозно?

Орлов веднага се напрегна. Сините очи ме пронизаха със студен, изпълнен с омраза поглед, а речта на мъжа стана значително по-бърза.

— Не го слушай. Откъде изобщо знае какво има в имението ми?! Това е просто едно момче — полуживо, виж го, бледо, ръцете му треперят, явно главата му не е в ред. Кой е той изобщо?

— Сякаш не знаеш — присви очи Князев. — Роман Михайлов, син на Евгений Михайлов, когото и двамата познаваме.

— И двамата знаем, че Михайлов има само две деца — Ника и Виктор.

— Аха, а сега кажи, че не си го отвлякъл. И не смей да лъжеш! — Князев кимна на един от хората си. — Ще ми кажат, ако не си напълно честен с мен.

— Отвлякох го — леко объркано призна Орлов. — Но... не сега. И въобще, този младеж е луд, той доведе тук това същество, което изби половината от хората ми! Достатъчно е да го дадете на това същество и то ще си отиде!

— Ние вече се отървахме от нея — отбеляза един от бойците.

По дяволите, напълно забравих за Садако! Наистина ли бойците на Орлов са успели да се справят с нея?! Тоест, аз съм спасен от проклятието?! Но тогава Мей Ли трябваше да се освободи или да се развъплъти.

„Мей Ли! Мей Ли! Къде си?!“

Словесен отговор от нея не получих, затова пък емоции имаше повече от достатъчно. Все същият гняв, омраза и безсилие. Единствено болката от това, че е далеч от мен, сега липсваше.

„Чакай. Все още ли си на гърба на Садако?!“

— Ъ-ъ... този кладенец винаги ли е бил тук? — озадачено попита един от бойците зад мен.

Какъв кладенец пък сега?!

Дори не успях да се обърна, когато нещо ме дръпна за краката толкова рязко, че сериозно ударих лице в земята. Още един тласък и аз болезнено заудрях крака в камъните и започнах да пропадам някъде в тъмнината.

Няколко секунди по-късно вече бях с напълно обездвижени ръце и крака и едва можех да дишам. Висях с главата надолу в пълен мрак и самота, която продължи съвсем за кратко.

Лицето на Садако се появи точно пред мен, сияейки с бледосиня светлина. Точно като в сцена от „Спайдърмен“, въпреки че тук нямаше и намек за романтика.

— Мой — изсъска момичето.

Макар че сега едва ли приличаше на момиче. Лицето на съществото се беше променило значително, превръщайки се в изкривена от злоба маска на полуразложена старица. Явно хората на Орлов и демоноборците доста я бяха наранили.

— Ти...

Косата на Садако проникна в гърлото ми, преди да успея да кажа и дума. И веднага усетих как душевната енергия изтича от мен с невероятна скорост. В същото време още едно ручейче продължаваше да тече към Мей Ли. Усетила, че съм в смъртна опасност, тя също се

опитваше да извлече повече енергия от мен, за да се измъкне най-накрая от капана на Садако. Бях като кутийка сок, в която приятелки са пъхнали две сламки и сега усърдно изсмукват живителната влага, надпреварвайки се коя е по-бърза. И тогава ми просветна: Макаров каза, че проклятието има и обратна връзка. И чисто технически моят заверен с печат договор с Мей Ли може да е по-силен от проклятието на Садако. А значи има вероятност, ако оставя призрака да изпомпа абсолютно цялата енергия от мен, то по закона за скачените съдове тя да бъде приета и за същество.

Това може и да беше рисковано, но на практика аз други варианти нямах. Ставаше дума за секунди и нямах време за умуване. Затова дадох на Мей Ли команда да активира печата на максимум и оставих енергията да тече свободно в дланта ми.

А Мей Ли нямаше нужда да бъде убеждавана, тя ме дари с вълна от радост и напълно се възползва от тази възможност. Печатът светна толкова ярко, че мигновено освети тъмното пространство наоколо. Вярно, нямаше много смисъл от това, тъй като ни заобикаляше само празнота.

Последното нещо, което видях, преди да загубя съзнание, бяха ноктите на Мей Ли, които разкъсаха пашкула и се издигнаха зад гърба на Садако.

ГЛАВА 15

В този момент, когато черната коса изскочи от кладенеца и сграбчи Роман за краката, Джен беше само на няколко метра. Освен това тя усети опасността няколко секунди преди това, но нямаше време да направи нищо, точно както и стоящите до нея бойци на СБРЗО.

— Роман!

Кладенецът се разтвори в пространството, сякаш никога не го е имало.

— Мамка му, Лъоха, Док! — изрева Князев. — Проверете земята под мястото, където беше кладенецът! Къде изчезна?!

— Няма го под земята — неохотно отговори боецът след кратка пауза. — Това е някакъв вид пространствена способност.

Орлов радостно се захили.

— Сукалчето все пак си го получи! Твартата ще го изяде и ще се успокои!

Князев се обърна и с всички сили го удари в лицето, пращайки го в дълбок нокаут.

— Отдавна исках да го направя — облекчено каза мъжът и погледна Джен. — Това нещо наистина ли го е преследвало?

Телохранителката сви рамене.

— Да, някакъв вид проклятие. Това е много опасно мистично същество.

— И говорите толкова спокойно за това? — с любопитство попита Князев. — Мислех, че телохранителят трябва да носи отговорност за своя подопечен. Да се притеснява за безопасността му и така нататък.

Джен направи гримаса.

— Много се притеснявам. Но него го отвличат вече за трети или четвърти път този месец: хора, призраци, същества.

— Значи може да е още жив?

— Кой знае. Нищо не разбирам от тези мистични неща, просто правя каквото мога. По принцип договорът ми е да го защитавам само

от хора — тя погледна Орлов и се намръщи. — Останалите противници са извън моята компетенция.

— Добре, ще говорим за това по-късно — след кратък размисъл каза Князев. — Скоро тук ще дойдат медиите, полицията и хората на губернатора. Какво казвахте за убити момичета и стая с някакви... сувенири на Орлов младши?

Жената веднага се оживи.

— Ще ви покажа какво намерихме. В двора все още могат да обикалят призраците на убитите момичета, те сами ще разкажат за себе си, но ако ефектът от способността на Роман вече е спрял, тогава ще е необходим медиум, за да ги разпита.

— Няма проблем — махна с ръка Князев. — СБРЗО си има свой медиум, той вече е на път. А докато отиваме към имението, обяснете ми как стана така, че сте започнали да работите като телохранител? Мислех, че вашата раса смята служенето на хора за под достойнството си.

Джен се запъна и видимо пребледня, но веднага се взе в ръце.

— Това е... сложно...

* * *

Свестих се легнал на студената земя. Отново здрачът на ранното утро, отново поляната в гората, която вече ми беше станала почти като родна. По мое мнение тук и в къщичката на дървото бях прекарал повече време, отколкото в хотелската си стая. Съвсем близо до мен беше и каменният кладенец — обителта на Садако, но сега изглеждаше някак изоставен и празен. Усещането за опасност беше изчезнало, оставаха само едва крепящи се един за друг камъни, готови всеки момент да се свлекат на земята в безформена купчина. Може би трябваше да скоча и да бягам далече, но интуицията със спокоен тон ми каза, че определено няма от какво да се страхувам. Сега това е просто стар кладенец.

Известно време лежах неподвижно, насочил вниманието си към усещанията, като периодично поглеждах към кладенеца. Просто за всеки случай. Като цяло не беше толкова зле: май бях жив, нищо не ме болеше. Дори счупените пръсти не усещах, въпреки че вече бях

свикнал с тази монотонна болка и на практика бях спрял да ѝ обръщам внимание. Вдигнах ръка, доближих я до лицето си и констатирах, че травмата не е изчезнала, просто се усеща така, сякаш са минали седмица или две. Между другото, дрехите ми бяха все същите, смачкани и дрипави. Преди смятах, че идващи на себе си герои в болница е абсолютно клише, и колко съжалявах сега, че това не се случва с мен.

„Всичко това, разбира се, е прекрасно, но остава въпросът — колко време съм бил в безсъзнание? Ако това е комата, която ми обещаха Макаров и Хухлик след приемането на «вълшебните» гъби, тогава защо съм в гората и все още съм жив?“

„Мей Ли?“ — предпазливо се обърнах към призрака, оглеждайки дланта, където би трябвало да е печатът. Но отговорът беше тишина, печатът също го нямаше.

Дали беше загинала или договорът е бил прекратен по друга причина? Дори не знам дали да се радвам или не. От една страна, призракът се хранеше с моята душевна енергия и като цяло тази връзка беше много подозрителна и опасна, но от друга страна и ползите от нея не бяха малко. Мей Ли можеше да ме защити от повечето призраци и същества, а и знаеше как да отваря пространствени врати. Нейната помощ щеше да ми е много полезна в работата като медиум.

Нещо се отърка в крака ми, което ме накара да трепна и да се претърколя настрани. Подготвяйки се за активна, но най-вероятно безполезна съпротива, срещнах погледа на кръглите жълти очи на мъгливо създание.

Мъгливата котка?!

— О, господи, как ме изплаши — възкликнах, докато внимателно разглеждах съществуването и си припомнях думите на Макаров за любимата храна на хищниците. — Няма да ме изядеш, нали?

Котката само изсумтя в отговор. Сега тя изглеждаше материална и само леката мъгла около нея издаваше неестествената ѝ природа. И гигантските размери. И прекалено умните очи.

— Определено изглеждаш умна — продължих разговора със съществуването, като се изправих на крака. Някъде бях чел, че успокояващият тон може да направи животното дружелюбно. — Случайно да използваш смартфон? Нямам нищо против да си извикам такси.

Мъгливата котка наклони глава на една страна и ми се стори, че в жълтите ѝ очи проблеснаха весели искри.

— Да си виждал наоколо призрак на момиче с неподвижно лице? Или момиче с дълга и много жива коса?

Изненадващо, но котката поклати глава в отговор. Дявол знае дали наистина разбира думите ми или просто реагира на гласа ми.

— Да знаеш поне коя дата е днес? Може би с мяукане ще ми кажеш?

Разбира се, отговор не получих. Във всеки случай разговора с котката малко ме успокои, но едва ли можеше да ми даде нещо полезно. Но това, което си струва да проверя, беше състоянието на душата! По дяволите, как не се сетих веднага?!

Отне ми съвсем малко време, за да разбера, че душата ми е съвсем наред. Даже бих казал идеална! Усещах, че е станала по-плътна и по-обемна от преди. Разбира се, това не можеше да не ме радва, но въпросите само се увеличиха. Какво стана със Садако? Дали Мей Ли си е отишла по своя воля, или по волята на Доктора, или също е умряла? И какво в крайна сметка направиха с Орлов? Трябва спешно да се върна в цивилизацията, за да получа поне част от отговорите.

Преди да тръгна, реших да отида до кладенеца и да погледна вътре. Той се оказа сравнително плитък, само няколко метра, и напълно сух. А на дъното лежеше овехтяла бяла рокля. Камъкът, на който внимателно се бях подпрял с ръка, се откърти и падна, последван от още няколко съседни. Реших, че това е добра идея и съборих останалите. Те се отделяха с изненадваща лекота, сякаш се нуждаеха само от докосването ми.

— Сега вече можем да тръгваме — казах на котката, изтупвайки ръце. — Работата е свършена, точката е поставена.

Котката отново изсумтя, приклепна и... изрази пренебрежението си към бившата обитателка на кладенеца.

— Уф, мислех, че си истинска дама — ухилих се аз.

В този момент почувствах, че със Садако и проклятието наистина е приключено. Оставяйки кладенеца зад гърба си, двамата с котката спокойно тръгнахме към пътя. Тя крачеше толкова уверено, сякаш го прави всеки ден. И интуицията ми подсказваше, че по принцип се напругам напразно, като крия душевната си енергия — в

компанията на Мъгливия котарак мога да се чувствам в пълна безопасност, той без проблем ще ме защити от горските същества.

— Мрр — недоволно изръмжа котката.

— „Тя“ ще ме защити — казах на глас, някак разбирайки какво точно възмути моят спътник.

Котката кимна.

Леле, ама че диалог водим.

— Виж, последния път някак успя да ме завлечеш оттук до града. Можеш ли и сега да го направиш? — помолих аз.

Котката само изсумтя в отговор.

По пътя никой не се опита да ме погълне или залови, въпреки че няколко пъти нещо прошумоля в храстите, но едно изръмжаване на Мъгливата котка мигновено създаваше своеобразен пашкул от тишина и безопасност около нас. Веднага си помислих, че щом обитателите на гората се страхуват толкова от нея, то тя би могла да се справи и със Садако? Просто е трябвало правилно да попитам? Да ѝ предложи риба или каквото там обичат мъгливите котки?

Видях пътя отдалече, благодарение на кола, паркирана отстрани на пътя. Беше трудно да не забележа червения спортен автомобил, който блестеше на лунната светлина, освен това габаритите му светеха.

— Ще провериш ли дали има някой? — попитах котката, спирайки на място.

Не знам на какво разчитах, но в отговор тя ме хвана за крачола и уверено ме завлече до колата. Когато наближихме, стана ясно, че вътре няма никой. Вратата от страната на шофьора беше отворена и дори ключовете бяха на мястото си. Смущавах се само следите от кръв по земята и няколко драскотини по калника и вратата. Колата явно беше бронирана, подобна караше и сестра ми, така че много добре знаех колко издръжливо е купето ѝ. Дори огромен демон с тегло няколко тона едва успя само да счупи прозореца и да огъне вратата, а тук очевидно беше действало напълно несъпоставимо по размер животно.

Погледнах подозрително лапата на Мъгливата котка. Ноктите бяха скрити, но като цяло размерът подозрително съвпадаше с белезите по вратата.

— Уби ли някого?

Ако котката имаше рамене, тя би ги свила. Дявол знае защо, но аз наистина чувствах емоциите ѝ. Не както при Мей Ли, нейните емоции

аз на практика изживявах като свои, а някак по-отчуждено и повърхностно.

Следата от кръв водеше към другата страна на пътя и за известно време аз застинах, чудейки се дали си струва да отида там. Ако човекът е все още жив, ще има нужда от помощ. Но бях гледал достатъчно филми на ужасите, за да знам основните правила — първо трябва да се въоръжиш и внимателно да се огледаш. И никога да не се разделяш, дори да сте само двама.

Но първо претърсих колата. В жабката имаше застрахователна полица на името на някой си Тони Лафлин, цигари и блокче шоколад. Едва когато го видях, разбрах колко много ми се яде. Шоколадът изчезна за петнадесет секунди. Ключовете бяха в контакта, завъртях ги и колата уверено запали, включвайки бордовия компютър, при което най-накрая успях да разбера днешната дата — 1 юни. По дяволите! Излиза, че седмица и половина съм лежал в кладенеца. Или до него. Нещо не се връзваше, би трябвало да съм умрял от обезводняване или глад, а дори и да дойда в съзнание, едва ли бих могъл да ходя. А аз се чувствах доста добре, ако не броя леката слабост.

Претърсих отново колата с надеждата да намеря телефон. Уви, ако е имало, най-вероятно е останал в джоба на шофьора. Така или иначе смятах да го намеря, а сега имах още една причина да го направя възможно най-бързо.

В багажника на колата открих голям Г-образен ключ. Нелошо оръжие, особено в умели ръце. Жалко, че моите не са такива. Честно казано, дори да го държа ми беше тежко, не знам дали изобщо ми бяха останали мускули.

— Бъди добра, не се отдалечавай от мен — помолих Мъгливата котка и предпазливо тръгнах напред, следвайки капките кръв по асфалта.

А те съвсем логично ме отведоха до тялото. Мъж в дънки и пуловер лежеше в канавката с разкъсан гръден кош и колкото и котката да се правеше, че няма нищо общо, това явно беше нейна работа. Приклекнах и внимателно претърсих тялото: паспорт, телефон и портфейл с пари. Телефонът, разбира се, беше блокиран.

— Ти ли го уби? — уточних аз, макар вече да знаех отговора на въпроса.

Мъгливата котка наведе глава в знак на потвърждение.

— Но защо?

Тя сложи лапа на коляното ми, сякаш искаше да каже, че го е направила за мен. Мамка му! Тоест тя е убила човек само защото е минавал. Котката е решила, че ще ми трябва кола, и ми е помогнала. Някой непознат е умрял заради мен.

Хванах се за главата.

Това е то дружелюбно мъгливо същество.

— Разбирам, че си искала да ми помогнеш — бавно казах аз. — Но моля те, повече не убивай хора.

Котката ме погледна скептично.

— Изобщо — потвърдих аз. — Е, освен ако не заплашват мен или теб... въпреки че дори тогава е по-добре да ги неутрализираш по някакъв начин, но не и да ги убиваш.

Честно казано, чувствах се не само съучастник в убийството, но и пълен идиот, обяснявайки толкова сложни логически вериги на котка. Но чувството за вина все пак надделяваше, затова наведох глава над тялото и тихо прошепнах:

— Моля ви да ми простите.

Огледах се наоколо, надявайки се наоколо да броди духът на починалия, но той така и не се появи. Очевидно това беше обикновен човек и смъртта му е станала толкова внезапно, че той просто не е успял да изпита достатъчно силни емоции. Или душата му изначално е била твърде слаба, за да остане в този свят.

През главата ми се плъзна гадната мисъл, че призракът сега би бил полезен, за да ми каже кода от телефона. Но и да исках да използвам способността си в своя полза, явно нямаше да е точно сега.

Не ми оставаше нищо друго, освен да натоваря тялото в багажника на колата и да го взема със себе си. Всичко, което можех да направя за този беден човек, беше да го закарам на роднините му и, ако е необходимо, да му осигуря достойно погребение. А за чувството за вина ще трябва да се погрижа по-късно, когато съм в безопасност.

— А ти ще дойдеш ли с мен? — обърнах се към котката аз, но тя само изсумтя в отговор.

— Добре — въздъхнах тежко. — Благодаря. Предполагам. Чудя се защо изобщо ми помагаш? Няма да ми отговориш, нали?

В отговор котката измърка, давайки ми усещане за комфорт.

Ами разбира се, на нея ѝ харесва да се грее в светлината на душата ми, Макаров каза нещо подобно.

— Значи... до следващия път?

Мъгливата котка мълчаливо скочи в храстите и се разтвори в тишината, а аз запалих колата и се отдалечих от проклетата поляна. Бордовият компютър беше доста подобен на нашите, все пак принципите за създаване на оптимално удобен интерфейс така или иначе водят до еднакъв резултат. Между другото, колите също малко се различаваха от нашите, така че няхах проблеми с шофирането.

Целия път до града прекарах в тежки размисли за загиналия мъж. Разбира се, беше доволно просто да докажа, че не аз съм го убил. Има хора, които могат да усетят лъжата, а и раните по тялото ще докажат невинността ми. Но какво да кажа за съвестта? Съвсем отскоро съм в този свят, а хората около мен постоянно умират и умират. Хора, които са ми станали близки, едва познати и съвсем непознати. И смъртта на всички лежи като тежко бреме на душата ми.

Докато минавах през малко градче на път за Барса, ми мина мисълта да спра и да си купя телефон, за да се свържа с Джеймс и Ника. Все пак сега имах пари, а да се придвижвам из града с чужда кола и с труп в багажника не беше най-добрата идея. Но така и не се реших да харча от парите на мъртвия. Бях и много жаден, но не можех да си позволя дори бутилка вода. Все пак това не бяха мои пари. И няма да ги харча.

Почти четири часа по-късно паркирах колата пред офиса на Джеймс. Ризата ми беше така пропита с пот, че можех да я изстискам като мокър парцал — толкова бях нервен, докато карах в града. Все пак тук имаше камери, макар и да не бяха достигнали нивото на Москва в моя свят, но все пак беше стресиращо. А и тези полицейски коли, с които периодично се разминавах. Като цяло, да бъдеш герой в стил филма „Криминале“ в реалния живот изобщо не е забавно. Затова, оставяйки колата, се изстрелях като куршум по стълбите към офиса.

— Привет — поздравих Миси, отваряйки рязко вратата. — Как я карате тук без мен?

Момичето се втренчи в мен, сякаш вижда призрак. Въпреки че призраците са нещо обичайно за ханьо и медиуми, но появата ми беше истински шок за нея.

— Жив? — учуди се тя. — Джеймс определено ще се зарадва.

— Не се съмнявам. Нима най-накрая го намирам в офиса? — престорих се на изненадан аз. — Истинско чудо.

— В офиса е — потвърди жената. — И не е сам. Късметлия си, посетителят му е...

Вратата на офиса на Джеймс се отвори и самият медиум се появи на прага в компанията на едър брадат мъж със смътно познато лице. Явно наистина бях изнервен, защото да не позная моят така наречен „баща“ — за това трябва много да се постарая, защото многократно го бях виждал в мрежата и на фотографии в имението.

ГЛАВА 16

— Роман? — изненада се Евгений Михайлов. — Хм... а ми казаха, че си изчезнал и най-вероятно вече си мъртъв.

— Слуховете за моята смърт са силно преувеличени — не можах да устоя, като неволно се изправих и опитах да си пригладя дрехите. Все пак Михайлов старши наистина вдъхваше респект, около него имаше някаква аура на аристократична увереност и спокойствие. В допълнение, това беше първата ни лична среща и не исках да изглеждам като пълна отрепка.

„Баща“ ми ме изгледа презрително и подуши въздуха.

— А защо си в този вид?

Така се и чувствах. Самият той изглеждаше така, сякаш току-що е излязъл от скъп магазин за мъжка мода, като преди това е минал през бръснарницата. Идеална брада, сив костюм без нито една гънка, лек, точно какъвто трябва да бъде, аромат на скъп парфюм.

— Нека да помисля — отвърнах малко нервно. — Бях заловен и измъчван от Орлов, след това преминах през интензивен курс тренировки в къща до блато с използване на душепоглъщащи пиявици, после битка с охраната на Орлов и мистично същество от първи клас на опасност. Накрая, явно, кома за седмица и половина някъде в гората, и ето ме тук.

— Любопитно — каза Михайлов и хвърли недоволен поглед на Джеймс. — Аз чух само за половината от описаните събития — той погледна часовника си. — Сега ще се приведеш в ред, а по-късно ще ми разкажеш подробно всичко и особено за случилото се в имението на Орлов. Колата ще дойде да те вземе, да речем... след три часа.

— Но...

— А сега трябва да тръгвам — прекъсна ме мъжът.

Когато Михайлов напусна офиса, дишането стана много по-лесно. И не само защото той заемаше твърде много място в малката приемна на медиума, присъствието му наистина потискаше.

— Какво е станало с пръстите ти? — веднага попита Миси, като ме хвана за ръката и ме накара да изкрещя от болка.

— Орлов ме подложи на мъчения — отговорих неохотно. — Но сега ме боли по-малко.

Миси старателно почисти цялата ми ръка.

— Да, почти е зараснало, бърза регенерация за човек — коментира тя. — Но пъзелът не е подреден правилно. Ще трябва всичко да се счупи наново и да се подреди правилно.

— Наистина ли?!

— Разбира се — потвърди тя. — Не те ли притеснява, че дори не можеш да движиш пръстите си правилно?

— Не съм се замислял — признах аз.

— Утре сутринта ще отидем в болницата при мои приятели и ще оправим всичко — нетърпеливо се намеси Джеймс. — Момче, кажи ми как оцеля?!

— И аз се радвам да ви видя — отвърнах, без да крия раздразнението си. — Между другото, страхотно е най-накрая да ви видя в офиса.

— С удоволствие бих седял по цели дни тук, ако парите сами капеха в сметката — както винаги засегна „болната“ тема медиумът. — Но трябва да работя за трима, дори за четирима. Дори не помня колко точно медиуми умряха в Барса тази седмица. А ти не се разсейвай, момче, кажи къде беше?

Въздъгнах тежко и се стоварих на стола пред бюрото на Миси.

— По-късно. Сега трябва да разрешим един малък проблем. Пристигнах тук с чужда кола с мъртво тяло в багажника — за миг се замислих. — Или не се казва така? Ако кажа „лежи тяло“, вече се предполага, че не е живо? В крайна сметка иначе правилното е „лежи човек“?

Джеймс се намръщи.

— Нали не си паркирал пред офиса, а си се сетил да се отдалечиш поне една пресечка?

— Ъ-ъ...

— Разбрах — завъртя очи той. — Миси, погрижи се.

Ханьото взе ключовете от мен и буквално се изпари от офиса.

— Да отидем в кабинета — нареди медиумът. — Според мен си прекалил с общуването с Макаров. Откъде са колата и тялото?

Разказах накратко как се събудих в гората и намерих колата. Джеймс, както ми се стори, въздъхна с облекчение и ме увери, че те ще оправят всичко. Дадох му документите, парите и телефона на починалия, като специално отбелязах, че не съм взел и цент от тях. За мен това беше важно.

— Не бива да поемаш допълнителното бреме на това, което е невъзможно да се предотврати — каза Джеймс, забелязвайки нервността ми. — Много жалко, че човекът е умрял, но ти не би могъл да предвидиш, че ще се озовеш там и че Мъгливият котарак неочаквано ще реши да се погрижи за теб и да ти осигури превоз.

— Котка — поправих го автоматично.

— Още повече — кимна той. — Женските екземпляри от всякакъв вид се държат много по-непредсказуемо от мъжките. А тук имаме мистично същество от семейство котки. Добре, че е загинал само един човек.

— Какво пропуснах?! — веднага се вклени Миси, втурвайки се в офиса. — Ако е нещо интересно, искам да го чуя!

Джеймс се намръщи.

— Нашето момче си е намерило приятелка в гората, нищо интересно. Какво направи с колата?

— Закарах я в съседния квартал и се обадох в полицията, че е минирана — лъчезарно се усмихна ханьото.

Джеймс ме погледна изразително.

— За това става дума! — медиумът извади бутилка уиски от едно чекмедже, първо с две чаши, а после ме погледна и извади трета. — Миси, защо го направи? Защо просто не извика полицията, така или иначе младежът все някъде се е появил на камерите в града и те ще дойдат тук.

Миси седна на ръба на масата и леко изви гръб, протягайки ръце към тавана.

— Просто е. Писна ми да седя в офиса.

— Така или иначе ще трябва да им обясняваш — направи гримаса Джеймс, пронизвайки ханьото с недоволен поглед. След като не получи никаква реакция, той отново се обърна към мен: — Добре, как се справи със Садако? Джен ни разказа за случилото се в имението, но бихме искали да знаем повече подробности.

— А за колата, трупа, бомбата? — неразбиращо попитах аз, гледайки от Миси към Джеймс и обратно.

— Докато полицията разбере, че няма бомба, докато разгледа записите от камерите или намери очевидци как шофираш из града и как Миси паркира колата, ще минат поне пет часа.

— А после?!

— После аз ще оправя всичко — увери медиумът, докато наливаше уиски. — Не се разсейвай, разказвай. Що за призрак ти е помагал, между другото? Това не е ли същото момиче, което беше убито до къщичката на дървото? Как се озова отново при теб?

Хм, не бях мислил как да обясня връзката с призрака. Не бих искал да афиширам контакта си с така наречения Доктор, дори за мен неговата помощ изглеждаше твърде подозрителна. Но как иначе да обясня появата на Мей Ли? Въпреки че аз нямах никакъв друг избор, освен да приема помощта ѝ. Така че нямаше абсолютно никаква нужда да крия истината. Затова грабнах чашата уиски, изпих я на един дъх и с изцъклени очи започнах да разказвам:

— Всичко започна в лабораторията на Ездача на трупове...

Доста бързо и съвсем накратко разказах за премеждията си, помнейки, че след около два часа щеше да ме вземе шофьорът на Михайлов, а аз трябва да се изкъпя и преоблека. Миси предвидливо ми поръча храна от ресторантчето на първия етаж, с което ме спаси от гладна смърт. От нерви бях забравил, че не съм ял много дълго време, и дори пих уиски на празен стомах. И то много ме замая.

— А сега ми кажи как ти се стори Макаров? — нетърпеливо попита Миси, когато приключих с историята. — На какво те учи, как те обучава?

— За това по-късно — решително отказах аз. — По-добре ми кажете има ли новини за Лора Палмър? И какво в крайна сметка направиха с Орлов? Какво е състоянието на съпругата на Князев?

Не получих нито една добра новина. Лора все така беше в изкуствена кома, Алина Анатолиевна Князева — в естествена, а Орлов бил осъден, конфискували цялото му имущество на Островите и го изпратили в Руските княжества. В същото време се потвърдиха нашите предположения, че директорът на болницата не е Ездачът на трупове, а само една от неговите марионетки. Всъщност това се беше изяснило много отдавна, просто информацията стигна до мен чак сега.

— Тоест как?! — попитах аз и неволно посегнах към бутилката уиски, но Миси мигновено ме плесна по ръката. — Орлов ме отвлече, нападна Алина Анатолиевна, в имението му намериха планина от трупове и лаборатория с части от тела на момичета. И просто са го пуснали?

— Само ти можеше да свидетелстваш за отвлечането си и за нападението срещу Алина Князева, а ти изчезна — напомни Джеймс. — Григорий Орлов не е участвал в убийството на момичетата, това беше потвърдено от разпит на менталисти. Бил е виновен само за това, че си е затварял очите за действията на сина си.

— И това не е достатъчно? И защо са го осъдили толкова бързо? Минала е само седмица и половина.

— Това е сериозно престъпление, но очевидно не е достатъчно за смъртна присъда или доживотен затвор. Освен това губернаторът бързаше да затвори случая и да изведе Орлов от Златния остров, преди Князев да се добере до него. Състоянието на Алина Князева засега е стабилно, но ако се беше случило най-лошото, никой нямаше да спре съпруга ѝ. Определено щеше да разкъса Орлов.

Ама че твар, излиза, че просто е сменил местожителството си?! И това е цялото му наказание? Честно казано, всички тези новини сериозно ме разстроиха. Виждайки състоянието ми, Миси ме хвана за яката и ме издърпа от масата.

— Това е, стига приказки. Трябва да си вземеш душ — тя сбърчи носле. — Хубаво се измий, че смърдиш като помийна яма. Въпреки че миризмата на смърт е доста приятна, но дори и тя не прикрива тази ужасна воня.

— Да — съгласи се Джеймс. — Останалото ще обсъдим покъсно. Главното е никъде да не мърдаш — само до ресторанта и обратно. Ако пак те отвлекат, Михайлов определено ще ми откъсне главата. Той и така едва не ме докара до просешка тояга заради твоето изчезване.

— Човек би си помислил, че е притеснен за мен — промърморих скептично. — Не вярвам. Не го е грижа за мен.

— Така, изглежда някой е прекалил с уискито — плесна ме Миси по тила. — Ако не го беше грижа за теб, нямаше да те осинови, нямаше да наеме бодигард и нямаше да плаща баснословни суми на Джеймс за обучението ти.

— Е, не чак баснословни, дори направих отстъпка... сега... — тихо прошепна медиумът.

В някои отношения тя беше права, трябваше да се приведа в ред преди срещата с осиновителя си. Все пак това ще е първият ни сериозен разговор, или по-скоро първият ни разговор въобще. Трябва да съм във възможно най-добра форма.

Затова когато се върнах в хотелската стая, станала мой временен дом, аз старателно се изкъпах и избрах най-добрия от трите комплекта дрехи, които бях купил по време на пазаруването ми с Ника. Между другото, ето на кого наистина трябваше първо да се обадя, а не да си приказвам с Миси и Джеймс. За щастие знаех номера ѝ наизуст, а до леглото имах стационарен телефон, но отговорът на обаждането до сестра ми бяха само кратки звукови сигнали. Очевидно беше заета с нещо.

Опитах да се обадя още няколко пъти, но всичко беше напразно, а накрая шофьорът на Михайлов се появи. Когато излязохме от хотела, някъде на съседната улица се чува звуци на сирени, а минувачите предпазливо шушукаха за някаква бомба, но аз се престорих, че това изобщо не ме засяга и не ме интересува. Но си отбелязах, че полицията работи значително по-бавно, отколкото каза Джеймс.

Колата ме закара до един невероятно луксозен ресторант. Неволно съжалих, че нямах време да отида до магазина и да си купя по-прилични дрехи. На такова място дори боклука нямаше да ми позволят да изхвърлям, но за щастие шофьорът благоволи да ме придружи вътре и да обясни на охраната. Вътре нямаше много хора, особено след като масите бяха разположени на доста прилично разстояние една от друга, но залата изглеждаше пълна. Веднага си личеше, че не са пестили от място, като се опитат да натъпчат колкото се може повече клиенти на квадратен метър. Снежnobели стени, гипсови или може би дори мраморни колони, перфектни дантелени покривки на овални маси — всичко говореше за висококачествена работа на скъпи дизайнери. Дори всяко цвете или дърво изглеждаше идеално на мястото си, а ромолящата вода във фонтана със златни рибки допълваше картината с естествен и успокояващ фонен звук.

— Заповядай — кимна ми Евгений Михайлов, без да вдига поглед от екрана на телефона. — Поръчай си каквото искаш. Сигурно

си гладен след седмица и половина в кома. Това за комата не беше шега, нали?

— Не беше — потвърдих аз.

Срещата с този, когото по идея трябва да наричам баща, сама по себе си предизвикваше дискомфорт, а като се добави това място, неприятните усещания се умножаваха многократно. Едва седнах на масата и пред мен се появи меню, при което осъзнах, че храната в офиса едва е залъгала глада ми.

— Какво ще пиете? — учтиво попита сервитьорът. — Вино, сок, минерална вода?

— Вода.

Имах чувството, че сервитьорът владее телепортация, толкова бързо напълни чашата ми.

Никога не съм бил на подобни места, така че за известно време се задълбочих в проучване на менюто, докато не забелязах, че Михайлов внимателно ме гледа.

— За човек, преживял няколко отвличания и пристигнал в офиса с труп в багажника се държиш изненадващо спокойно — отбеляза той.

Очевидно Джеймс вече се беше оплакал.

— Струва си да се наслаждаваш на живота, докато имаш възможност — отговорих спокойно аз. — Разбрах го много добре, когато се оказах прокълнат и знаех точното време на смъртта си. Освен това статистиката за смъртността на медиумите е твърде висока, особено в момента, така че дори без проклетия има достатъчно опасности.

— А ти все още ли искаш да се обучаващ за медиум?

— Определено — отвърнах гордо. — С моята способност да общувам с призраци може да се постигне много, просто трябва да я използвам грамотно. Освен това Джеймс каза, че щом съм успял да се справя със същество от първи клас на опасност, то останалата част от работата ще върви като по масло.

Михайлов кимна с глава.

— За това същество. Ще ми кажеш ли какво се случи там?

През целия път до ресторанта си мислех какво мога да кажа на Михайлов и какво — не. В крайна сметка реших изобщо да не се притеснявам — вече имах достатъчно проблеми в живота, за да помня какво съм премълчал и какво — не. На Джеймс казах всичко, така ще

направя и с Михайлов. Та той дори знае откъде съм дошъл в този свят, така че ще е глупаво да пазя тайни.

— Тогава си струва да започнем с болницата — с тежка въздишка започнах аз и дори не забелязах, че говоря повече от два часа, млъквайки само когато сервитьорът приближи до нас.

Ястията се сменяха едно след друго, но тук ставаше дума за „висша кухня“, така че порциите не бяха много големи. Михайлов от време на време задаваше насочващи въпроси, но основно слушаше мълчаливо.

— Е, виждам, че се справяш доста добре — обобщи Михайлов. — Някой би казал, че просто си имал късмет, но късметът също е своеобразна способност. И си прав, твоето умение да говориш с призраци може да се счита за златна мина, ако се използва грамотно. Ще помисля как може да се използва за благо на семейството.

Ето че дойде време за онази част от разговора, за която бях извикан тук.

— И така, какви са бъдещите ви планове за мен? — попитах, като изправих гръб.

— Честно казано, не мислех, че от теб ще има някаква полза — призна Михайлов. — Максимум — отвличане на вниманието на хора, които искат да ми досаждат. Но благодарение на теб Орлов изчезна от Златния остров, както и моят бивш колега Воротов. Този резултат вече си струва всички вложени пари, но ми е интересно как ще се развият нещата оттук нататък.

— Аз съм изцяло за — кимнах доволно.

— Но да се разберем така — ако имам нужда от твоето умение, ще дойдеш при първата ми дума.

Сякаш мога да споря с това по някакъв начин.

— Разбира се. Няма проблем.

— Тъй като ще останеш в града не инкогнито, а като член на семейство Михайлови, ще трябва да се обличаш и държиш подобаващо. Ще отделя определена сума като стипендия. Бъди добър, обличай се както трябва и влез във форма, иначе другите ще решат, че семейството пести от теб. Изглеждаш така, сякаш не си ял от седмица и половина.

— Но аз наистина не съм ял седмица и половина, а преди това бях прокълнат. След подобно нещо едва ли ще ме вземат за модел на

бельо или за реклами на бургери.

— Знаеш ли с какво се различават аристократите от обикновените хора?

— Пари, патос, високо вирнат нос? — предположих аз. Може би не трябваше да го казвам, но не знаех как навреме да млъкна.

Мъжът внимателно ме погледна.

— Способността да запазваш хладнокръвие във всяка ситуация и да бъдеш пример за другите. Може да ти е тежко, може да си бесен, но външно трябва да запазиш достойнство.

Не можах да сдържа насмешката си.

— О, да, тогава Виктор е най-добрият представител на аристокрацията. Колко неемоционално само ме посрещна при първата ми поява в този свят.

Той май прекалено много наблягаше на патоса. Нещо не забелязвах наоколо аристокрация, която да блести с елегантност на обноските и куртоазност на изказа. Тук също е двадесет и първи век и средновековният етикет благополучно е отстъпил място на прагматичния минимализъм. Въпреки че и тук посрещат според дрехите, това е факт. Виждах как сервитьорите и посетителите на ресторанта ме гледат накриво, сякаш Евгений Сергеевич в пристъп на благотворителност е решил да нахрани някой бездомен от улицата, като при това е избрал най-дрипавия и болен.

— Виктор е още млад и самоконтролът му е лош — отговори след пауза Михайлов. — Особено когато семейството може да е в опасност.

— Ако той е твърде млад, то какво да кажа за мен?

— Що се отнася до теб... — мъжът ме погледна пронизително в очите. — Кажи честно. Там, в твоя свят, ти си бил на повече от шестнадесет години, нали?

— Да — потвърдих неохотно.

— Така си и помислих — подсмихна се Михайлов. — На колко години беше? На двайсет? Предполагам, че най-малкото на осемнайсет.

Идеше ми да потъна в земята от срам. По дяволите, аз бях на тридесет и пет! Какъв позор.

— Да-а... на повече от осемнайсет — отвърнах, прехапвайки езика си до болка.

Мисля, че ако искаше, можеше да ме попита за точното число, но по някаква причина реши да не го прави. Макар много добре да знаеше, че аз не мога да лъжа.

— Затова и разчитам на твоята съзнателност. Още повече, че нямаш друг избор. Виктор е мой роден син и може да си позволи известна доза глупост. Докато ти де факто за нас си никой — продължи мъжът с напълно непринуден тон, без намерение да обижда, а просто да констатира факт. — Ние те приехме, инвестирахме и продължаваме да инвестираме в теб пари, а ти, в знак на благодарност, трябва да станеш достойна помощ за нашето семейство — той неочаквано се усмихна в ъгълчетата на устните си. — С времето ще разбереш какъв късмет си имал да се родиш с кръвта на Михайлови.

Дотук беше морковът, сега беше дошло време за камшика.

— Вече разбирам — без да си кривя душата, кимнах аз.

— Много добре — одобрително кимна Михайлов. — Ще ти изпратя нов телефон чрез Джен, моят номер ще е записан вътре. Ако възникнат сериозни затруднения, можеш да ми се обадиш, но само в краен случай, аз не съм служба за морална подкрепа.

— Джен остава с мен?

— Доста трудно е да се намери бодигард, готов да защитава медиум, и още повече да го прави срещу умерено заплащане. А мис Ларсън изглежда вече се е сработила с теб. Освен ако, разбира се, ти не си против?

Отговорът на този въпрос беше, да кажем така, нееднозначен. Джен не беше най-добрият събеседник, затова пък наистина знаеше как да се държи ненатрапчиво и най-важното, винаги следваше идиотските ми планове. Оставаше да разберем дали това е добре или не? И във всеки случай тя вече беше доказан човек, на който не трябва тепърва да се обяснява.

— Аз съм твърдо за — отговорих решително.

— Чудесно.

Михайлов стана от масата и постави на масата пред мен плик.

— Мисля, че обсъдихме всичко. Можеш да останеш тук, сметката е на мое име. В плика има карта с пари за следващия месец. Вече приключих всички финансови въпроси с Харнет. По-нататъшното ти обучение ще се извършва само срещу процент от твоите доходи.

Станах с него.

— Благодаря за доверието.

Евгений Михайлов ми подаде ръка, която аз с удоволствие стиснах. Може да прозвучи странно, но за първи път от цялото време, откакто бях в този свят, се почувствах като значим човек. Бяха ме признали като човек, способен да бъда полезен, а не просто да вися на шията на практически напълно непознати хора, които с нищо не са ми длъжни. Сега това изглеждаше като пълноценно сътрудничество, което нямаше как да не ме радва и да не радва свитото ми в ембрионална поза някъде на заден план его.

— Когато получиш телефона, веднага се обади на Ника. Тя е много притеснена — стори ми се, че той леко загуби суровото си изражение.

Когато Михайлов си отиде, аз още известно време седях и размишлявах върху всичко, което чух днес. Като цяло първият ни личен разговор мина много продуктивно и най-важното, не усетих никакво пренебрежение в отношението му към мен. Разбира се, той едва ли е толкова благоразположен към мен, просто Михайлов е опитен бизнесмен и ръководител, който е наясно, че за служителите заплахите са доста съмнителен стимул.

Чувствайки се сит и доволен, аз отидох до тоалетната и възнамерявах да изпия едно кафе преди да си тръгна, но до масата си заварих компания от двама младежи и две момичета. На външен вид те бяха облечени доста свободно: панталони и тениски, плътно прилепнали по мускулестите торсове на младежите — червенокос и азиатец, и момичета в ефирни рокли и якета. Но в тези дрехи имаше не по-малко блясък, отколкото в официалните костюми на повечето хора, седящи по масите.

— А вие казвате, че няма места — казваше червенокосият младеж на управителката. — Ето тук има свободна маса.

— Съжалявам, но един млад човек все още вечеря на тази маса — поклати глава момичето-мениджър в черен костюм. — А, ето го и него.

И четиримата се обърнаха към мен.

— Този? — попита азиатецът, приближи се до мен и сложи ръка на рамото ми. — Слушай, недохранения. Не знам как изобщо са те пуснали тук и колко години си спестявал пари, за да резервираш маса в

„Метропол“, но аз ще платя сметката ти, ако веднага се разкараш оттук.

Измъкнах се изпод ръката му и го изгледах насмешливо.

— А ако не искам?

ГЛАВА 17

Честно казано, беше ми смешно. Сутринта бях лежал в гората, отървал се на косъм от проклятието и някак успял да убия същество от първи клас на опасност, а вечерта стоя в луксозен ресторант и влизам в конфликт с местни важни клечки. Сякаш жанрът на сериала внезапно се промени от японски хорър на тийнейджърска драма.

— Не си заслужава да се караш с хора, които могат да ти създадат сериозни неприятности — свивайки устни, прецеди младежът. — Просто тихо изчезни. И всички ще бъдат доволни — ние ще прекараме една хубава вечер, а на теб няма да ти вземат бъбрека, за да платиш вечерята си.

— Много примамливо предложение — криво се усмигнах аз. — Но сметката вече е платена, а аз още не съм пил кафе или опитал фирмения десерт. Ако почакате навън около половин час, ще можете да прекарате страхотна вечер и да спестите парите си.

— Ама ти сериозно ли? — попита азиатецът.

— Напълно — отговорих аз, като спокойно седнах на масата и се обърнах към момичето-мениджър: — Извинете, нормално ли е клиентите на вашия ресторант да не могат да се насладят на храната си, защото някой виси над главите им като гладен просяк?

Силно подозирах, че е от уискито, което изпих преди няколко часа в офиса. Или така ми е повлиял разговорът с Михайлов, все пак до този момент имах чувството, че „баща“ ми не иска дори да ме види, а сега не само благоволи да поговорим нормално, но и призна моите заслуги. Да, напълно случайни, но все пак.

— Не знам откъде се взе такъв — присви очи азиатецът. — Но никой не смее да нарича Акира Ясико просяк.

Направих се, че не го чувам.

— Извинете — обърнах се към мениджъра. — Помолете сервитьора да ми донесе чаша кафе и вашият фирмен десерт. Не, две чаши кафе — поправих се. — Не бързам за никъде.

Азиатецът се надвеси над мен.

— Как се казваш, твар?

Въпреки че говореше доста спокойно, но напрегнатите мускули на врата и тонът му подсказваха, че е просто бесен.

Тук вече се напрегнах, осъзнавайки, че една кавга от нищото с някакъв аристократ едва ли ще зарадва Михайлов. А сега правя безсмислен скандал, който едва ли ще направи чест на представител на аристократично семейство. Дяволът ме накара да се заяждам.

— Роман — отговорих възможно най-спокойно. Не можех да лъжа, затова беше добре, че не поиска да знае пълното ми име.

— Няма значение, така или иначе ще разбере кой си — уверено каза азиатецът.

— Окей — кимнах аз. — А сега хайде да решим, вие искате да направим грозен търкал точно тук или ще ме оставите спокойно да си изпия кафето?

Не уточних, че търкалът ще е грозен само защото физически няма да окажа никаква съпротива. Дори без да се вземат предвид практически липсващите ми мускули и ръката с неправилно и ненапълно зараснали кости, уменията ми в ръкопашния бой клоняха към нула.

— Яс, там се освободи маса — тупна агресора по рамото червенокосият. — Да вървим, ще уредя да ни я дадат.

Колкото и да е странно, до този момент рижият младеж не се намеси в нашия диалог, агресивните действия на азиатеца по-скоро го забавляваха. А момичетата ровеха в телефоните си и изобщо не ги интересуваше какво се случва.

— Ти... — азиатецът ме погледна злобно. — Ще те намеря и непременно ще продължим този разговор.

Само вдигнах рамене в отговор. Ами нека ми търси, аз какво да направя.

— Съжалявам — смутено се извини момичето-мениджър, когато компанията си тръгна. — Кафето и десертът ще ви бъдат донесени веднага, за сметка на заведението. И ако някога решите да ни посетите, просто се обадете и кажете, че Мария ви е обещала маса.

Изглежда сериозен плюс на този свят беше отношението към тийнейджърите. Въпреки че изглеждах и физически бях петнадесетгодишно момче, момичето разговаряше с мен като с възрастен. Очевидно в този свят, благодарение на сериозната бойна

подготовка и способностите, децата порастаха доста рано. По-точно, техният социален статус, азиатецът, който току-що беше отишъл на друга маса, не бих нарекъл възрастен.

— Благодаря — отвърнах аз, като със закъснение обърнах внимание на факта, че момичето е доста красиво, просто събраната на опашка коса и строгият грим старателно го прикриваха. — Но ми е интересно, това е толкова елитно заведение. Нима може просто така да се влезе тук и да се започва конфликт? Със сигурност маса може да се получи само с предварителна резервация.

— Разбира се, че не може — смутено потвърди момичето. — Масата се резервира седмица предварително. Просто рижият младеж е син на един от собствениците на ресторанта. Никой не би рискувал да го спре.

Аз се подсмихнах. Ама че късмет.

— Тогава се държаха дори прекалено сдържано. Можеха направо тук да ме набият.

— Ами... те не биха рискували да започнат истински конфликт. За нанесени щети на репутацията на заведението баща му щеше да свали три кожи от него. Ако не сте забелязали, те дори тон не повишиха, опитвайки се да не привличат излишно внимание. Но навън едва ли ще са толкова сдържани, така че бих ви предложила да излезете през входа за персонала — предложи ми тя.

— Всичко е наред — уверих момичето аз. — Благодаря за загрижеността, Мария, но ще си тръгна оттук по същия начин, по който влязох — през главния вход.

Освен това, ако рижият е син на един от собствениците на ресторанта, няма да му е трудно да разбере фамилията ми. Така че няма смисъл да се крия. А и защо? Това е само човек, Господи, най-много, което може да направи, е да ме набие. Доскоро, преди всички събития от последните седмици, това можеше да ме плаши, но сега предизвикваше само смях.

Честно казано, бях много уморен и исках да се върна в стаята си и хубаво да се наспя, но сега бях принуден да седя тук и да пия кафе. Не исках да създавам усещането, че ме е страх от нещо, особено след като не беше така. Компанията се настани на маса доста далеч от мен, но дори оттам улавях периодичните погледи на Ясико, изглежда

младежът се страхуваше да не изчезна незабелязано и той да не успее да си поговори с мен.

По дяволите, това наистина ме забавляваше.

Вече излизайки от ресторанта, минах покрай Мария и ѝ намигнах. За съжаление, без значение как се отнасят към тийнейджърите тук, беше очевидно, че момичето възприемаше петнадесетгодишното момче изключително като по-малък брат.

Колата, която ме докара, вече беше тръгнала, но имах достатъчно пари за такси. Поне се надявах. Не знам колко имаше в картата, но Михайлов едва ли би пестил от мен, особено като знае колко струват качествените дрехи. Просто трябва да отида до някой банкомат и ще разбера точната сума, а и ще изтегля пари в брой. Така че да намеря банкомат.

Спрях, вдишах вечерния въздух и се огледах наоколо. По дяволите, за първи път бях в града съвсем сам, дори бодигард нямах. Мога да отида където си искам и да правя каквото си искам. Вярно, сега просто искам да си легна и хубаво да се наспя, но първо...

— Хей, малкия, нали не мислиш просто така да избягаш? — раздаде се глас зад мен.

Естествено, азиатецът не беше устоял и ме беше последвал.

— Дори не съм си го помислял — уверих го аз, като бавно се обърнах. — И така, какво искаш да обсъдим?

— Просто искам да дам урок на един малък задник — ухили се младежът.

— Ами давай — отвърнах аз, разпервайки ръце настрани.

Разбира се, ресторантът със сигурност имаше външни камери, но нещо ми подсказваше, че никой няма да ми се притече на помощ. А малкото хора, които минаваха наблизо, усърдно се преструваха, че нищо осъдително не се случва, въпреки че някои тайно извадиха телефоните си и ги насочиха към нас.

— Какво, дори няма да опиташ да се съпротивляваш? — насмешливо попита Яшико.

— Бойните умения не са моята силна страна, както и твоята не е в главата — също така насмешливо отвърнах аз.

В същия миг ръката му се стрелна и получих такъв шамар, че бузата ми пламна като изгорена с ютия. Дори не успях да забележа движението на азиатца.

— Имаш късмет, че сме на оживена улица. Иначе щях да те спукам от бой — продължи младежът. — Но ще разбера кой си и със сигурност ще те посетя. Ще те накарам кръв да плюеш, разбра ли?

— Успех — свих рамене аз. — Сега мога ли да тръгна вече?

— Махай се — направи гримаса на отвращение азиатецът, който дори с малкия си мозък осъзна, че конфликт с тийнейджър до ресторанта пред очите на минавачите определено няма да му прави чест.

Е, нека ме търси, щом толкова иска. Ще е смешно, ако се замъкне в имението на Михайлови. Но това вече си е негов проблем, а аз трябва да реша в каква посока да тръгна сега.

Можех да попитам някой от минавачите, но наоколо витаеха няколко призрака и предпочетох да избира един от тях. Не че бях отвикнал да общувам с хора за тези седмици, просто... призраците ми вдъхваха повече доверие. Благодарение на уроците на Макаров се научих да „уплътнявам“ силата на душата си и призраците вече не се втурваха към нейната светлина като молци. Но аз все още ги виждах много добре. Между другото, в центъра на града призраците бяха много по-малко, отколкото в покрайнините, очевидно тук имаше много по-малко насилствена смърт и хората по-често ги погребваха в съответствие с всички правила. От друга страна това не даваше пълна гаранция, че душата ще отиде „от другата страна“. Сладкото момиче, което очевидно беше паднало от прозорец по бельо, щеше да изглежда секси, ако всяка костичка в тялото ѝ не беше счупена. Но в сегашното ѝ състояние това не ѝ пречеше да обикаля по улицата, да се взира в лицата на хората и да коментира нещо на глас.

— Извинете, знаете ли къде е най-близкият банкомат? — обърнах се тихо към нея аз.

— Какво? — сепна се тя. — О, ти ме виждаш, малкия!

— Виждам те, виждам те — кимнах аз. — И така, къде е банкоматът?

— В хотела отсреща има един. Между другото, аз живея там. Знаеш ли какви луксозни стаи има на последния етаж? Президентски. Ех, как се забавлявахме там! Как ме намираш, между другото?

Тя продължи да бърбори нещо за оргии, но аз побързах да вляза в, разбира се, добре защитения от нематериални и неочаквани гости хотел. След като поставих картата в банкомата и набрах пин кода от

документа в плика, осъзнах колко много е започнал да ме цени Михайлов. Десет хиляди долара?! И всеки месец ще ми плаща тази сума?!

Преди да успея да се отдалеча от хотела, до мен спря огромна черна кола със странен знак: муцуна на демон с два кръстосани меча върху нея. Като се вгледах внимателно, видях и букви, които обясняваха всичко — СБРЗО. Аха, значи това е знакът на демоноборците!

Шофьорската врата се отвори и се появи едра фигура, облечена в сива камуфлажна униформа.

— Михайлов, добре, че успях да те хвана! — поздрави ме мечкоподобният мъж, като скочи и хвана здравата ми ръка с огромната си лапа. — Колко се уплаших, когато изчезна веднага след битката в имението на Орлов!

— Здравейте — неуверено поздравих аз.

Князев?! За какво пък съм му притрябвал аз?

— Надявах се, че си оцелял! Много си ми нужен!

— Защо? — попитах, силно изненадан от това заявление. — Доскоро дори не знаехте за съществуването ми.

— Сядай в колата, ще обясня всичко по пътя — някак излишно импулсивно размаха ръце той, което с неговата физика беше равносилно на опит за убийство. За щастие не ме улучи.

Погледнах към колата, после отново към него. Това не се ли брои за отвличане? Джеймс изрично ме предупреди от ресторанта да отида право в хотела.

— По пътя за къде? — попитах предпазливо.

— Към болницата, разбира се. Трябва ми помощта ти.

Напълно объркан, но съвсем наясно, че да споря с шефа на СБРЗО е лоша идея, аз неохотно кимнах.

— Добре, но само при условие, че сега ще се обадите на Джеймс и ще го уведомите.

— Няма проблем — уверено кимна мъжът и извади телефона си. — Сядай, сега ще уредим всичко.

Колкото и да е странно, медиумът не се възпротиви, че Князев ме отвежда. Макар че все още не разбирах защо изобщо тръгнах с него?

— И така, защо отиваме в болницата?

Мъжът си пое дълбоко дъх, при което широките му гърди едва не разкъсаха плътно закопчаната униформа. Въобще отстрани ние двамата с него изглеждахме като герои от анимационното филмче „Машка и мечокът“, където аз бях нова версия на Машка, малко по-висока и по-малко харизматична.

— Нали знаеш, че съпругата ми Ана лежи в болницата в състояние на дълбока кома?

Аз се смутих, отново се почувствах виновен за нейното състояние. От една страна, както при Деймис, Дони и Лора, моята вина беше косвена. Но всъщност формулата за изчисляване на такива неща според мен е много проста: щеше ли да им се случи това, ако не ме бяха срещнали? Сто процента не, което означаваше, че виновен съм единствено аз.

— Да... знам...

— Макаров, когато ми казваше за Орлов и помоли да те спася — Князев подчерта думата „спася“, — ме увери, че ти можеш да помогнеш тя да излезе от комата.

— Аз?!

— Да. Нали си медиум?

— Почти — отвърнах уклончиво. — Ученик съм.

— На самия Макаров?

Защо „на самия“? Тоест, той, разбира се, е страхотен старец, съдейки по историите на Миси, но не чак толкова, че ръководителят на СБРЗО на Златния остров, най-елитният от трите елитни острова, да изрича фамилията му с такъв респект.

— И на него също.

— Тогава вярвам на думите му — твърдо отсече Князев.

— Затова значи отиваме в болницата — въздъгнах обречено. — Сега разбирам. Но ще трябва да ме извините, аз нямам представа как мога да помогна на жена ви. Наистина бих искал, честна дума, но не знам как да направя нещо подобно.

Мислех, че Князев ще се ядоса или, напротив, разстрои, но вместо това той пхна телефона си в ръката ми.

— Вземи, обади се. Макаров ме предупреди, че ще трябва да те консултира, и си остави телефонния номер.

— Ъ-ъ... какво?

О, стига, още преди да тръгна да се разправам с Орлов и Садако, той е обещал на Князев да му помогна и е предсказал, че ще имам нужда от съветите му?! Сериозно?!

Всъщност нямах особен избор, така че наистина трябваше да се обадя на Макаров, за щастие не беше прекалено късно.

— Здравейте, това е рецепцията на болница „Дъга“ — прозвуча уморен женски глас. — С какво мога да ви помогна?

Леко се обърках, очаквах да чуя Макаров, а не администратора на болницата.

— Ъ-ъ... здравейте, искам да говоря с Макаров.

— Макаров? И кой пита?

— Роман Михайлов.

Жената затрака по клавишите.

— Така... да, има такъв. На Макаров е разрешен контакт с вас. Изчакайте, сега ще го извикат.

Засвири успокояваща мелодия.

Името на болницата е „Дъга“? Сериозно!? Там ли държат опасни и психически нездрави хора?! Да бяха го нарекли „Лайка“.

— Леле, Малък Ро, ти наистина си жив — раздаде се гласът на стареца в слушалката малко по-късно. — Ху заложи стотачка против теб.

Значи дребосъкът не е вярвал в мен? Хм, ще му го припомня.

— Да, жив съм. И се справих със Садако. В тази връзка имам много въпроси, но сега друго е по-важно... Казали сте на Князев, че мога да помогна на жена му?! Но аз не мога да правя подобни неща! — улавяйки с крайчеца на окото си недоволния поглед на шефа на СБРЗО, бързо се поправих: — Тоест вие ще ми обясните как да го направя?

— Имам някои предположения по този въпрос.

Въпреки че не виждах Макаров, ясно си представих доволната му усмивка. Много исках да попитам „как така предположения?!“, но пред Князев предпочетох да не изразявам толкова ясно недоумението си.

— Слушам внимателно.

— Какво е кома?

— Ами това е, когато човек лежи в безсъзнание и не реагира по никакъв начин на външни дразнители — погледнах предпазливо към

Князев. — Най-често се свързва с увреждане на мозъка.

— О, това е от медицинска гледна точка. Аз говоря за по-дълбоки причини, които са по-близо до нас, медиумите. Виждаш ли, физически Алина Анатолиевна е наред, тялото ѝ функционира нормално, само съзнанието не се връща. А където е съзнанието, там е и душата.

— Тоест душата ѝ, според вашата „рибна“ теория, е отишла не много дълбоко в друга плоскост, докато тялото е останало на повърхността? — предположих аз. — Но все още е свързана с него.

— Браво на теб. Да, горе-долу така стоят нещата. Ако тялото е във вегетативно състояние, тоест е престанало да функционира нормално, връзката между него и душата е окончателно нарушена. Само някой светец може да върне такава душа, но дори и това не е факт.

Така, донякъде разбрах теорията. Душата е свързана с тялото, но е излязла да се поразходи в малко по-различно пространство, там, където се мотаят призраците. По принцип, ако мога да виждам призраци, то е много вероятно да намеря и душата на Алина Князева. Но всичко това са само предположения и, познавайки Макаров, от него ясен план за действие няма да получа.

— По мълчанието ти разбирам, че си разбрал посланието — ухили се Макаров. — Нататък си ти. И ми ела на гости след седмица, ще ти дам нова задача. Все пак си мой ученик.

— Да, но...

Но старецът вече беше затворил, без дори да се сбогува.

— Той обясни ли какво трябва да се направи? — напрегнато попита Князев, стискайки волана така, че пръстите му побеляха. Изглежда мъжът дори леко го огъна, добре, че не го изтръгна от мястото му.

Аз конвулсивно преглътнах.

— Да, обясни.

— Значи ще се справиш?

В очите на мъжа имаше толкова много надежда, че много бих искал да го излъжа. Включително и за собствената си безопасност. Но да лъжа явно не е моето нещо.

— Знаете ли, разбирам теорията, но нямам идея как да я приложа — отговорих, както винаги, честно. — Но мога да опитам.

— Така да бъде — въздъхна Князев. — Дори малък шанс е по-добър от нищо — той погледна ръката ми. — Между другото, там можем да ти излекуваме ръката, виждам, че изобщо не можеш да движиш пръстите си.

Изглежда нямах голям избор. А и бих се радвал да мога да помогна на тази мила жена, която рискува живота си, за да ме спаси. Но обясненията на Макаров не добавиха и капка увереност в моите способности.

До целта стигнахме учудващо бързо, тъй като тя се намиреше в самия център на града, както и ресторантът. Очевидно това беше институция от съвсем различно ниво в сравнение с Шеста болница. Там имаше отделни етажи с луксозни стаи, докато тук цялата болница от входа до помещението на портиера беше елитарна.

До входа на луксозно оборудваната територия бродеха два призрака — мъж и жена. С нормални дрехи, явно не бяха пациенти, но преди да вляза в сградата, реших да поговоря с тях. Може би някой би нарекъл това обикновена предпазливост, но аз, тъй като не можех да лъжа себе си, признах наличието на лека болнична фобия.

— Ей — извиках първо на мъжа. — Какво можете да кажете за тази болница?

Князев ме погледна подозрително, но не зададе никакви въпроси. Само помислете, медиумът говори на празно място.

След стандартна порция изненада, мъжът опули очи и доверително ми съобщи:

— Това е страховито място, момче, дори не си и помисляй да ходиш там!

О, по дяволите, пак ли?

ГЛАВА 18

— Защо? — попитах, като реших да не правя прибързани заключения.

— Ще те измамат и ще те оберат до шушка! Те са акули!

— Така-а. За какво става дума?

Мъжът яростно закрещя:

— За докторите от тази болница! „Първа златна болница на съвременната медицина“, разбира се. Тя е „златна“ само защото за всяка тяхна сметка ще ти трябва цял златен трезор. Идваш с леки болки в стомаха, седмица по-късно откриват някое усложнение, после друго, ти плащаш големи сметки, после теглиш кредити. И тогава те блъска кола, и всичко това се превръща просто в загуба на време и пари, а за семейството ти остават само дълговете и сметката за кремация.

Кимнах съчувствено и при последното изречение не можах да сдържа смеха си.

— Да, виждам, че са спестили от кремация. А нещо мистично случвало ли се е в болницата?

— Шегуваш ли се? Там е толкова безопасно, че няма да се изненадам, ако по сградите наоколо са поставили снайперисти. Неслучайно вземат толкова много пари! За всяко кихане! Само си представи, там дори калцуните за посетители са кожени!

— Ще влизаме ли? — нетърпеливо попита Князев.

— Да, веднага, просто събирам информация за болницата. За всеки случай — отново се усмихнах криво. — Лоши спомени, нали знаете.

Оставихме продължаващия да се жалва от огромните сметки призрак и влязохме във вътрешния двор. Да, започнах да разбирам защо сметките в тази болница са толкова високи, дори дърветата и храстите бяха толкова перфектно оформени, сякаш за всяко от тях се грижи отделен градинар. А щом влязохме в сградата, за момент си помислих, че съм попаднал в музей на съвременното изкуство. На

нормално изкуство, а не такова, което показва странни скулптури от подръчни материали и нелепи цапаници върху платното с части от тялото, които определено не са предназначени за рисуване. Не, тук имаше красива рецепция от стомана и стъкло, оригинални по форма лампи с успокояваща мека светлина, удобни фотьойли за чакащите и много любезен персонал.

Веднага ни придружиха до стаята, където лежеше жената на Князев, предложиха ни кафе и дори не ни взеха пари за калцуните. Вярно, нещо ми подсказваше, че цената им просто е включена в сметките, плащани от Князев.

Лежащата в болничното легло жена изглеждаше напълно здрава: никакви изгаряния, равномерно дишане, розова руменина по бузите. Никога не бих си помислил, че е оцеляла във взривена с ракета въздух-земя кола. Впрочем, Алина Сергеевна беше спасена от някакъв механизъм или артефакт, който пренесе тялото ѝ на безопасно място миг преди експлозията.

— Лекарите твърдят, че физически е в перфектно състояние. Дори мозъкът ѝ не е травмиран — каза Князев, гледайки с любов жена си. — Удивително е, че съвременната медицина може да сглоби тяло парче по парче, но точно в такива случаи специалистите просто вдигат ръце.

— Нали разбирате, че няма никакви гаранции и може да ми е нужно време, за да се подготвя? — попитах внимателно. — Макаров ми даде само общи насоки, но ще трябва добре да обмисля нещата, да изчета много литература, в крайна сметка.

— Ние за никъде не бързаме — отговори Князев и нежно погали жена си по косата. — Важното е накрая тя да се събуди. Аз бързах да те доведа тук само за да те впиша в списъка за посещения и да ти покажа болницата. Каж ми от какво се нуждаеш и аз ще се постарая да осигуря всичко, само и само лечението да започне възможно най-скоро.

Можех и да си замълча, но, разбира се, не го направих.

— Това не е лечение. Според предположенията на Макаров в състояние на кома душата на човек напуска тялото и медиумът може да допринесе за нейното връщане.

— Тоест, ако тя е наблизко, тогава трябва просто да ѝ помогнете да се върне?

В моя живот нищо не се решаваше толкова лесно, въпреки че много ми се искаше. Затова и самият аз не знаех честния отговор.

— Вероятно.

— Звучи като нещо не много сложно, нали? Е, поне за медиум — с надежда попита Князев.

Беше много странно да се види този огромен суров мъж толкова объркан и разстроен. Той буквално не знаеше къде да си сложи ръцете, докато разговаряше с мен, макар да съм сигурен, че при други обстоятелства със същите тези ръце разкъсваше демоните на парчета.

— Само така изглежда — уверих го аз. — Но дори да е така, душата ѝ не е тук. И това значително усложнява задачата.

Мъжът се огледа, сякаш се надяваше сам да види нещо.

— Със сигурност ли я няма? Не трябва ли да медитираш или да претърсиш цялата сграда?

— Сградата ще я обиколя — съгласих се аз. — Но душата ѝ определено не е... — и млъкнах, без да мога да довърша изречението.

Стоп, тук нещо не беше наред. Не бях уверен в думите си и затова не ги смятах за истина, а оттам и не можех да ги кажа на глас. Защо? А, да, точно така! Нямах представа колко „дълбоко“ мога да погледна във „водата“. Ами ако жената е в пространство, което очите ми не могат да видят, като това, в което се гмурка Хухлик, когато изчезва? Аз всъщност виждам само онези призраци, които бродят съвсем близо до повърхността на реалния свят.

— Хм, всъщност наистина трябва да обмисля всеки вариант — смутено се поправих аз. — В края на краищата все още се уча — тук ми хрумна интересна мисъл: — А вие опитвали ли сте да поискате помощ от самия Макаров?

— И не само от него — призна Князев. — Но медиумите се опитват да не се месят в медицината, отговорността била твърде голяма. Макаров например каза, че не е за неговите мръсни ръце да прави добри дела.

Ами да, кой би искал да ядосва ръководителя на СБРЗО? В крайна сметка, ако нещо се обърка и жена му умре, виновният може да загуби главата си... Уф, някак си не помислих за това, когато се съгласих да помогна да извадя Алина Сергеевна от комата.

— А църквата? — леко нервно попитах аз.

— Те дойдоха и заявиха, че всичко е в ръцете на Господ — направи гримаса мъжът. — Аз самият, разбира се, съм вярващ, но ако здравето на хората зависеше само от Бог, нямаше да измислим медицината.

Честно казано, мен местните духовници по-скоро ме плашеха, отколкото да вдъхват доверие. Но не бих се наел да реша кой е по-опасен — медиумите или служителите на църквата.

— Мисля, че трябва да действаме внимателно — казах след кратък размисъл. — Ще потърся информация в Асоциацията. Не вярвам, че никой преди мен не е правил нещо подобно.

— Разбира се, разбира се — припряно каза Князев. — Не е нужно да бързаме. Но щом вече сме в болницата, предлагам специалистите тук да прегледат ръката ти — виждайки, че леко се напрегам, той добави: — За моя сметка, разбира се. По-точно, за сметка на СБРЗО, ще приемем, че си пострадал по време на операцията за залавяне на опасен сериен убиец.

— Така ли сте го оформили? — изненадах се аз. — Мислех, че СБРЗО се занимава само с демони.

Князев сви рамене.

— Обикновено да. Но се случва да ни привличат и за други работи, когато няма разломи. Точно така прикрихме и моето, така да се каже, леко самоуправство.

Честно казано, не ми се искаше да приемам помощ от Князев, без да съм направил нищо за жена му. Но помощ от организация — това беше съвсем различна работа.

— Тогава би било хубаво отново да почувствам собствените си пръсти.

Прегледът на многострадалната ми ръка отне доста време. Рентген, кръвни изследвания, дълга назидателна реч от лекаря, че подобни сложни наранявания не трябва толкова безотговорно да се пренебрегват. Накрая и описание на процедурата, която ми предстои. В крайна сметка беше решено да ме оставят за през нощта в болницата, в стая, съседна на стаята на съпругата на Князев. Самият шеф на СБРЗО си тръгна, като си остави номера и нареди да му се звъни при всяка една новина.

Операцията извършиха с местна упойка. Първоначално предложиха обща, но аз изобщо не бях съгласен отново да губя

съзнание.

— Можем да закрием ръката с параван — предложи ми лекарят, когато всичко беше готово за операцията.

— Все ми е едно — отвърнах с широка прозявка. Пред очите ми Садако разкъсваше хората, а тук само някаква си операция на ръката. — Чупете по-бързо.

Сега повече ме вълнуваше състоянието на Алина Сергеевна, защото няхах идея как да ѝ помогна. А имаше още и Лора, и погребението на Деймис... По дяволите, съвсем забравих за тях!

С отсъстващ поглед наблюдавах как внимателно разрязват и разтварят настрани кожата на ръката, оголвайки мускулите...

— Ъ-ъ... ще може ли все пак да поставите параван — попитах, усещайки как главата ми се замайва и стомахът ми се надига. Явно леко бях надценил силата на психиката си.

— Защо не каза веднага? — бащински се усмихна докторът. — Всички герои са такива, какво да се прави.

Операцията продължи около два часа, след което поляха ръката ми с нещо като течна пластмаса, която мигновено се втвърди, и ме изпратиха да спя в стаята. Лекарят ме увери, че само след няколко дни пръстите ще се възстановят напълно, а дотогава ще стоя с „желето“ — така се наричаше тукашният аналог на гипса.

И какво щастие беше най-накрая да спя в легло, в пълна тишина и на спокойствие. А на сутринта се събудих и видях Джен да спи в стола до леглото. Жената беше успяла да се намести там цялата и за първи път осъзнах колко крехка е всъщност. Веднага щом помръднах, тя отвори очи.

— Добро утро — усмихнах се слабо.

— Защо става така, че те отвличат всеки път, когато излезеш от офиса? — попита тя вместо поздрав.

— И аз се радвам да те видя — ухилих се. — Но този път не беше точно отвличане.

— Но доста близо до него. Вземи — тя хвърли на одеялото нов телефон. — Това е от баща ти. Всички данни и приложения са прехвърлени от стария.

Отлично! Няма да се наложи отново да търся номерата. Вярно, това потвърждаваше факта, че цялото съдържание на телефона ми винаги е достъпно за Михайлов. От друга страна, защо ми е да крия

нещо? Дори в своя свят се смеех на хората, които се побъркват, защото „големият брат“ има достъп до кореспонденцията им, а по улиците има все повече камери. Лично аз никога не съм имал нещо за криене и дори сега, когато започнах да имам някакви тайни, не се чувствах притиснат с нищо. Най-малкото към този момент удобството засенчваше евентуалното изтичане на информация.

— Супер — възкликнах радостно и веднага се зарових в телефона.

Бързо установих, че всички входящи обаждания и съобщения ги имаше и на този телефон. Очевидно го бяха възстановили веднага след изчезването ми или просто е бил клонинг на моя и винаги е получавал копия на информацията от оригинала. Знаех, че е възможно.

Съобщенията бяха основно от Ника и Дони, както и пропуснати обаждания от офиса на медиума. Видях и няколко непознати номера, но в момента ме мързеше да разбера на кого са. Веднага написах съобщения на Ника и Дони, че с мен всичко е наред, и попитах последния за състоянието на Лора. После влязох в новинарски сайт, за да потърся информация за Шеста болница и Орлов — беше ми любопитно да разбера как официалните източници са представили случилото се.

Изненадващо, но и в двата случая моето име не се споменаваше. Само в случая с болницата фигурирах като обещаващ ученик на Джеймс Харнет, а при Орлов се проявявах изключително като жертва на отвличане. И едното, и другото изглеждаше съвсем логично — по този начин Джеймс рекламираше услугите си, за които, между другото, търсенето и така си беше много голямо. А Михайлов беше представил всичко по такъв начин, сякаш нашето семейство е било тормозено от алчния бизнесмен Орлов. По принцип не ме интересуваше какво пишат за мен, но самият факт, че се появих в официалните медии, беше леко притеснителен. Все пак за първи път в живота си видях собственото си лице на снимка в статия на главната страница на огромен новинарски портал. Дори бих казал — за първи път в двата си живота.

— Вече си почти герой — каза Джен, забелязвайки какво гледам на екрана на телефона, когато го оставих на леглото и отидох да се измия.

— Да — съгласих се аз. — А още не знаят за Садако. Точно там беше наистина опасно.

Между другото, все още не знаех какво точно се случи. Тоест, да, ясно е, че идеята ми очевидно беше сработила — Мей Ли, през моята връзка със Садако, я беше изпила напълно, и ми беше върнала цялата душевна енергия. Но къде отиде самата тя след това? А и ми се искаше да получа потвърждение, че със Садако окончателно е приключено, но за това явно ще трябва да потърся среща с Доктора. И нещо не бях сигурен, че отговорите на въпросите си заслужават такъв риск.

Веднага щом изпратих съобщението, Ника се обади и говорихме цели два часа. В допълнение към поредния разказ за моите приключения, чути и от Джен, тя ми обясни защо толкова лесно са пуснали Орлов. Златният остров сам по себе си бил специална зона, където аристокрацията имала нещо като дипломатически статут, а имената на много семейства официално се считали за територии на отделни държави. Така че защитата на имението на Орлов или на Михайлов бил техен личен проблем и никой не бил длъжен да обезпечава тяхната безопасност. Съвсем друга работа е животът на самите аристократи — това било въпрос на политика. Ако един аристократ убие друг, това си е тяхна лична работа, но включването на СБРЗО, официална служба на Острова, в бойни действия значително усложнявало процеса срещу Орлов. Това се считало за сериозно нарушение на закона и един от факторите, които наложили като наказание безобидното изгнание на Орлов в Руските княжества. Вярно, според Ника, напускането на Островите без възможност за връщане било силен удар върху репутацията и бизнеса, но едва ли можело да се счита за достатъчно наказание за убийствата на момичетата. В края на краищата, каквото и да говорят, Орлов младши не би могъл да убива момичета без пълната подкрепа и помощта на баща си.

— Нищо, баща ми обеща да се разправи с него в Княжествата — увери ме Ника. — А аз след месец ще имам свободно време, ще дойда и лично ще говоря с Джеймс. Разбира се, опасността е страхотен учител, но това вече е прекалено. Хайде за в бъдеще да се занимаваш само с обикновени призраци, поне докато не натрупаш опит.

— Сякаш съм против!

— Макар да се гордея, че малкото ми братче се е справило със същество от първи клас на опасност, моля те да се ограничаваш до

един подвиг месечно. Искам да дойда и да те намеря жив.

И това го казва човекът, който за развлечение ме заведе да гледам портал от измерението Лимба и демоните, които излизат от него. Хайде, стига.

Веднага след като приключих разговора със сестра ми, се обади Дони.

— Здравей! Как си, добре ли си? — радостно попита той.

— Да, всичко е наред — уверих го аз. — Как е Лора, има ли новини?

— Никакви — веднага се умърлуши младежът. — Специалистите все още не са установили с какво точно е отровена, но има някакъв напредък. И тук трябва да кажа благодаря на твоя познат, който помогна да уредим сестра ми в най-добрата болница на Острова.

Леко се напрегнах.

— Какъв мой познат?

— Не знам, той се обади от същия номер, от който ми се обаждаше ти преди седмица и половина. Каза, че е твой наставник... Да, точно така, бил твой наставник! И той ни намери място в...

— В „Първа златна болница на съвременната медицина“? — предположих аз.

— Да! — засмя се Дони в слушалката. — Щом знаеш, защо тогава питаш?

Нима Макаров е предвидил и това?

— Каж ми още, че стаята ѝ е на четвъртия етаж — попитах, вече досещайки се какво ще чуя.

— Ами да, стая четиристотин и пет.

— Ах, този кучи...

Погледнах към Джен, но тя се престори, че чете нещо на телефона си.

— Така се случи, че сега помагам на един човек, който е в кома, а той е в стая четиристотин и четири. А мен ме настаниха в четиристотин и трета...

— Стига бе! — възкликна младежът. — Нито дума повече, идвам!

Той затвори, а Джен ме погледна неодобрително:

— Имай предвид, че Джеймс каза сутринта да отидеш в офиса. Искане да обсъди някакви работни въпроси, както и защо са те докарвали

тук — след което заинтригувано попита: — А ти наистина ли можеш да помогнеш на човек да излезе от кома?

Смутено се прокашлях.

— Не знам, но новият ми наставник е убеден, че ще се справя.

— А Лора? Предполагам, че и тя е преместена тук, за да можеш да се заемеш с нейното лечение?

— Не с лечението — намръщих се аз. — Но няма да е лошо да намерим главата на Роналд Тумс и подобаващо да го разпитаме. Между другото, знаеш ли какво направиха с мазето на болницата след нашето клане? По логика главата би трябвало да е останала някъде там, не може да се е търколила далече.

За моя изненада Джен кимна и уверено съобщи:

— Мазето беше отцепено през първата седмица. Телата на съществата бяха събрани, описани и изпратени в полицейската лаборатория, при желание ние можем да получим достъп до тях. Медиум от Асоциацията претърси цялата болница, но не откри никакви призраци. Предполагам, че главата се е търколила или скрила някъде, но Джеймс се е уговорил с новия директор на болницата да получиш достъп до всички съоръжения. Те бяха съгласни на всичко, стига да не ги съдиш.

— Не е зле — кимнах изненадано аз.

Колко добре се нарежда всичко... Дори прекалено добре, според мен. Всички условия за ползотворна работа. Каква е уловката? А, да, сигурно защото нямам представа как да помогна на две пациентки в съседни стаи, пострадали по моя вина.

Хванах се за главата, седнах на леглото и мислено се опитах да съставя списък с предстоящите задачи.

— Да, ще трябва да отида в болницата и да огледам всичко там — промърморих аз.

— Но първо в офиса — напомни Джен. — Освен това баща ти нареди да обиколиш магазините и да си купиш няколко костюма, със сегашните си дрехи не бива да се появяваш на обществени места. Дори ми даде списък с марки, към които да те насоча.

Погледнах жената с нови очи. Как толкова бързо се превърна от мълчалива, студена и строга телохранителка в моя лична секретарка?

— Това е добре... Може би тогава знаеш и датата на погребението на Деймис?

— Разбира се — потвърди жената за голяма моя изненада. — Кремацията се състоя преди седмица, а след два дни ще има прощална служба в църквата, посветена на двете деца на Присила Норн. Хората на Евгений Сергеевич помогнаха на жената с всички приготовления, но тя често питаше за теб. Мисля, че трябва да я посетим преди службата.

Погледнах Джен с неразбиращ поглед. Жено, коя си ти? И къде отиде моята лаконична студена телохранителка?

— Никъде не съм отишла — спокойно отговори Джен.

По дяволите, пак ли говоря на глас?

— Но откъде толкова усърдие?

Жената внимателно ме погледна.

— Просто видях перспективата. Мисля, че ти можеш да помогнеш на много... — тя млъкна за момент — хора, ако продължиш да правиш това. И аз ще направя всичко никой да не ти пречи.

Приятно беше, дявол да го вземе. Малко ме смути само засечката, сякаш първоначално искаше да каже нещо друго. Но на кого друг мога да помогна, освен на хората? Предполагам, че просто си въобразих.

ГЛАВА 19

Дони влетя в стаята като ураган. Не толкова поради склонността си да контролира стихията на въздуха, а просто от излишък от енергия и емоции. Веднага ме сграбчи в прегръдка и ме вдигна от пода.

— Жив си-и!

Той все още се перчеше в бяла тениска, плътно прилепнала към изпъкналите мускули. Татуировките по ръцете и червената ивица на русата глава също си бяха тук. Интересно как би нарекъл такъв стил Михайлов? Все пак семейство Палмър също не бяха от последните на Острова, а младежът очевидно беше далеч от класическите костюми.

— Кхъ, какво да се прави — изграчих аз.

— А какво ти е на ръката? — попита той, след като ме пусна и внимателно ме огледа от глава до пети.

Честно казано, направо бях забравил, че китката ми е покрита с пластмаса, тъй като не чувствах никаква болка. Както обясни лекарят, просто временно са изключили нервната проводимост в пръстите ми за един ден, но привечер всичко ще се възстанови.

— Счупиха ми пръстите. После те зараснаха накриво, така че наново ги счупиха, но вече както трябва.

— Пръсти, счупени както трябва? — попита Дони. — Звучи интересно. Слушай, а Орлов наистина ли те е отвлякъл и измъчвал, както казват по новините? Това негово дело ли е?

— Негово. Но това е дълга и объркана история. Ще се върнем към нея по-късно и желателно на по чаша бира.

Младежът ме погледна скептично.

— Ти си на петнайсет.

Да, нещо се увлякох. Между другото, вчера възрастта ми изобщо не притесни Джеймс, когато ми наля уиски. И аз пих някак без да се замисля, сякаш така и трябва. Надявам се това да не повдигне неудобни въпроси.

— Точно затова само на по бира — бързо се опомних аз, като погледнах към Джен. По някаква причина ми се стори, че сега ще

превключи в режим „мама“ и ще ми изнесе лекция за опасностите от алкохола, дори изражението ѝ изглеждаше осъдително. От друга страна, то винаги е изглеждало така — като консенсус между недоволството и мълчаливото осъждане.

— А вие... коя сте? — със закъснение обърна внимание на Джен младежът.

— Бодигард и помощник — отвърна спокойно жената. — Джен Ларсън.

— Радвам се да се запознаем — кимна Дони. — И вие ли бяхте в болницата с Лора и Макс?

— Да, бях — потвърди жената. — Съжалявам, че не успях да защитя вашата сестра.

Дони въздъхна.

— Това беше твърде необичайна ситуация. Би било странно да обвинявам някой друг освен Ездача на труповете. Доколкото разбрах, него така и не го откриха, нали?

Не само че не го откриха, но все още няхах идея къде и как да го търся. Само мисълта за тази твар, убила Деймис заради своите експерименти, караше ръцете ми, или по-точно едната ми ръка сега, да се свие в юмрук от гняв. Въпреки че в момента се опитвах да се съсредоточа върху по-неотложни въпроси, нито за минута не забравях за Ездача. Рано или късно щях да го намеря, просто дотогава ще трябва да стана много по-силен, за да откъсна главата му заедно с подлата му маска. Или да доведе със себе си някой, който може да го направи вместо мен — не съм горд, ще ми е достатъчно просто да гледам. И може би след това да ритна отрязаната глава за пълнота на усещанията.

— Не го откриха — повторих като ехо аз и побързах да сменя темата. — Слушай, сега трябва да отида до офиса на Джеймс, да обиколя магазините за нови дрехи, след това до Шеста болница да търся призрака на предишния... или по-точно на по-предишния директор. Надявам се, че той може да помогне на сестра ти. Но преди това бих искал да посетя Лора.

Дони веднага стана сериозен.

— Разбира се, да вървим, ще те впиша в списъка на посетителите. И ще те закарам, където трябва, и като цяло... днес ще бъда твоят шофьор. И не се опитвай да спориш!

— Последния път, когато ме вози, едва не умря — напомних му аз, стараяйки се да добавя насмешка в гласа си, за да смекча чувството на вина.

— Не мисля, че ще срещнем полтъргайт в магазин за дрехи.

Мислено изругах.

— Защо го каза това? Сега определено нещо ще се случи, и то в магазина. Както и да е, първо Лора.

— Да вървим — съгласи се Дони.

За разлика от Алина Сергеевна, Лора лежеше не в обикновено легло, а в своеобразна капсула. Нещо като това, което показваха в научнофантастичните филми за космоса, когато пилотите биваха поставени в състояние на стазис за полети на дълги разстояния. Тукашната версия на капсулата беше със стъклен купол, което позволяваше да се вижда цялото тяло на момичето. Разбира се, тя беше облечена в бели дрехи, явно пижама, това не ви е „Петият елемент“. А целият въздух около нея приличаше на нещо средно между мъгла и гъсто прозрачно желе.

— Това не е обикновена кома — обясни Дони. — Всички процеси в тялото са забавени стотици пъти. За съжаление, макар и много бавно, те продължават да протичат, и отровата се разпространява в тялото. Ето виж...

Той посочи към шията на момичето и аз видях розово петно, което не бях забелязал веднага заради насочената към това място тръбичка с игла. Очевидно по този начин вземаха проби от отровената плът.

— Оттук заразата се е разпространила по цялото тяло. Веднага са изрязали мястото и са присадили нова кожа, но отровата продължила да се появява именно тук.

— Това не е ли странно? — попитах аз.

— И още как — потвърди младежът. — Лекарите казват, че никога преди не са виждали нещо подобно.

Много исках още веднъж да се извиня на Дони и Лора, но младежът категорично отказваше да признае вината ми, а Лора просто не ме чуваше. От друга страна, съдейки по характера ѝ, тя също не би ме обвинила за случилото се, но по някаква причина това изобщо не ме накара да се почувствам по-добре, а точно обратното. Въобще тяхното семейство се отнасяше към мен учудващо любезно още от първите

минути на нашето запознанство, а досега същото това познанство не им носеше нищо друго освен проблеми. Обидно, по дяволите.

За известно време аз мълчаливо застинах пред капсулата, опитвайки се да се вслушам в собствените си усещания. Ако в случая с Алина Сергеевна можех да предположа, че душата не е нито в тялото, нито наблизно, то Лора си оставаше, как да го кажа, цяла. Разбира се, това не беше стопроцентова увереност, а просто мимолетно чувство, на което реших да се доверя. Наистина исках да отделя повече време за изучаване на двете пациентки, но реших да го отложам за вечерта. Първо трябваше да свърша всичко останало и да се консултирам с Джеймс, може той да ме насочи към определена литература по тази тема или, което ще е още по-добре, да ме научи на някои от собствените си методи на работа.

— Надявам се всичко да се оправи и да успеем да накараме Роналд Тумс да излекува Лора — въздъхнах тежко аз.

В това отношение смущаваше единствено увереността на Ездача, че никой не може да намери лек за неговата отрова, при това той знаеше, че главата на Роналд Тумс ни помага. Но още една умна глава, ангажирана в търсенето на лекарство, при всички случаи няма да е излишна.

— Ти закуси ли? — попита Дони, когато излязохме от стаята и стоманената врата се затръшна зад нас. Между другото, всички стаи бяха оборудвани с електронни ключалки и масивни врати, а на етажаме обикаляха няколко охранители и медицински сестри, така че подходът към сигурността тук беше повече от сериозен. Мисля, че и поставените на всеки ъгъл камери не бяха фалшиви, както в Шеста болница.

— Нямах време — отговорих аз и изведнъж осъзнах, че стомахът ми наистина се свива от глад.

— Отлично. Тогава да отидем да закусим в едно много уютно местенце, а след това ще пазаруваме. Ще ви покажа къде можете да си купите наистина страхотни дрехи с отстъпка.

Джен погледна скептично младежа.

— На Роман му трябват не някакви „дрехи“, а хубави представителни костюми.

— Няма проблем — изобщо не се смути Дони. — Нали не мислите, че винаги ходя така? Никой не е отменил класическия стил:

училище, официални приеми и събития, където дори аз трябва да се обличам подобаващо. Аз имам отстъпки в най-добрите магазини в Барса. А ако и Лора беше с нас... — той стисна челюсти с такава сила, че мускулите на челюстите му изпъкнаха, после издиша и слабо се усмихна. — Тя щеше да ти избере перфектния стил. Ето кой беше... е истински специалист по шопинг.

— Тепърва ще обикаляме по магазините заедно — уверих аз... моя приятел? Или добър познат? В кой момент се случва преходът от един статус към друг? — Тогава ще ти се доверим изцяло.

Закусихме на наистина уютно местенце. По време на разговора с Дони, в допълнение към моите злополучни истории, се появи темата за Сребърната академия. Разбира се, аз веднага се вкопчих в нея и се опитах да науча колкото се може повече за това на какво и как ги обучават там. На практика всички учебни предмети в подобни заведения бяха сведени до една основна специалност — икономисти и мениджъри, което беше логично за аристократичните семейства, тъй като едва ли някой от тях планираше да стане инженер. В същото време наборът от предмети за курса на обучение се съставяше индивидуално, като пъзел, като позволяваше да се поставя акцент върху науката, изкуството, икономиката или военното дело. Разбира се, за онези, които планираха да станат истински воители, имаше отделни Бойни академии на Сребърния остров, но там ходеха предимно обикновените простосмъртни, а не аристократите. Защо? Защото спарингите с използване на способности бяха нещо доста опасно и смъртността в такива заведения си оставаше доста висока. Само в книгите за Хари Потър деца с вълшебни пръчици ги размахват наляво-надясно и някак си се разминават с летален изход. В действителност, дори и при внимателен контрол на преподавателите, учениците често получаваха травми, с които не можеше да се справи дори съвременната медицина, която беше много по-напреднала от познатата ми в моя свят.

— Тоест, бойната подготовка в обикновените Академии е много по-слаба, отколкото в Бойните? — уточних аз.

— Обучението е почти същото, но бойната практика е много по-малко — обясни Дони. — Според мен, благодарение на овладяването на семейните техники, завършилите двете Академии са приблизително равни. Просто ние владеем по-добре стихийните техники, а „бойците“ имат много повече практика.

Джен изсумтя пренебрежително, но запази собственото си мнение за себе си.

— А вие какво сте завършила? — забелязвайки реакцията ѝ, попита Дони.

— Аз не съм учила на Островите — отговори телохранителката с такъв тон, че младежът загуби всякакво желание да задълбава в тази тема.

— Ъ-ъ... добре, тогава да отиваме да пазаруваме — смутено предложи той.

А аз изведнъж си помислих, че Джен ми харесва много повече, когато е по-мълчалива и не се меси в моите работи. Между другото, ако проблемът с Орлов вече е решен, то имам ли нужда от бодигард изобщо? Да, ако ще върша някаква работа като медиум, това се разбира от само себе си, но и в обикновения живот бих предпочел да се справям без нея. Ще трябва да решим този въпрос, когато останем сами.

Никога не съм обичал да обикалям по магазините, още повече да си купувам дрехи, но тук дори ми стана интересно. Първо, никога не бях пазарувал в толкова скъпи бутици, и второ, оказа се, че дрехите тук все пак са малко по-различни от тези, с които бях свикнал в моя свят. Интересен факт — костюмът на Джеймс, който винаги оставаше чист и изобщо не се мачкаше, се оказа, че изобщо не е негова заслуга. Ставаше въпрос за скъп плат, който запазва формата си и се самопочиства от мръсотия. В разумни граници, разбира се, това все пак не е костюм от самовъзстановяващи се наночастици, а просто плат със специални свойства, получен от мутирала след Катаклизма копринена буба. Един такъв самопочистващ се костюм струваше почти цялата сума, дадена ми от Михайлов, и вече не можех да купя нищо друго, въпреки че все пак с остатъка трябваше да взема друг, много по-евтин костюм, за резерв.

Когато ме попитаха какъв цвят костюм искам, отговорих недвусмислено — черен. Всички костюми са основно черни. Бях твърде слаб и бледен, за да нося различен цвят, а така дори изглеждах стилно. Един такъв болнав вампир или упълномощен агент на смъртта в обетованата земя. Всъщност сакото дори спаси фигурата ми, като добави малко обем в раменете и я направи да изглежда като на здрав човек. Но виж тениски в стил Дони нямаше да мога да нося доста

дълго време. Между другото, трябваше да се заема с физическа си подготовка възможно най-скоро, че сега гледането в огледалото без дрехи беше не само неприятно, а направо срамно.

Следващ в списъка беше офисът на Джеймс. Почувствах се малко неудобно пред Дони, че не се втурнах веднага в болницата. Но логиката във всичко това беше съвсем проста: новият костюм беше необходим, тъй като обещах на Михайлов да поддържам определен семеен статус и най-важното, че той гарантира, че ще ме вземат на сериозно, въпреки възрастта ми. А да посетя офиса беше задължително, тъй като бях загубил удостоверението си за ученик на медиум, а без него да ходя в болницата изобщо нямаше смисъл. Е, и за консултация с Джеймс, закъде без нея, той със сигурност ще ме посъветва нещо полезно.

Дони тръгна по свои си работи, като ме накара да обещаая, че ще му се обадя веднага щом отида в болницата, а двамата с Джен се качихме в офиса.

— А, ето го и нашият изгубен — през смях ме поздрави Миси и веднага оцени външния ми вид: — Виж само как се е издокарал! Момичетата няма да те оставят на мира — внезапно тя рязко махна усмивката си и ме погледна сериозно: — Манекенът, кажи ми, теб изобщо ли не трябва да те пускаме извън офиса?

— Е, този път е грехота да се оплакваш — не се съгласих аз. — Излязох и ми излекуваха пръстите безплатно. Джеймс определено ще го оцени.

Джен мълчаливо кимна на Миси в знак на поздрав, седна на един от столовете за клиенти и с напълно безразличен вид започна да чете някаква книга.

— Това изцяло променя нещата — съгласи се Миси. — Само че нищо на този свят не е безплатно и съдейки по цвета на „желето“, върху теб са използвали най-скъпата му версия. Така че как ще платиш за операцията?

— В натура — усмихнах се аз.

Лицето на ханьото замръзна за миг и чертите ѝ някак странно се изостриха.

— С какво?

— Ще помогна в лечението на съпругата на Князев — казах припряно.

Уж се опитвах да избягвам тази дума, а я казах. Все пак „лечение“ е нещо, с което трябва да се занимават лекари, хора със специални познания и образование. А моята помощ е в малко по-различна плоскост.

— Лечение? — вдигна вежди Миси. — Ти?

— Е, не е точно лечение — поправих се аз. — Но ще се опитам да помогна. Макаров увери Князев, че мога да го направя.

— Е, щом Макаров е казал така...

Джеймс надникна от кабинета си и недоволно цъкна с език.

— Е, младежо, какво се мотаеш тук? Имаме недовършена работа.

— Каква работа?!

— А кой ще ти пише обяснението за трупа?

— Труп? — повторих по инерция и едва тогава се сетих за какво става дума. По дяволите, съвсем бях забравил за случайната жертва на Мъгливата котка. А полицията със сигурност ще дойде за мен! — Разбира се, как да забравя!

Джеймс отвори вратата по-широко.

— Влизай, ще ти кажа какво следва.

Както се изясни, докато ме е нямало, полицията вече беше идвала в офиса, но Джеймс се погрижил за всичко предварително, не без помощта на Михайлов, разбира се. На медиума дори не му се наложило да лъже, историята беше съвсем вярна — аз просто съм си вървял по пътя и съм се натъкнал на кола и човек, убит от Мъглива котка. Това, че мъжът е починал от ноктите на съществото, щеше да бъде потвърдено от всяка експертиза. После аз съм дошъл в офиса, за да докладвам на учителя си за находката, а по-нататъшната съдба на откраднатата незнайно от кого кола няма нищо общо с нас. Разбира се, Миси някак беше направила шегата си така, че никой да не я види как мести колата в друг квартал. В навигатора имаше точното място, където беше паркирана колата, там лесно се откриват следи от убийството, а моите показания ще бъдат необходими само на следователя, който води делото, по време на официалното дознание. Междувременно аз оставах на свобода под отговорността на Джеймс и трябваше да напиша показания за случилото се — това беше обичайната процедура за аристократи, които никой не би посмял да задържи в участъка, а още по-малко — в предварителния арест. Е, не беше трудно да опиша всичко, което се случи, освен може би самата

причина за появата ми в гората, но и тук не се наложи да лъжа — да, аз просто съм преследвал същество от първи клас на опасност и съм се преместил там през портал. Случва се. Както, оказва се, лесно може да се прикрие случай на убийство...

— Във всеки случай може да се утешиш с факта, че това не е бил най-спазващият закона човек на света — каза Джеймс, забелязвайки унилия ми вид. — Джереми Ван се оказа боец от якудза на ниво специалист, замесен в множество съмнителни случаи.

— Наистина? — наистина се зарадвах аз. — А ще може ли да видя досието му?

Изведнъж на масата точно пред мен от въздуха се появи Хухлик.

— Вижте го само, радва се! — възмутено възкликна джуджето. — Уби човек и още на следващия ден го забрави. И всичко това, защото прекалено дълго общува с Макаров! — Хухлик размаха юмрук пред лицето ми. — Само няколко дни и той вече пристига в офиса с труп в багажника! Какво следва по-нататък?!

— Аз не нося отговорност за действията на Мъгливата котка! — възмутих се аз.

— Разбира се, разбира се — джуджето сложи лапи на кръста. — На Макаров му трябваша само няколко дни, за да те развали!

— Какво значи „развали“? — попитах аз. — Ху, да не си полудял?! Самият ти ме хранеше с какви ли не гадости и помагаше на Макаров, както се изрази, да ме „развали“!

— А, не, аз нямам нищо общо с това — размаха лапи Хухлик. — Просто когато Макаров е наблизо, договорът ми влияе по-силно. А за лошия му нрав всички знаете. Аз не мога да се съпротивлявам!

Тук наострих уши.

— Договорът? Той има такъв ефект?

— Ами да — кимна Хухлик. — По-силната душа влияе на по-слабата. Ето Миси в компанията на Джеймс е по-сговорчива, но само да я пуснеш от каишката...

Джуджето млъкна внезапно, прикри устата си с лапи и ококори огромните си очи към ханьото, незнайно как озовала се в кабинета. Само преди миг беше в приемната.

— Аз ли съм куче? — измамно тихо попита момичето.

— Това е просто аналогия! — изпищя джуджето, падайки на колене. — Прости ми, нямах предвид това!

Едно махване на тънката ръка на момичето и джуджето се разпиля по масата във вид на зелена слуз, покривайки листите с моите показания.

— Извинявай, Ромик, ще трябва да го препишеш — намигна ми Миси и гордо напусна кабинета.

„Луда работа“ — помислих си, но, разбира се, не казах нито дума на глас. Само мълчаливо взех салфетки, почистих всичко и започнах наново да пиша показанията си.

— Между другото, мога да те зарадвам — каза Джеймс, поставяйки пред мен карта със знака на Асоциацията на екстрасенсите — златно око в триъгълник. — Сега ти не си ученик, а стажант. За убийството на същество от първи клас на опасност твоят прекрасен учител, тоест аз, повиши ранга ти. Вече официално можеш да приемаш поръчки и да провеждаш разследвания самостоятелно.

— Прекрасно, благодаря — искрено благодарих аз.

Е, това беше първата малка стъпка към независимост.

— А за болницата платиха ли ни нещо?

— Защо да плащат? — изненада се Джеймс. — Ти така и не разбра кой е главният виновник за всичко, което се случи. Клиент като такъв нямахме. Заместник-директорът е подсъдим, от него пари вече не могат да се вземат, а новото ръководство се направи, че всичко, което се е случило преди това, изобщо не ги засяга. Цяло чудо е, че се съгласиха и дадоха разрешение за по-нататъшно проучване на подземие.

— Да, смятам да отида там в най-близко бъдеще.

Джеймс ме погледна замислено.

— Слушай, а може би трябва да те чипират? Като кучетата, за да не се изгубят? За мен ще е по-спокойно, а и Михайлов със сигурност ще се съгласи.

— Аха, и нашийник ми сложете — ядосах се аз. — Ама че кученце си намерили.

С крайчеца на окото си видях как зад стъклената врата в приемната Миси ми вдига палец.

— Просто разсъждавам на глас — изобщо не се смути медиумът. — Как иначе да те намерим след поредното отвличане? Или когато с теб се свърже така нареченият Доктор? В крайна сметка той със сигурност ще се появи, тъй като договорът с призрака приключи.

Всъщност аз дори чаках появата му, тъй като се надявах да отговори на някои от моите въпроси. Макар че Джеймс беше прав, този човек или същество беше твърде опасен, за да водя приятелски разговори с него. Още повече, че те с Ездача са колеги, както се изрази самият Доктор.

— Чантата ти е в заседателната зала — продължи Джеймс междувременно. — Преди да отидеш в болницата, за всеки случай си приготви нужните гофу и не забравяй да вземеш Джен и Ху със себе си. И тъй като вече си стажант на пълен работен ден, приключи днес един от случаите на бюро на Миси. Не е нищо сложно, но още няколко медиума умряха, така че полицейското управление ни прехвърли повече работа от обикновено.

— Ъ-ъ... добре — отвърнах озадачен.

Някак си всичко ставаше твърде бързо, както винаги, впрочем, от момента на появата ми в този свят.

В приемната Миси с готовност ми връчи цяла купчина заявки. Всяка имаше адрес, кратко описание на проблема и сумата, която ще бъде платена или от директния клиент, или от застраховката, или от правителството.

— Леле, и цялата сума в договора ще отиде при мен като изпълнител? — попитах алчно. След покупката на костюмите ми останаха пари само за една юфка и няколко сутрешни кафета. Добре, че в болницата, в която временно се установих, и в постоянната ми база, хотелът, имаше безплатна храна.

— Разбира се, всичко, което спечелиш, е твое — прозя се Миси. — С изключение на една четвърт за твоя наставник и друга четвърт за Асоциацията, разбира се.

— А, да...

Веднага ми стана не толкова весело.

— Няма нищо сложно. Полтъргайстите идват по други канали, тук са само хленчеци по нощите „зациклени“ и „адекватни“, които мърдат предмети — реши да подслади хапчето ханьото. — Нещо по-сложно от това така или иначе не биха ти дали.

Да, не знае как да успокоява.

— Звучи като нещо не много трудно — предпазливо се съгласих аз, докато продължавах да чета заявките.

И тогава погледът ми попадна на адреса на един от клиентите — клуб по бойни изкуства „JKD“ и името на клиента. Стига бе! Наистина ли е той?!

ГЛАВА 20

Разбира се, идеята да намеря призраци, които биха могли да ме научат на нещо или значително да ме обогатят, все още витаеше в ума ми. Но сама по себе си тя не беше достатъчна, а да се разхождам просто така из града и да разпитвам всеки срещнат призрак беше абсолютно изгубена кауза. И изведнъж самата съдба ми поднася работа в школа по бойни изкуства, името на чийто собственик навежда на мисли за съществуването на Легенда в този свят, и то именно с главна буква. Брендън Лий беше синът на прочутия Брус Лий! Интересно, дали все още е жив? Ха, бих могъл да видя самия НЕГО?!

Веднага се зарових в телефона в търсене на толкова важната информация. Разбира се, интернет тук изоставаше от нашия с десетина-петнайсет години и беше на равнището, където форумите бяха по-актуални от глобалните социални мрежи, така че се забавих. Предимно споменавания в новините и в сайта на самата школа. Но главното го научих — Брус Лий е жив! Почти на осемдесет, енергичният старец се занимаваше с обучение по бойни изкуства на спец отряди по целия свят. И той, и синът му така и не бяха станали актьори, явно след Катаклизма на всички някак не им е било до кино, така че бяха избегнали смъртта си, свързана с филмовата индустрия. А демоните, съществата и чудовищата — това вече бяха дреболии, които само бяха закалили Майстора. На снимката той не изглеждаше на действителната си възраст, а максимум на петдесет. Един такъв здрав петдесетгодишен мъж, посветил целия си живот на спорта.

Синът държеше школа по бойни изкуства на Златния остров, в която обучаваше местната аристокрация. И точно в тази школа се беше появил призрак. Разбира се, едва ли ставаше дума за някакъв майстор, но аз в никакъв случай не можех да пропусна възможността да посетя школата на сина на Брус Лий.

— Ще взема ето тази! — казах припряно, притискайки листа със заявката към гърдите си, сякаш някой иска да ми я отнеме.

Миси дори не погледна какво съм взел.

— Да, моля. Ако искаш, вземи всички.

Ако зависеше от мен, така и щях да направя — и хубаво щях да подобря финансовото си положение. Но по-добре да започна с малко, все пак никога не бях работил сам. По-точно бях, в Шеста болница, и от това не излезе нищо добро. От друга страна, първо ще е по-добре да се погрижа за лечението на Лора и Алина Сергеевна, и едва след това да се занимавам с нещо друго. Ох, по дяволите, съвсем забравих!

Бързо се върнах в кабинета на Джеймс.

— Още един въпрос, знаете ли нещо за състоянието на кома? По-конкретно за такива случаи, когато душата напуска принципно здраво тяло?

— Никога не съм имал работа с такъв човек — категорично отсече Джеймс. — И теб не те съветвам. Работата на медиумите е да избавят от призраци, в краен случай, от същества, да намират обсебени и прокълнати артефакти, понякога да извличат информация от хора, ако те изрично са дали съгласието си. Всичко, което е свързано с душите на живите хора — това е територия на църквата. Не забравяй, че Асоциацията отговаря пред свещениците и те никога няма да позволят да си пъхаш носа в тяхната „градинка“.

— Но призраците са, така да се каже, души — озадачено му напомних аз.

— Не съвсем. Призракът е сплав от остатъците, или в редки случаи, от цялото съзнание, и някаква част от душата — напомни Джеймс. Това и аз самият го знаех, но не мислех, че е толкова фундаментално. — Колкото по-голяма част от душата е останала на този свят, толкова по-силен е призракът, и колкото по-добре се е запазило съзнанието — толкова по-цялостна е личността. В същото време между живите и мъртвите има тънка граница, а хората в кома са някъде по средата.

— Затова ли не намерих никакви споменавания на подобни случаи на уебсайта на Асоциацията?

— Разбира се — потвърди Джеймс. — Мисля, че свещениците имат такава информация, но силно се съмнявам, че ще я споделят с теб.

Хм... Отец Павел ме покани на гости в църквата „Света София“. Може би си струва да отида. Инквизиторът явно се надяваше да ме насочи в правия път и да ме привлече на своя страна. Едва ли ще ме

почерпи курабийки, но дали няма да сподели полезна информация? Като жест на добра воля. И въобще църквата не трябва ли да се грижи за здравето на хората?

— Мисля, че не е трябвало да обещаващ да помогнеш на Князев — продължи медиумът. — Със сигурност няма да свърши добре. Това са тънки материи, твърде рисковано е да се пъхаш там без опит. Жената ще умре и Князев със сигурност няма да ти го прости.

— Но Макаров каза, че мога да й помогна.

— Още една причина — отсече Джеймс. — Макаров е човек, който не е наред с главата. И вече не съм сигурен, че изобщо е човек. Той има специфични методи на обучение, може да ти е казал това само за да убиеш случайно Алина Князева и да започнеш конфликт с мъжа ѝ. Просто за забавление или като стимул за растеж, например.

Стимулите за растеж и така вече ми идваха в повече, надявам се, че и старецът го е разбрал. Но червеят на съмнението, който ме гризеше преди, се превърна в огромна боа, която стегна ребрата ми до счупване и секна дъха ми.

— Разбирам...

Знае Джеймс как да развали настроението.

— Но ти няма да се откажеш от това начинание, нали? — обречено попита той и след като изчака моето кимване, продължи: — Добре, имам няколко книги, в които може да се прочете нещо по тази тема. Ще ги намеря до утре. Междувременно ти се заеми с работа, не се мотаи тук.

Благодарих искрено на медиума и седнах да рисувам гофу в заседателната зала, тъй като чантата се оказа абсолютно празна. Стандартен набор: атакуващи, защитни и търсеци. После ми хрумна, че да пускам самолетчета в болницата е напълно безсмислено и трябва да измисля нещо по-функционално. Благодарение на сайта на Асоциацията знаех за съществуването на артефакти за търсене, започвайки от познатите биолокационни рамки — Г-образни пръчки, които се обръщат към най-близкия призрак, и завършвайки с високотехнологични локатори. В онмьоджи аналог бяха самостоятелно летящи самолетчета — сложна версия на хартиено самолетче, но не исках да тичам с тях по коридорите на болницата и да плаша хората. Така че трябва да измисля друг вариант и то такъв, че Дони и Джен да могат да го използват, така търсенето ще върви много по-бързо.

Докато се занимавах с гофу, Джеймс вече беше изхвърчал нанякъде от офиса, така че нямаше с кого друг да се консултирам освен с Миси, но тя само сви рамене в отговор. Ако Роналд Тумс беше обикновен призрак, най-вероятно силата на душата ми щеше да е достатъчна да привлече вниманието му. Но дори и да ме забележи, със скоростта на придвижване на отрязаната глава появата му можеше да е чак след няколко дни. Защо призраците не могат да летят? По-точно могат, но по някаква причина не всички. Мей Ли например летеше, без изобщо да се напруга, а всички призраци, които бродеха по улиците, се движеха като обикновени хора — по земята.

След като прекарах почти час в мислене, все пак измислих нелош вариант — оригами! Не, не може да сгъваш листове с вече нарисувани руни, защото линиите ще се пресекат и ще се получи дявол знае какво. Но ако нарисувам руна върху вече завършена фигура, тогава всичко ще сработи. И най-лесният вариант според мен беше да сгъна хартиена роза и да сложа върху нея руна за търсене, особено след като това беше единствената фигурка, която се научих да правя в училище. А ако нарисувам много малка руна, то и зоната ѝ на действие ще е малка. Благодарение на работата с Ездача, да умре от хълцане дано, дори успях да изчисля приблизителния обхват и зависимостта му от размера на руната. Така, ако призракът е наблизко, розата просто ще полети в неговата посока. Всичко гениално е просто, както се казва. Може дори да поставиш розата в джоба на самото си като декорация, за да не привличаш много внимание! Освен това такива рози мога да дам и на Дони и Джен, което значително ще ускори нашето търсене.

Веднага направих десетина търсеци рози, като продължавах да използвам собствената си кръв, просто за всеки случай. Въпреки че силно подозирах, че руните ще работят и без кръв, ако при рисуването вложа душа в рисунката. Не в преносния възвишен смисъл, а в най-буквалния, разбира се, нали благодарение на Макаров се научих доста добре да управлявам тази сила. Но не исках да губя време за експерименти, затова предпочетох да използвам доказания метод — боя и кръв.

Когато свърших, се обадох на Дони, взех Джен и тримата потеглихме към болницата. Хухлик още не се беше възстановил, но Миси увери, че ще го изпрати при нас веднага щом джуджетото се появи. Аз самият не виждах особена нужда от това.

Наближаваше време за обяд, така че хапнахме набързо по пътя. По време на обяда обясних на колегите си по търсене как да използват розите. Разбира се, те работеха само ако аз ги активирам. С това също си струваше да експериментирам, когато ми остане време, защото на теория руните на Джеймс можеха да бъдат активирани и от други хора.

— Искам първо да се поразходя около болницата — казах на Дони и Джен, когато пристигнахме. — Да поразпитам местните призраци.

Вече започвах малко да различавам призраците по силата на душата. Да го кажем така — тяхната степен на прозрачност се различаваше, макар и незначително. Думите на Джеймс обаче, че умът и душата са две отделни неща, малко ме объркваха. Затова реших да прекарам известно време с двойна полза и да интервюирам призраците, които се разхождаха близо до болницата, за да разбера може ли по „плътността“ да се направи разлика между „зациклен“ и „адекватен“. И в същото време да разбера дали някой от тях е видял изгубената прозрачна глава.

Призраците на кръстовището до болницата не ми обръщаха никакво внимание точно докато не пуснах силата на душата си. Тогава те се втурнаха към мен като молци към огън: петима мъже и три жени, от които само две „адекватни“. За съжаление не можах да ми кажат нищо интересно. Главата на Роналд Тумс била видяна от призраците, но преди няколко седмици на поляната в парка, където всъщност я бях намерил аз. А също така се убедих, че плътността на един призрак няма нищо общо с неговата адекватност. И това също беше лоша новина. Но нямаше за кога да изпадаме в униение, така че се отправихме към сградата на болницата.

И там не се зарадваха особено на появата ми, въпреки че бях разкрил нещо като местна конспирация: ходещи мъртъвци, експерименти с пациенти, опасни същества, които се разхождат из болницата. Всъщност дори медал ми се полагаше! Вместо това изобщо не искаха да ме пуснат, докато не прегледаха внимателно удостоверението и не ми прикрепиха местен охранител. Сестрите, дори обикновено добродушната Луана, която ме хранеше с пайове, сега се извъръщаха от мен и сумтяха презрително зад гърба ми. Какво съм им направил? Затова пък Джен и Дони спокойно минаха като мои

помощници, по някаква причина никой нямаше претенции към тях. Луда работа.

Първо слязохме в мазето, което доскоро беше гробище на същества, защото именно тук изгубихме главата на Роналд. Разбира се, пещерата беше почистена така, че носът и очите още пареха от хлора. Нещо повече, за две седмици някак си бяха успели да скрият празните гробове с нормална каменна зидария.

— Трупите на съществата вече са изгорени — каза ми Джен, щом влязохме вътре. — От болницата настояваха това да стане възможно най-бързо.

Има си хас да не са настоявали. Мисля, че ако зависеше от тях, тихомълком щяха да погребат всички, които знаеха за ужасите, които се случиха в мазето.

— А сега тук ще правят лечебни солни пещери — смутено сподели охранителят. Между другото, охраната се отнасяше към мен учудващо уважително, за разлика от останалия персонал на болницата.

— Виж ти. Успех — усмигнах се аз.

Спомняйки си какво се случи в тази пещера, определено нямаше да мога да се отпусна тук. От друга страна, новата дирекция на болницата правеше всичко възможно информацията за това място и всичко, което куклата на Ездача е правила като директор, да се споменава възможно най-малко в медиите. Оставаха само слухове, но те бързо ще се променят, ако пещерите бъдат направени още по-привлекателни за посетителите.

Докато вървахме през подземните помещения, аз разказах на Дони как сме се били тук с Ездача. И едва когато вече се бяхме качили на първия етаж, изведнъж ми просветна: някъде сред гробовете вероятно беше и тялото на Роналд Тумс. Ако са го изгорили, то призракът можеше просто да изчезне. И тогава цялата ми подготовка с хартиените рози отива в канала.

Едва се сдържах да не се хвана за главата, но ме беше неудобно да показвам емоции пред Дони, очите му блестяха от надежда. В допълнение, дори изгарянето на тялото и съответните ритуали не гарантираха сто процента упокоение на призрака, за това беше необходим и самият призрак. Така че не можехме да се откажем от търсенето.

— Извикайте ме, ако розата реагира на нещо — напомних на Джен и Дони и ние се пръснахме из болницата.

Всичко, което се искаше от нас, беше да минем по всички коридори и да чакаме реакцията на търсещото гофу. Нищо сложно, но отне твърде много време. За съжаление, така и не намерихме главата, въпреки че прекарахме остатъка от деня в търсене. Изглежда посещениято в клуба по бойни изкуства се отлагаше за утре, да отида там през нощта ми се стори малко неприлично. А и нямаше смисъл, честно казано, болницата сериозно ме изтощи и няхах абсолютно никакви морални сили да общувам с хора и призраци.

— Да ви закарам ли до „Златната болница“? — предложи Дони. Младежът изглеждаше малко разстроен, но се държеше удивително спокойно.

— Не нас — неочаквано го поправи Джен. — Само Роман. Аз ще се върна в хотела.

От изненада дори загубих дар слово.

— Мм?!

— Мисля, че няма смисъл да те следвам през цялото време — спокойно каза телохранителката. — Орлов вече не представлява опасност, а „Златната болница“ се охранява много добре. Нали там ще спиш през следващите няколко дни?

Уау, тя да не ми чете мислите? Почти дума по дума. Съвсем наскоро си мислих за нещо подобно.

— Мисля, че да — потвърдих, опитвайки се да скрия доволната си усмивка. — Освен ако не се случи чудо и не успея да се справя с лечението по-рано, ще нощувам там. Князев ми осигури стая за неопределено време, така че реших за всеки случай да мина общ преглед след проклятието.

Джен кимна.

— Тогава просто ме предупреди, когато тръгнеш по нова задача. Или към някое подозрително място. Или на официално събитие, там също присъствието ми няма да е излишно — тя ме погледна внимателно: — Надявам се на твоята съзнателност.

— Няма проблем — уверих я аз, чувствайки огромно облекчение. Най-накрая ще мога да дишам спокойно!

След като се сбогува с нас, Джен хвана такси, а ние с Дони потеглихме към болницата. По пътя се зарових в телефона в опит да

намеря някаква полезна информация за болестта на Лора, но описанието на известните ми симптоми явно не беше достатъчно. Дори не знаехме каква отрова е използвал Ездачът, защото далеч не беше сигурно, че източникът е прокажена хрътка. Не намерих нищо полезно и потърсих споменавания на кома на уебсайта на Асоциацията с надеждата, че Джеймс е преувеличил влиянието на църквата и някой медиум се е опитал да работи с хора в подобно състояние. Като стажант бях получил значително по-разширен достъп до портала, но голяма част от статиите в него бяха посветени на различни случаи на медиуми с призраци. Хората споделяха опит в съответствие с нивото на своите умствени и писателски умения. Изглежда напразно разчитах на някакви систематизирани данни или нормален справочен материал по конкретни теми, поне в раздел с ограничен достъп. Тук всичко беше като във външните форуми.

— Искаш ли да разпуснем по клубовете? — неочаквано предложи Дони.

— Ъ-ъ... какво? — попитах, без в първия момент да разбера за какво става въпрос.

— Ами нали си отскоро в Барса?

— Ако включа и времето, което прекарах в безсъзнание, почти месец — бързо пресметнах аз.

Дони поклати глава.

— А поне веднъж почивал ли си?

— Е, седмица и половина в кома спокойно може да се счита за почивка — усмихнах се аз. — Разбирам какво имаш предвид, но времето на клубовете ще дойде, когато излекуваме сестра ти и още една жена, която пострада заради мен.

Младежът сви рамене.

— Както искаш. Но ако размислиш, не се стеснявай, ще ти организирам обиколка на най-горещите места в Барса.

Хм, аз и „горещи“ места? Силно се съмнявам. Дори в първата си младост се стараех да избягвам клубовете, а сега изобщо не ми е до това. За мен ще е по-добре няколко седмици да поседя в хотела, за да структурирам придобитите в процеса на много екстремното обучение знания и умения. Да ям редовно и да се заема със спорт, че ребрата ми стърчат дори през ризата.

Дони спря колата на паркинга на болницата и тръгна с мен към централния вход.

— Е, да дойда ли утре сутринта? — предложи той.

— Разбира се. Имам още няколко идеи къде може да потърсим помощ за лечението на Лора и Ана, а също така трябва да отида в клуба по бойни изкуства, ако, разбира се, имаш време за това.

— До петък съм абсолютно свободен — увери ме Дони. — И не се шегувам, в събота ще трябва да се върна в Сребърната академия, занятията ми започват.

Точно така, а аз започвах да се чудя защо брат ми и сестра ми вече учат, а Дони още се мотае наоколо. Те са горе-долу на една възраст.

— Хей! — извика някой и от сянката на колоната се появи слаба фигура. — Дони!

Познах го веднага щом се появи на светло, а Дони малко по-рано, по гласа.

— Макс? — леко учудено попита Дони. — Какво правиш тук толкова късно?

Според мен беше съвсем очевидно, че младежът целенасочено чака именно нас. Блондинът и преди изглеждаше слаб, но сега лицето му беше изнурено до състояние, много близко до моето. Погледнато отстрани, двамата с него изглеждахме така, сякаш сме прекарвали тези две седмици в един и същ концлагер без вода и храна.

— Чух, че нашият малък медиум се е появил, и веднага дойдох тук — намръщено отговори Макс.

Приближавайки към нас, той пристъпи до мен и неочаквано ме удари в корема.

— Заради теб Лора пострада!

Дони веднага се оказа до него и го изблъска.

— Успокой се, Макс, вече говорихме за това. Да се обвинява някой друг освен Ездача на трупове за случилото се с мен или Лора е идиотизъм.

— Ама разбира се! — ядосано изкрещя Макс. — Той изобщо не е виновен! Малкият нещастник е първопричината за всичко, което се случи, ако не беше те помолил за помощ, нищо нямаше да се случи.

Да, честно казано, и аз си мислех горе-долу същото. И като цяло, да виня младежа за отношението му към мен просто няхах достатъчно

наглост.

— Да, а ако ти не беше започнал онзи бой в клуба, заради който ни наказаха да работим като таксиджии, аз нямаше да срещна Рома. Хайде тогава теб да смятаме за първоначалния виновник!

Макс замълча за известно време.

— Ами не, да се мисли така вече е съвсем идиотско.

Гневът на лицето му отстъпи място на недоверието.

— А ако си припомним, че боя стана заради момче, което реши да танцува с Лора — продължи Дони. — Тогава той ли е виновен? Или сестра ми, която не реагира на твоите знаци на внимание и реши да танцува с непознат пред теб?

Уау, тук стана съвсем зле. Макар че по поведението на Макс вече беше ясно, че бедният герой-любовник окончателно е загубил дар слово.

— Затова просто запомни, че единственият виновник е Ездачът на трупове, а всички ние сме само жертви по един или друг начин. А Рома дори е бил измъчван — той ме погледна. — Нали те измъчваше?

— Ездачът? — аз не веднага разбрах, че разговорът внезапно се прехвърли към мен. — Всъщност ме шантажираше с лекарство за Лора, така ме принуждаваше да работя за него.

Макс впери в мен гневен поглед.

— И къде е лекарството?

— Така и не го получих, защото...

Трябва да отдам дължимото на Дони, той някак си усети, че сега ще кажа нещо, което само ще влоши отношението на Макс. Той и така беше на ръба. И ако призная, че съм избягал, преди да завърша работата за Ездача, за която той обеща да даде лекарството, без да знае контекста, младежът определено щеше да откачи и да ме изгори на място.

— Той е направил всичко, за да получи лекарството, но не е успял — прекъсна ме Дони. — Последната седмица и половина е прекарал в кома и щом дойде на себе си, веднага се втурна да търси лечение за Лора. Макс, а ти какво правиш тук?

Младежът се смути.

— Дойдох да видя Лора и разбрах от лекаря, че си довел някакъв медиум. Трудно беше да не се досетя за кого точно става дума.

— И откога стоиш тук? — насмешливо попита Дони.

— Няма значение — малко се смути Макс, но бързо се върна към агресивното настроение и ме сграбчи за ризата. На порива на Дони да го спре блондинът вдигна успокоително свободната си ръка.

— Спокойно — той ме погледна в очите. — Ти. Следващият път, когато трябва да направиш нещо, за да спасиш Лора, непременно ми се обади. Разбра ли?

— Разбрах — послушно казах аз.

Макс стоеше над мен, докато записвах телефонния му номер, изгледа ме още веднъж за сбогуване и гордо се отдалечи.

— Не му се обиждай — потупа ме по рамото Дони. — Макс всъщност е добър човек, просто е прекалено импулсивен. Някои смятат, че склонността към стихии влияе на характера, това може да обясни поведението му. Но за подобни предположения няма никакви научни доказателства, така че ти позволявам да го смяташ за идиот.

— О, стига — казах смутено. — Знаеш ли, честно казано, неговото отношение към случилото се с Лора ми е много по-близко от твоето. Дори аз се обвинявам, а ти говориш толкова спокойно и уверено, че нейното състояние не е по моя вина...

Дони се усмихна открито.

— Вече обясних позицията си. Единственият виновник за злото е този, който го е създал. Всички други действия, водещи до тази ситуация, не могат да бъдат първопричината. В противен случай може да копаеш много надълбоко и да намериш толкова много виновни, че ще трябва да направиш отделно гробище за тях.

Хм, в думите му също има логика, жалко, че тя невинаги помага да се справиш с емоциите.

Известно време стояхме мълчаливо.

— Имам още един въпрос — попитах аз, решавайки, че паузата леко се проточи. — Ако Макс е започнал боя, тогава защо ти отработваше наказание в такси?

— Е, той го започна — смутено се почеса по тила Дони. — Но Макс не държи много на удари, така че първи го нокаутираха. След това се включихме ние с Лора. Когато дойде полицията, аз съвсем логично поех цялата вина, за да няма проблеми Лора, въпреки че всъщност сестра ми просна повече хора от мен — не без гордост завърши той.

— Да, в боя срещу мъртъвците Лора също действаше най-ефективно — кимнах аз.

— Сестра ми е страхотна — топло се усмихна Дони.

— Непременно ще я излекуваме — твърдо казах аз. — Обещавам. Главата на Роналд Тумс не е единственият начин да получим противоотровата. Ще намеря Ездача и ще му изтръгна сърцето, а преди това той ще ми каже с какво точно я е отровил...

Младежът ме потупа успокоително по рамото.

— Кога стана толкова кръвожаден? Не позволявай на гнева да вземе връх над теб, виж Макс — в подобна импулсивност няма нищо хубаво. Ти си по-умен от това.

Тук той много ме засрами. Нали щом можех да го кажа на глас, значи наистина бях готов да изтръгна сърцето на Ездача. И защо бях? Аз и сега съм готов. Просто няма да го направя импулсивно, а спокойно и хладнокръвно.

Дони си тръгна, а аз се качих в стаята си, където веднага бях посетен от моя лекуващ лекар. Той ми провери ръката и се увери, че с нея всичко е наред и съм възвърнал чувствителността на пръстите си. „Желето“ го остави, но го размекна с лазер. Сега можех леко да мърдам пръсти, но не достатъчно, за да ги стисна в юмрук. Стана ясно защо „желето“ се казва така.

Щом докторът си тръгна, на вратата се почука отново.

„Да не е забравил нещо?“ — зачудих се аз, докато отварях, но на прага не беше докторът. Или по-скоро не този доктор. Човешка фигура от гъста яркочервена кръв, с абсолютно кръгла глава без нос, очи, уши или дори уста, държеше главата на призрака на Роналд Тумс в ръката си, а зад гърба ѝ във въздуха висеше Мей Ли. Лицето на момичето все така представляваше застинала мъртва маска, но самата тя изглеждаше почти толкова материално, колкото и жив човек. И аз отчетливо усетих нейната радост от срещата, сякаш имаше някаква връзка между нас.

На главата на кървавата фигура в областта на предполагаемото чело се оформиха устни и до мен достигна мъжки глас:

— Михайлов, имам делово предложение за теб.

ЕПИЛОГ

Барса, преди 10 години

— Все още не разбирам защо вземат такава огромна цена — раздразнено каза Джеймс. — Това е просто слаб призрак, който не иска да нарани никого.

Беше облечен със светъл анцуг и с праметнат през рамо тъмносин спортен сак.

— Всяка работа трябва да бъде заплатена — търпеливо повтори Макаров. — Знаеш ли колко медиуми от тези, които Асоциацията приема за ученици, умират годишно?

— Откъде да знам — раздразнено отвърна Джеймс. — Прекарвам цялото си време да изучавам онмьоджи, а не безполезни статистики. Числата не са моята сила, да знаеш.

— Половината — отвърна старецът и го чукна по челото. — Ние рискуваме всеки път, когато поемем задача. Освен това с твоите руни трябва планина от енергопроводяща хартия, а тя никак не е евтина. Или планираш да работиш на загуба?

Джеймс сви рамене.

— Разбира се, че не. Но на мен не ми трябва много, само колкото да стига за апартамент под наем и храна. Знаеш ли, както казваше баща ми, не можеш да спечелиш всички пари.

— Без втора част тази фраза звучи някак непълна — Макаров намигна. — „Не можеш да спечелиш всички пари, но си струва да опиташ“ — така ми харесва повече.

— Каква глупост — пренебрежително изсумтя Джеймс. — По-добре кажи кога ще проведеш обещания изпит, след което ще се освободя от твоята опека.

Макаров потупа младежа по рамото.

— Скоро, скоро. Просто трябва да се справиш със съществуването, което живее в подземията на една селска къща, и можеш да бъдеш свободен.

— И ще получа карта на пълноценен медиум? — недоверчиво попита младежът.

— Разбира се — очите на стареца злорадо се присвиха. — И ще можеш да отидеш където си искаш, за да правиш добро на хората безвъзмездно и безкористно. Точно както ти харесва.

Чистите и добри очи на Джеймс Харнет, който вече пет години се водеше личен ученик на члена на Управителния съвет на Асоциацията на медиумите Дмитрий Макаров, грейнаха в очакване.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.